

چوار نامیلکھی دوکتور عه لی شه ریعته تی
وه رگیپانی: هه ژار موکریانی

هه ولیپر: چاپی ئاراس - سالی ۲۰۰۷

ناوہ روک

- ۱ یہ ک، لہ پہنای خال و سیفیری بی پرانہ وہ
- ۲۱ ٹاری برا، وا پابرا
- ۵۱ عیرفان، بہرانہری، نازادی
- ۹۵ دایہ! باوہ! کی خراوہ؟

یہ کہ؛ لہ پہ نای خا؁ و سیفری
بی؁ برانہ وہ

خوینہری بہ نرخ و ہیڑا!

ئیمام عہلی - دروودی خودای له سہر بی - فہرموویہ تی: مہروانہ ویژہر کی بووہ؛ ویژراوہ کہ بخہ بہرچاو!

واتا: قسہی باش وەرگرہ و گوی مہدہ کی گوتوویہ تی!

ئہم نامیلکہی دوکتور عہلی شہریعتیت پیشکەش دەکەین، بیخوینہوہ! وەردی دەوہ! وردی کہوہ! لیی ورد

بەوہ! ئەگەر بەہرہی پی گەیانندی و شتی باشی تی گەیانندی، مائی ئاوا. بەرہەمەکانی تریشی لی وەخوینہ و

بەہرہیان لی ہەلکریئہ! دەنا بەو یە کہە واز بینہ و کہسمان لە کہس!

ہەژار

موسولمانانی پروناکبیر، ئەبێ بە شەش ڕاویژ، دەگەڵ شەش دەستەدا بدوین، پروناکبیرانی لاوەکی،
برایانی هاوئایینمان لە دەورەو، ڕەش و پرووتی شارستانی، گوندنشینان، چینی ژنان، تازەلاوان.

ئەم نامیلکە هەوێ دەرسە بۆ سێ دەستە:
تازەلاوان، کەوا تازە بای بە دەن؛ بۆ ئەو پیاوێ زلانیە کە هەر منداڵانە دەژین؛ بۆ سەر مەشقی
نوسەرانی خۆمالییە.

مندالہ کانمان دہیزانن:

پیاوی ھه ژار، پیاوی بی ھیز - با چاکیش بی، با پاکیش بی - بهرچاو نییه. نهدار سووکه له بهرچاوان؛ ناخریته ناو ریزی پیاوان. کهس فه قیری پی پیاو نییه. به لام ھه رکی خاوهن زیړه، خاوهن زوره، ته گهر پیسه، ته گهر ره شه، ته گهر بوره، له بهرچاوان زل و زوره. دهرای دهمی ناخوش بی، دهم پیس بی، جنیو فروش بی، ده لین پیاویکی زورزانه؛ لفت خوش، گفته رهوانه؛ قسه ی جوانه؛ کاری جوانه؛ شاره زای شاره زایانه. باری گهلانیش ھه واسه:

پوژئی که ئیسلام باوی بوو، له ناو گهلاندا ناوی بوو، زپری ھه بوو، زوری ھه بوو، چی بیگوتا، ھه ره ټه وه بوو. ماموستا کانی پوژاوا - له فیرگه، له زانستگایان، له ناو کوپری که یخودایان - کاریان لاسای موسولمانان بوو؛ دابی ټه وانیان پی جوان بوو. که وای شوپریان ده بهر ده کرد؛ عه مامه یان له سهر ده کرد؛ ټه دای پازی و ټه بوو و علی و دینه و هریان و غزالسی و کی و کیسی دیکه یان دهر دینا. چون ئیستا ماموستا کانمان - که نه دارین - لاسای ټه وان ده که نه وه؛ قهرزی کونه ده ده نه وه! له جیژنه دا کلاوی له نگه ری له سهر؛ جبهی قول فوش و قول ده بهر؛

ئەدای پوژاوا دەردینن؛ ئورووپایانە دەنوینن!

دەس پەنگینانی خاچ پەرست کە دەسکردنیکیان پیک دەخست، فیلان دەکرد. مۆری «الله» یان لى دەدا؛ پەنگی ئیسلامیان پى دەدا. تا و بازانن ئەو کارانە هی ولاتی موسولمانە؛ کاری شام و بوخارایە؛ کرگاری بەلخ و بەغدایە؛ ئەستەنبول، تووسە، پەیه؛ کاری وەستای غرناڤە. تەنات خاچی گەردنەند «الله» یەکیان لى هەلڤە کەند. ئەوا ئیستاش لە پوژەلانی بارکەوتوو، لە ناو گویچکەى گادا خەوتوو، «made in» لە دەسکاریان دەدەن. لاسای پوژاوا یان دەکەن.

بوو بە شەری خاچ پەرستان؛ دوو هۆردوو بەرانەر وەستان. پیک هەلپەرژان؛ تیک هەلچەرژان. یەکیان گرت خاچ پەرست و جوو. ریزی دوژمنان پتەو بوو. ئیسلام لیک جودا بوونەوه؛ بەرەو نەزانی چوونەوه. سەر بوون؛ بوونە ماران گەستە. بوون بە سەد تیرە، سەد دەستە. تیک بەربوون و پیک وەر بوون؛ بە جار پیک بى سەر و بەر بوون.

شیعە و سونى، تورک و عەرەب، فارس و تورک، تورک و بەر بەر، لە هەموو لایەک بوو بە شەر. هاودین بە هاودینی دەلى: من دادەمەزرىم، تۆ هەلى!

هەر یەک لەوانەش پیکەوه - خۆبەخۆی، بە نامۆی - شەر و هەرا و قیرەیانە؛ گیرەیانە. هەر لە شیعە چەند تیرە هەس؛ هیچ کەس ناپیوی بە ربهى کەس: نىعمەتى، سۆفى، حەیدەرى، شیخی، ئەمەل، بالاسەرى، پایین سەرى، یەکی دوازدەى، یەک هەشتە. زۆرى دیش هەن. تەنات بابى و بەهايش، عەلیەللايش لە مەیدانان هەرایانە! داوايانە!

سونى چوار مەزەب، هەزار توى، هەمووی شیر لە یەکتەر دەسووى؛ بى تام و خوى. سۆفى، دەرویش، قادریه، چەشتى، نەخشى، سۆرە وەردییه، نوور بەخشیه. هەر یەکەى چەند لکی هەیه. پیکەوه مشت و مریانە؛ لیکدان و قەرەپیانە!

جاران حەفتا و دوو تیرە بووین، ئیستا لە حەوسەد زیادترین؛ لە هەموو دەم

بەربادترین.

ئىسلام گوتى: خودا يەكە؛ قورئان يەكە؛ قىبلە يەكە. كەچى ئىمە ھەزار خودا دەپەرستىن؛ بۆيە پەستىن؛ بۆيە بە دوژمن ناوہستىن. ھەزاران پرووگەمان ھەيە: گۆرى ھەر ئىمام زادە يەك، بارە گای ھەر شىخ زادە يەك، شەخس، نەزەرگە، قسنە كۆن - راست يا درۆن - جى چلداۋە و نيازمانن؛ پىكھىنەرى داخوازمانن. كاولە كۆن، ئىسقانى رزىو، داتەپىو، پواو، ھەلۆەرىو، لە چۆلگان، لە دى، لە شاران، بوونە جى ھانا و ھەواران.

چاووړاوكەرانى دەس پر، بە قسەى پرپوچ و بن شر، خودای پاكیان، خودای تاكیان لە بىر كردین؛ سوژدەيان بۆ خاك پى بردین. كانگای مېشك و بىريان دەرداين؛ تىكیان وەرداين، تىكیان بەرداين. لە بەر شەرى خۆبەخۆيى، لە بەر بى رايىل و پۆيى، كز بووين؛ زەبوون بووين؛ تىدا چووین؛ دەتگوت نەبووین! مەغول ھات سووتاندى؛ بردى؛ كوشتى، كردى ھەرچى كردى. سەرىك ما ئەوسا بۆى دەرچوو. دەورانى چەنگىز بە سەر چوو. بەلام ئىمە، ئىمەى خەوخەو، بىھۆش، كەلە لا رۆژ و شەو، لە سەر موجتەھىد، لە سەر شىخ، لە سەر دەف، لە سەر زەرگ و مېخ، شەرمان، گەرمان ئەنايەو، ئاورمان ئەدایەو. تا فەرەنگ ھات. چ بوون فەرەنگ؟ مەروخۆرانى بەرچاوتەنگ. بە فىل، بە جەنگ، قاویان كردین؛ راویان كردین؛ چاویان بەستىن. لەو ساوہ ناتوانىن ھەستىن؛ سست و پەستىن.

ئىمەى لە گوپى گادا خەوتوو، بە سەدە و سأل، مانگ و ھەوتوو - ھەر كۆست كەوتوو - سەرمان كاسە؛ ھەر نەمانزانى چ باسە. لە شوپىن كۆنەكىلان و ئىلین؛ زورک و پەقەنان دەكىلین. كىشەى كۆنمان ژياندۆتەو. تۆوى شەرمان چاندۆتەو. با شەن دەكەين! دروو دەدرووین! بە سەرپەرە بەرەو پاش دەبزووین. فەلە زل بوون؛ جوو بوو بە شت. بەشى ئىمەش: ھەر قت، ھەر فت، ھەر گزوفت. ئەوان بە پىتۆلى و گزى، زۆريان ھىنا، زىريان دزى. دژ داماین بە لەرى و كزى!

نامۆ بوونە داگیرکەرمان؛ پاروویان پفاند له بهرمان؛ بوونە که یخودا له سه‌رمان. ئەوان ئاغان، ئیمه ژێرده‌ست؛ ئەوان دەسدار، ئیمه بی‌دەست. به‌عزرتەوه‌دەروانین؛ خۆمان زۆر به‌که‌م دەزانین. فەرهنگی جوانه! زۆرزانه! که‌ی ئەو وه‌کوو مه‌مانانه!؟

- ئیمه‌ چین؟

- چینی هه‌ژارین. ئەوان راستن، ئیمه‌ خوارین؛ ناله‌بارین. هه‌ژار زاناش بی، نه‌زانه. دارا شووره‌ییشی جوانه.

وا به‌ره‌ی پینگه‌یشتوو مان - به‌ناخیر - تیگه‌یشتوو مان، شتی خۆی له‌لا دزیوه. هه‌ر له‌جیوه، به‌سه‌د شیوه، ئەدای فەرهنگی ده‌ردیئێ؛ وه‌زوان ئاغا ئەماندوینێ. بۆته‌مه‌یموون لاساکه‌ره؛ «به‌لاش گۆشتی سه‌ر چه‌په‌ره».

ئاغاش هه‌ر ئەوه‌ندی ده‌وی بازارای له‌بره‌ نه‌که‌وی. گه‌ره‌کیه‌ ئەدای ده‌ربینن؛ خۆی چی ئەکا وا بنوینن. کاره‌کانمان، شاره‌کانمان، نووسه‌رانمان، خۆنه‌رانمان، پیاوی پیتۆل و چازانمان، حالمان، بالمان، ژیانمان، ناو مال و منالمان، ژنمان، پیاومان، گشت و خاومان، ته‌نانه‌ت له‌قه‌م و ناومان، ده‌مه‌لاسه‌که‌یه‌ک له‌وان بی؛ تا کلیمان هه‌ر به‌وان بی!

به‌لێ داگیرکهره‌کانمان، پزق و پزوزی به‌ره‌کانمان، نایانه‌وی خۆ بناسین. تا وا کاسین، بۆ وان خاسین. ئەوان ده‌ترسن تیگه‌ین؛ له‌داو به‌رین و پینگه‌ین. تا بی‌فکر و بیرنه‌به‌رین، تا له‌خۆمان بی‌خه‌به‌رین، بۆ وان مانگین، ئەسپین، که‌رین، باره‌به‌رین. شیرمان ده‌خۆن؛ بارمان ده‌که‌ن؛ سوارمان ده‌بن؛ غارمان ده‌ده‌ن؛ له‌سه‌د به‌رد و دارمان ده‌ده‌ن.

- تا ده‌خۆی بخۆ! قه‌له‌و به‌! بۆ کاری بینگار پته‌و به‌!

- ئەبینی؟

- هه‌یج!

- ئەژنه‌وی؟

- هيچ!

- چ ده بينى؟

- به ژن و بالاي رېكي ئاغا له وه تاغا؛ له قوناغا. ژن و ئه سپ و سامانه كه ي، جامانه كه ي، ته شك و داو و دامانه كه ي!

- چ ده ژنه وي؟

- لاف و گه زاف و چاو و پراو، باسي گوشتاو، باسي پلاو، چهنه شات و شووت، گفتي چرووك، قاقاي بلحانه، قسه ي سووك!

- خوټ خهريك كه به دهره وه! ته نيا هه ر بير مه كه ره وه! تيمه گه چوټ دزي ده كا؛ گزي ده كا!

دي و ده چي بي هه ست و چرپه؛ به بي خورپه؛ وه كوو مام ريو ي؛ وه ك گورپه. له جووجه لان دهره فت ديني، بير و ميشكيان لي دهر فيني؛ به كه يفي خوي رايان ديني.

ئه گه ر گه و ره كان تينا گه ن، ميشكيان به تاله و پينا گه ن، با لاوه كانمان و شيار بن؛ دوژمن بناسن، به كار بن؛ با هاو كار بن. له لاسايي خوټ رزگار كه ن. له داگير كه ر خوټ قوتار كه ن. با ئازاد بن؛ با ئازا بن. پياوي خوټ بن؛ پياوي خوا بن. له هه ق خوازي رانه وه ستن؛ ته نيا پشت به خوا بيه ستن. هه ر يه كه شياوي په رستن. هو ي بوون و مان، ئه و يه كه يه. ئيتر هه ر چيكي تر هه يه، خاله له په نا ئه و يه كه: خال و سيفري بي برانه وه.

عه لي شه ريعه تي

یه ک

له په نای خال و سیفری بی پرانه وه

جگه له خوا هیچ کهس نه بوو

دلوثان و دلاوا بوو

نالہباری پی پند نه بوو

حهزی ده کرد له بوون، له هات

دروستکار و داهینه ر بوو

بهری دانه هه وای به تال

له دنکه تو زقالی زور ورد

وردیله ی هیزی نه تو من

یه کی هه بوو، یه کی نه بوو

هیچ هه ر نه بوو

ئه و خواجه تاک و ته نیا بوو

دهیدی، ده بیست، جوانی ده ویست

وازی له کاری ره و بوو

بیکاری لا په سند نه بوو

له نه بوون خو شی نه ده هات

خودا لاگیری هونه ر بوو

با بزاینن ئه و خواجه چی کرد؟

هه وری سازدان گه و آل گه و آل

گه و آل هه وری له چی کرد؟

ئه و دنکه تو زقالی کومن

هەر وردیلەى خۆرىك له ناو
له و خۆره چه رخ و خوليانه

سروهى ته كاندهر ئهنگووتن
وهك چى؟

وهك دووكهل، وهك گىژاو
ئاورينگى هينان به گوڤ بوو
گر كۆوه بوو له دورى خو
رۆژيش ئهتۆمى گه وريه

به دور و بهريا خول ئهخون

بناغى ژيان دامهزرا
قهوزه روا، گيا دهركهوت
چلمۆكه گيانى هاته بهر
جانه وهرىكيان مرويە
چاكيان ههيه له باش چاتر

- ژين له چيه؟

- ئاوپك، تۆپك

تۆمى گيايهك له ژير خاكا، زور هه لئاكا

سهه دهردپنچ، شين ده نوپنچ

به ئهستيران دهوره دراو

گهواله ههور بزوتن

وهك گىژه لوكهى زور به تاو
به رهه مى بليسه و گر بوو
بنيادهم ناوى لى نا: رۆ
چهند ئهستيرهى له ده وريه

ههر خودا دهزانى چهند و چۆن

له زهريا، له بهژ، له مهزرا
دهوهن ده رها، دار سهه كهوت
دنيا پر بوو له جانه وهر
ههنبانهى پراست و درۆيه
ههيشه له شهيتان خراتر

دلۆپىنك ئاۋ:

لاۋە، سەرەيە، پاتالە
ئەۋىش ۋىنەى دار و گىايە
لە خاككا سەر دەئىتتەۋە
ژيان دەس پى دەكاتەۋە

پزە، ساۋايە، مندالە
لە ھەلسوۋر و داسوۋردايە
چراى ژىنى دەگوژىتتەۋە
تۆمەكەى ھەلدەداتەۋە

سال و مانگ بەبى سانەۋە
ۋچان و پشوو نازانن
دەگوپن، دەپوپن، دەتوئىنەۋە

ژيانىش ھەر لە خولدايە
ئاۋات و نيازى خۆرىتتەى
گياندار يەكى يان ھەزاران
لە پى ژىن و بوۋژانەۋە
بە دەۋرىدا سەرگەردانن
دەپوپن، دەپۆن، دەپوئىنەۋە

جگە لە خوا ھىچ كەس نەبوو

يەكى ھەبوو، يەكى نەبوو

ھەۋاي بەرز، زەۋى نەۋى
بەرەى گياندار و گىا و دار
بى ۋچان و پشۋون، دەبزۋون

ھىچ ھەر نەبوو
دنيا لە نەبوو ھاتە دى
پۆژ و ئەستىرەى بى ژمار
نەديار و بەرچاۋ، ھەرچى بوون
بەرەۋ كۋى؟

ۋشك بوون و ھەلدانەۋە
گەش و سىس، بوون و نەبوونى

بەرەۋ مردن و ژيانەۋە
پۆژ و شەۋ، تارىك و پروونى

خانووچكەى ژيان سەرى گرت
پانايى له كوي هەتا كوي
زەمەند و ميگر و پىنج و قل
رووبار و دەرياي خوڤ و مەند
بى وچان كەوتنە جم و جوول
خول دەخون بەرەو هەتاويك

ئە گەر والا، ئە گەر پرە

هەزار هيندەى تر بژميڤرە
بژميڤرە له هەژمار بەدەر
جەغزاو جەغز دڤين و دەپرون
ئە گەر دەشتە، ئە گەر كيۆه
شەو و پوژ، سبە و ئيوارە
هەموو چاخايك، هەموو كاتيڪ
جەغزاو جەغز كەوتوونە پرەو
گشتيان له خولدان جوړيكن

جگە له خوا هيچ كەس نەبوو

عاسمان هەبوو، زەوى هەبوو

گەميهى جيهان لەنگەرى گرت
زەوى، عاسمان، توي له سەر توي
بى گيان و گياندار، گچكە و زل
ورديله و درشته و ناوهند
كورت و دريژ و پەل و قوول
هيچى وچان نادا تاويك

تو بروانە! هەموو شتى ئەم جيهانە
ئە گەر سپرە، ئە گەر چپرە
گشتى خپرە!

مانگ و خوڤ، زەوى، ئەستپرە
ئاتوم، گلووى خوڤين، توم و بەر
گەر بەپەلەن، گەر لەسەر خون
خاك و ئاو بە شار و ديۆه
ئە گەر گيا، ئە گەر گياندارە
هەموو دەم و كات و ساتيڪ
بە سأل، بە مانگ، بە پوژ، بە شەو
روو بە هەتاوى خوړيكن

يەكئ هەبوو، يەكئ نەبوو

هيچ هەر نەبوو

بلند هەبوو، نەوى هەبوو

ئەستپرەى زور و مانگ و خوڤ

فهزا زۆر پان و بلاوه
ههردی مه، یه ک له و کۆمه یه

ئه گهر تو به ژماره فییری
قاقه زینکی درێژ راخته
یه ک بنوسه، بیکه به ده
بیکه به ههزار، به ملیار
قاقه ز پرا، هی تر بینه
هه لچۆرا ئه م مه ره که وه
تا ده توانی خاڵ دانێ، خاڵ
تو ماندوو بووی، بیده به من
بێ و چان خۆت و ههزاران
هه موو ده م، هه موو کاتی ساڵ
خه و دایگرتی، یان نانت خوارد؟
با کورپه کهت، با نه وه کهت
خۆت و هاوکارانی پیرت
بو گه مه ی وه خت رابواردن
هه ر یه که و خاڵ بێ پرانه وه

پیری له رزی له کار که وتوو!
بێکار وه ره که وه، بێر که وه
دیته وه بیرت منال بووی؟
تاوێک له سه ر سنگ ئه خزی

ئافه ریده ش بێ حه ساوه
تنۆکه یه ک له و گۆمه یه

ئه ته وی خوا کرد بژمییری
به ئیشتیا شانی لی داخه
بیکه به سه ت، و چان مه ده!
خاڵ دانێ به هه زاره هه زار
به خا لانی بنه خشینه
مه ره که وی تر بگره وه
مه پشینه وه به مانگ، به ساڵ
هه زار هاوکاریش هه ر که من
به شه و گاران، به رۆژگاران
له په نا یه ک خاڵ ریز که ن خاڵ
له خاڵ ریز کردن خۆت بوارد؟
بچن له شوین کرده وه کهت
هاوسه فه ری زه مینگیرت
خه ریک بن به خاڵ بژاردن
گیژ ده بن له لیکدانه وه

زورهانی له جیدا خه وتوو!
خۆت خالی به پال یه که وه
شلک و ساوا، کرچ و کال بووی؟
ده گریای له بهر وه ره زی

گه وره تر ئاگايان لیت بوو
پله پله به ره ژوور چووی
چوویته وه ده قی مندالی
هه تا ساوا و له بهر چاو بووی
ئییستا له پاش ده یان سالان
خوین شیرنوکه بووی به کالی

راکشێ! داکشێ! بیرکه وه، بیر!
ژن و پیاگی پینک گه ییشتن
دلۆ پینک لهو، تۆ کیک لهم
تیکه لا بوون بۆ ته واو بوون
نۆ مانگ، نۆ رۆژ و نۆ سه حات
ئه تۆش وه کوو جوو جيله ی مه ل
تۆ کلت شکاند په رده ت دراند
تۆ له جوو چک بێ هیزتر بووی
ئه و دیته در، به جوو که جووک
به لام تۆ پله گوشتی شل
چاو نه پشکو توو، گوی نه بیس
له ناو بیشکه قه تیس و گیر
زیقه ت ده هات، شیرت ده ویست
ئییستا چی؟ له پاش سه د سالی
چاو نابینی، گوی ناژنه وی
یه خسیری له ناو جیگادا

دای و باب هیوایان پیت بوو
پیت نایه سه ته وه، پیر بووی
نه به گه و شلی و به تالی
گه مه چاری دای و باو بووی
بوو یته گه پچاری منالان
ئییستا مندالی خوینتالی

پیشتر چ بووی منالی پیر!
به چاو، به دل، تیک گه ییشتن
له ناو پزدانیک کران جه م
گورا ئیسقان و گوشت و هوون
چاو ه چاو بووی تا نۆره هات
مایته وه تا هه لکه وت هه ل
به ره و ژین له مپه رت په راند
بێ ده ره تان و پیزتر بووی
بۆ دان ئه کوتی په ل و ده ندووک
نه په ل، نه مل، نه گور، نه تل
ته وه زه ل، نه گریس، سیس و پیس
ملچه ی لیوت ده هات بۆ شیر
ده گریای، ده بنه خۆت ده میست
چوو یته وه ده قی مندالی
دانت نه ما، شیرت ده وی
مۆغه ره ت زه وی به رنادا

وادهى كۆچە

گەهرىك سازدهى ساز و بەرگ
لە خاك پرواى، سەد سال ژياوى
دەپوئى، دەرزى، دەبىه وه خوئل
بە پروالەت هيجت نامىنى
ژىن برانەهەى بوئى نىيە
توش و زەوئىش و بەهارىش
ئەستىرە، عاسمان، مانگ و خوئر
هەرچى ناوى ئافەرىدەس
گشتى لە سوور و خوئل داىه
تو! تو مروئى پرواى ناو خاك!
بە ناوى چاكت هەر ماوى

وەرە پروونى منالى پىر!
ژمارەى مەنزومە چەندن؟
يەك و خال دانى هەزاران
بە بست، بە گەز
بە مانگ، بە سال
رېزىيان بكة، بيانكە هاوئىر
قاقەز بىنە بە توپ، بە بار
بنووست دارە؟ قامىشە؟
بنووسە! خەت دە! خال دانى!
ژمارەى مەنزومە چەندن؟
گەزىيان بكة، بيانكە هاوئىر

بو كوى بە خىر؟ بەرەو مەرگ
دەچىه وه ناو خاك، خاكاوى!
با دەتېرژىنى لە چىا و چوئل
بە لام گلت گىا دەپوئىنى
باسى من من و تو نىيە
بە گىان، بى گىان، بەرد و دارىش
دەبن، دەچن، بە هەل، بە نور
بەرچاوه يا دوورە دىدەس
ون دەبن و دىنە وه كايە
ئەگەر كارچاك بى و ژيان پاك
بە يەكجارى نەفە وتاوى

بوئى پامىنە! بىر كەوه، بىر!
ئەستىرەكان چەند ئەوئەندن؟
بە ملىونان، بە ملىاران
بە غار، بە بەز
خال دانى، خال
دەتوانى بىژمىرى؟ نە خىر
مەرەكەو بە تەشت، بە تەغار
دادە! بە باقە، بە گىشە
كى دەتوانى هەمووى پانى؟
ئەستىرەكان چەند ئەوئەندن؟
گەزىيان بكة، بيانكە هاوئىر

چی دیاره، چی بهر پیواره
بوون، نه بوون، مهرگ و ژیانه وه
له پیش یه کی ریز کراون

چی به گیانه، چی گیانداره
ریزیک سیفرن بی برانه وه
یه ک نه بی، گشتی بی باون

بروانه چۆنه ئه و یه که
وشه ی سیفر و اتا به تال
یه ک هه یه خال دپته ژمار
دوو، سی، چوار، پینج و شش و هه وت
زنجیره ی ده یان سهر و خوار
هه مووی ههر یه که و چه ند خالیک
بی یه ک هه موو شت به تاله
یه ک باقیه، باقی پووکه
به ده ور خو یا ده خولپته وه
بزور بی یان بدا هه دا
ههر پووچه تا بی هه واله
تا ته که، زور بی بره وه
خال با لای یه ک پال داته وه

ئه و هه موو سیفره ی له ته که
بی یه ک، بیکارن نوخته و خال
یه ک ده کا به هه زار ملیار
هه شت، نو، ده، هه رچه ندی سهرکه وت
سه ت سه ت تا ده گهن به هه زار
هه مووی وه چ و به ره ی مالیک
کیلگه ی قاقره، کرا له
سیفر به تاله و جه غزووکه
به ره و خو ی ده گه رپته وه
ناچار سهر له بو شتی ئه دا
سیفر جه غزیکی به تاله
له گه ل یه ک هیژا و پته وه
هیچگا خو ی دوور نه خاته وه

تازه پیت ناو ته ناو سال
له خاک ده رچووی، له خو ل گووراو
جوان بووی، زور شه نگ و شه پال بووی
سه د ساله و زه مینگی ر ده بی
مندالیک ریش ده بزوینی!

تو! تو ی منالی دوینی کال
تو ی تازه لاو، به گو ر و تاو
هیچ بووی، خالی ناو به تال بووی
بژی، بژی... تا پیر ده بی
ده بیه وه مندالی دوینی

گيڙ بووی له م چه رخ و خوله ت دا
هيچ بووی! سيفر بووی! به تال بووی
هه زار جار بچی و بييه وه
تا خالی به ته نیای، والای
به لام نه گهر شوین به ک که وی
نیشانه ی له گه ل «یه ک» بوونت
گهره ک خوټ له بیر به یته وه
بژی بو خزمه تی خه لک

تو! تو ی تازه نه مام و لاو
نالقه ی جه غز، یه کلا که وه
سه رده رخه له ئاوه دانی
بیه به جوبار، به پروبار
ئه وسا ده رژییه ده ریاوه
تو که ژیا ی بو داماو ان
رؤژ له رؤژی بلندتری
به س سیفرؤکه ی جه غزووکه به
با گورپه ت بی، بگرمینه
هه له مووت به له ناو چیا

به لی گیانه! باش بزانه!
ئه وی له کاره، ههر یه که
ئه سستیره ی زور، زور مانگ و خور

چی دی به م بیره کوله ت دا؟
کال بووی! داتولای! ژیر چال بووی
سه د جال سیس بی و پروییه وه
له ده وره ی به تالی هالای
ههرچی خوټ پیت خو شه هه وی
به لگه بو ده راوی پرونت
ئاور وه خوټ نه ده یته وه
بی بی به خالی به که لک

واز بینه له بیر ی بلاو
بیه ریگه، وه چیا که وه
تا تامی ژیان بزانی
پاراو که مه زرای چهند هه ژار
بو ژیان ده بیه سه رچاوه
بو هه ژاران، زور لیکراوان
لای خه لک و خوا په سندتری
شه پؤل به، گيڙه لووکه به
دپرک و پیسی راپرینه
دار به پروو به له ناو گیا

بی حه ساو سیفری له ته که
عاسمان و زهوی که م و زور

(خالی)

(خالی)

ئارى براء، وا پابرا

چەند بىرەۋەرىيەكم ھەبوو ئەمشەو ويستم لە شوپىنيك كوڤان كەمەو، ئالقە و گەويان تىك خەمەو و لە بەر خوڤنەرانى رانيم. بەلام كاك پەرويزى خورسەند (ئەگەر نەلیم تەنيا كەسە، دەكرى بلیم بەهيزترين نووسەريکه پەخشانى جوانى ئەمپروکهى بۆ خزمەتى بير و پرواى رابردوومان خستۆتە كار)، خستمیه سەر ئەو باوهره كە واز لەم نیازەم بينم. ئەم چەند پەرە بە مەبەستىك كە بەسەرھاتىكى خوّمە بنەخشينم و لەو بارەو ئىوہى بەرپزیش بدوینم. من كە دەربارەى خوّم دەدویم، وا بير مەكەن كە خوّم زۆر بە زل دەزانم، زلى دە ئارادا نيیە، ھۆى ئەمەسە كە لەو دنيا بەرينەدا دەگەل زۆر چين و زۆر تيرە ھاودەرد و ھاوبير و پروام.

خوڤندەوارم، خوڤندەوارى ئەو رۆژگارە؛ بوخۆشتان زۆر باش دەزانن چينى خوڤندەوارى ئەمپرو دەربارەى ژين، دەربارەى دين پرواى چۆنە، رادەى فەرھەنگ و زانستى بەرەو كام ئامانجى دەبا؟ خەلكى چۆلگە و بيروونيكم نە ئاوە، نە ئاوەدانى، نە گەشە، نە كامەرانى، نە وچان، نە ھەسانەوہ؛ ھەر پەنجە، ھەر چەوسانەوہ و ئاوى بيئە و دەستان بشۆ.

نەچىن. لەو پۈژەوۈ تەمى خەياللاتى خاۋىم لە بەر رەۋى، زۆر بەرزايىم لە بەرچاۋ نەۋى بىۋونەۋە. شارهزايە كەم دەگەل بوو تا سەرگوزشتە و چۆنەتتى ئەھرامانم بۆ ۋە گىپىرئى.

- بەلى بە ئاغاي خۆم بلىم: ئەم ئەھرامە زەلامانە كە لامانە و ھەوت يەكېك لە ھەوتەۋانە سەيرەكانى ئەم جىھانەن، گۆرخانەى فىرەۋنەكانن ئەۋساي ئەۋان خونكار و دەسەلاتدار بوون، ويستوۋيانە بە مردوۋىش جىيان خۆش بىت. گۆرخانەى ۋا دامەزىنن كە با و باران و بوولەرزە و شلىۋە و كرپۋە و تەرزە و گرەى تاو و لەھى لافاۋ و بەلای ترى عاسمانى دەرۋست نايە بىانتەپىننى، بىانرپىننى، ئەۋسا مردوۋى مائە گەۋرە، شا و شازن و گجۋولە نەجىم زادەكان تىاندا بحەسېنەۋە.

لە مەلبەندى ئەسۋانەۋە (ئەۋ شۋېنەى بەر بەستە گەۋرەكەى لىيە) تا قاهىرە، ھەزار كىلۆمەتر - بىست كەم - مەۋدا، ھەشسەد مىليۇن تاشە بەردى سەخت و تەخت و زۆر زەلام بە شان و پىلى زەلامان راگوپزراۋە. ئەۋ بەردكىشانە كۆيلە بوون بە زەبرى قامچى و بە بىگار خراۋنە كار، نۆ ئەھراميان پىچ سەر گرتوون، شەشيان گچكەن، سىشيان ئەھرامى زەلامن كە ناۋبانگان بە ناۋ دىيادا بلاۋە.

ۋەك پىم گوتى: ئەۋ نۆيانە نۆ گۆرخانەن بۆ كەلاكى بە داۋدەرمان ھەنۋاى مۆمىيى تى ھەلسۋاى شا و شازن و بەچكەكانيان. ھەر دەخمەيەى كە لە ناۋ دللى ھەرەمدا بۆتە گۆرپىچەى لاشەيەك، ۋە تاغىكە لە پىنج پارچە بەردى مەرەپ لىك دراۋە، چۋارىيان يەك پارچە دىۋارن، يەكى يەك پارچەش لە بانە و بۆتە سەربان بۆ ئەۋەى باقلى بزانى ئەم چۋار دىۋار و سەربانە دەبىچ چەند ئەستۋور و پان بن، ۋەرە خۆت بەراۋردى كە، چەندىن مىليۇن بەردى گەۋرەى تا دەگاتە سەر ترۋپكى ئەھرامەكە، ھەموۋ قورسى و گراناىي كەوتۆتە سەر ئەم بانىژە و دىۋارانە، ئەۋا بۆتە پىنج ھەزار سال بەرد لە بەردى نەبزۋوتوۋە و چركە چىيە نەبىكردوۋە. شارهزا دەمى لىيە ك دەدا، ۋەك تەرسە قول داگىرسا بوو، ئەۋى دەيگوت

نەيدەكوتەو، منىش ھەموو لەشم گۆي بوو. لە پەر و نەكاو چاوم كەوت بە چەند كۆما وردە بەردىك لەسەرىك كەلەكە كراو. پرسىم ئەو كەلەكانە چىن؟ گوتى ھىچ نىن، چەند پەھۆلىكى زۆر قوول و دوور و درىژ بۆ كۆيلە تاشەكيشەكان كۆلدراون، ھەرچى لە بىگاردا مردوون لەو پەھۆلەدا نىژراون، ئەو كۆبەرد و كەلەكانە نىشانەى ئىسك و پروسكى ئەو كۆيلە نەگبە تىانەيە.

- تىت ناگەم بۆمى بلىئە!

- ئاشكرايە. ماوہى سى سالى، سى ھەزار كۆيلە بە بىگار نىوہ برسى، دژوین، گەمار، ئەو ھەموو بەردە گەورانە لە ھەزار كىلۆمىترەوہ بە شان و پىل بگۆيزنەوہ، چەندى دەژى؟ چەندى دەمرى؟ پۆژ نەبووہ دەيان و سەتان لەو كۆيلانە لە ژىر بارى بەردى زل و قامچى و زللەى كاربەدەستانى گرژ و تىژ سەكەت نەبن. بە دەردى "شوارتر" گوتەنى: كۆيلەدارى كارىكى كرد كە چەرخ و بارى ساز نەبن، چونكە كۆيلەدارى و بىگار ھىچ خەرجىكى بۆ گىرفانى كابرارى زۆردار تى نەدەچوو. كۆيلە دەمرى، بە توون، بە قىر؛ پەليان بگرن، رايانكىشن، فرىيان دەنە قوولكەوہ، دايانپۆشن بۆگەن نەكەن، دەستەولەجىش زىندووى زۆر لەوان بەكارتر بكيشنە بەر بىگارە.

- باشە. بەلام سەبەب چىيە ئەم قرخنە بى نرخانە لە پەنا شاھان نىژراون؟!

- ئەمەش وەرامى ھاسانە: ئەھرام گۆرى فىرەونانە، ئەو كۆيلانەش ھەروەك لە ژىنا كۆيلە بوون بە مردوويش كۆيلە دەبن، لە پۆژى زىندووبوونەوہش بە كۆيلەيى راست دەبنەوہ، لەو دنياش گەرەك خزمەتى فىرەون و خزمانى بكەن، تىگەيشتى؟

- تىگەيشتم بەلام ئىتر من تۆم ناوئى، خۆم بە تەنيا دەچمە ديارى كەندە گۆرى ئەو كۆيلانەى كە پاش مەرگىش ماڤيان بۆ پەچاوە كراوہ و تا ھەتا دەبى كۆيلە بن.

له سهر كه له كيك دوژ دامام، بير و په ژاره دهوړی دام. هه یاران! ټو هه ژارانه خزمی خو من، ده گه له
كه ونه باپیرانم هاوهه ژاری و هاو بیگارین، بهرد و كه له كی سهر گوړیان ټاموژگاری و په نده بو من. كی
ده له هاونه ژادم نین؟ كی ده له هاو و لاتی نین؟ په ننگ و ولات و نه ژادیش چهنه فیلکی ده سپرانه بو
ټیمه یان داهیناوه تا پارچه پارچه مان كهن و گوردی خو یانمان لی بگرن.

سهر له نوی پروانیمه ټه هرام؛ به لام ټه و جار ټه و شكو و جه لاله ی نه ما، ټه مجار رقم لی هه ستابوو؛ نه ك له
ټه هرام، له گشت شوینه واری ماوی شارستانیته كه ونارا. دیواری چین، هه موو دام و ده زگای سهر پرووی
زه مین. بو دم ده ركه و تن كه هه زارانی له گوین خو م سازیان داوه، هه ركه س له ټه ركه بیگار و چه وسانه وه
كو لی داوه، گیانی داوه؛ ټه ویش وه ك فور له چینی دیوار خراوه، یان ټاوا ژیر چال كراوه. شارستانی و
ټاسه واری پیشینانم هاته بهرچاو، گوړه و نووزه ی زوردار و زورلیكروانم هاته بهر گو، هه لیدان و
جیتودان بوو، هه پارانه وه و گریان بوو، له گه له كاروانی كویلاندا كه بو كار ده یان ټاژو تن، باب و باپیرانی
خو م دین. وپرای هه موان له ژیر بیگاردا ده مردن، له كاتی ټاویلكه دانا به حاسته م نووزه یان ده هات،
ده یانگوت چینی زورلیكروا لیک جیا نین و هه موو بران.

گه رامه وه خه مخانه كه م كه ناوی میوانخانه بوو، بو كلو لیک له و هه زاران كلو لانه ی كه نه مناسیون و برامن،
نامه م نووسی، ټه مه ش ده قی نامه كه یه:

- برای به ناهه ق كوژراوم:

ټو رویشتی به لام دوای ټوش ټیمه ی هه ژار بناغه ی شارستانیته گپ و قه به مان دامه زرانده. له دوای
ټوش قامچی به دهستان له په ستا ټاسو گیان ده دا و ده هاتنه ویزه ی بی هیزان. له دی، له شار، كو ده کرین و
ره پیچه ك ده دراین، جه له ده کرین، شه ته ك دراو بو كار ده براین، کاری بیگار، بهردی زلیان پی ده کیشاین،

وارشيان پي راده كيشاين. كۆشك و تەلار بۆ زيندووۋەكان، گۆپرى گوشاد بۆ مردووۋەكان. بە شان و پيل وەشاندى ئيمەى گيرۆدەى چاره پەش دروست كران. بە لام كۆشك و قەلاى بەرز و گۆرخانە عاجباتييه كان كە دەبوونە جى حەسانەوۋەى زۆرداران، كەس ئيمەى وەبىر نەدەھات. ھونەر، ھونەرى ئەوان بوو، ئيمەى رەنجدەر و خاكەسەر ناومان لە ناو ناوان نەبوو، كارمان لە بەرچاوان نەبوو، كەس بە بىرى دا نەدەھات كە رەنجى بيوەرى ئيمە ئەو دەزگايانەى سازداوۋە و بەشمان وەژىر ليچ دراوۋە، بە دەردى كورده گوتەنى: «كالە دراو چى پى نەبراوۋە». بە لام برا گيان! لە دواى تۆش جگە لە كارى بىگاريش، قولە چۆماخى زۆرداران ئيمەيان لە لادى و شاران كۆكردهوۋە، چەكيان پى داين، ناويان تىداين، بە شات و شووت فريويان داين، نارديانينە شەپرى دوژمن، كام دوژمن؟ دوژمنى خۆيان، ئيمە خۆ بە كوشت دەين بۆيان، كى بكوژين؟ ئەوانەى قەت نەمانديون، بە دەستى كى بە كوشت بچين؟ ئەوانەى نەيانناسيوين، كى دەبوو يەكتر بكووژن؟ ئەوانەى وەكوو خۆت و خۆم بى دەستەلات و ھەژارن، ئەم كوشت و كوشتارە بۆچى؟ ئەم ھات و ھاوارە بۆ كى؟ بۆوانەى زل و زۆرداران، دانىشتووى كۆشك و تەلارن، لە ساپەى ئيمە بىكارن. شەر لە سەر چى؟ لە سەر ئەوۋە ئيمەى كۆيلە دەس بە دەس بين «شەر لە سەر ليفەى مەلايە»، زۆردارى كام لا سەر كەوت، تالانى ژىركەوتوو بەرى؛ ئيمەش مالى

تالانی بین، خاوهن زوریک بیتته جیگای مفتە خوړیک، بینگاری ئەو بو ئەم بکهین، بەرباری هەر باری بی، پالانە کهمان بگۆری. دەچوینە شەر دەیانکوشتین، دەمانکوشتن، باوک و داکی زەمین گیر و لەکارکەوتە ی کۆختەدا بە جیماومان چاوه چاوه بوون بچینهوه، زەوی وزار داچینینهوه، ئاوه دانی بی خودانی سووتیندراوی تیکدراویان سەرلەنوێ ئاوا کەینەوه. بەلام هەیهات.. لە سەد ئاوات یه کیکی نەدەهاتە دی. کێ دەکوژرا، بی کیل و ناو لەو چوۆ و هۆلە دەنیژرایان لاشە کە ی بوگەن دەبوو، کە سیش نەبوو رەحمەتیک ی بو بنیری، فرمیسک و داخ بەشی دایکی زگ سووتاو و خوشکی برانە ماومان بوو. ئەگەر دەشکاین، ئاورو و چوو بووین، کوندەبوو بووین، بەر تف و نەعلت دەکەوتین، خو ئەگەر سەریش دەکەوتین، شانازی بو سەرکرده بوو، نیشانی قارمانەتی بو تیمسار بوو، بو سەردار بوو، بو کابرای خاوهن بینگار بوو. ئەوی لە کۆولە کە ی تەریش نەبا، ناوی هەژاری بەکار بوو.

برای فیرعەونان گازه کم!

ئەو فیرعەونە ی تو دەتاسین، هیچیان نەمان، دنیا گۆرا. بە گفتی وریا و پیتۆلان عاده میزاد پیشرەفتی کرد، بەردکیشانی نیوان قاهیره و ئەسوانیان بە هیچ دانا، گوتیان لەش هیچ کاره نییه، هەر گیان شەرته؛ گیانت پاک بی، کارت چاکه، ئەشی گیانمان پەرورده کەین، خوا بناسین، بیپەرستین، بو خواناسی و پەرستن دەبی لەش فیره کاران هەستن، هیچ نەوہستن، پەرستشگایان دروست کەن، شوینی وا بن، شایانی شانی خودا بن.

ئەگەر جاران ئیمه کۆمەلی هەژاران بە ناوی فیرعەونانەوه ئەرکی

بینگارمان ده کیشا، بهرد و کهسته کمان ده کیشا، ئەمجاره به ناوی خودا خراینه بهر بینگاره وه، دیسان به زۆر ناچار کراین گابهردی زل به شان و ملان راگوئیزین، ئەگەر تینووین، ئەگەر نیزین، ئەگەر وهستاو و بی هیئین، گلە نه کهین، ورته مان له دم ده رنه به، گازنده له کاری خودا ناره وایه و زیانی دین و دنیا به. کۆشک و سه سه رای چه ند نهۆم، به رهنجی شانی خۆت و خۆم سه ریان گیرا، بهردی گه وری سپی و که وه و سوور و زهردی په رسگیان له هه شت سه د و مه شه د ملیۆنی تیپه راند، کاری له ژماره دا نه ما، هه زاران ئەهرا م دامه زران به لām ناویان ئەهرا م نه بوو، ناویان نرا: مه عبه د، هه یکه ل، په رستشگا، گونبه ز و قسنی ته رز و قۆز بۆ چاک و پیرانی پیرو ز.

مه سه ل ده لئ: «به که ریان گوت مژده ت لی بی کور ت بو وه، گوتی باره که م هه ر باره». چه ندین چه رخ له و درده شدا تلاینه وه، بی وچان ده چه وساینه وه، به لām له ناو به رد کیشانا، له جه رگه ی ناوشان ئیشانا سه رکاران بۆ ناو تیدانمان وایان به گویمان دا دابوو: ئەو خودایه ی که ئیمه خانووی بۆ ده کهین و بۆخۆی له ژووری عاسمانه، فریاره سی بیچارانه، ده رمانی درده دارانه و ده هانای زۆر لیکراوان دیت. له باتی مزى رۆژانه له وچانی شه وانه دا و بهر له کاری به یانانمان چاومان ده برپیه عاسمان و له بهر خوا ده پاراپینه وه: خوا به بارمان زۆر گرانه هه لینه گری، منالمان له برسان ده گری، بهر چاومان تاریکستانه، رووناکیه کمان نیشان ده.

له لای هه یکه ل و مزگه وت ده نگ داکه وت: مزگینى له لانه وازان! خوا پیاوی دلپاک و چازانی راسپاردوون، پئی سپاردوون لاگیری لئقه و ماوان بن. خۆشی خۆشیمان تیکه وت، بزهی کالی هومیدی تال قانه قدیله ی لیوی داین، چاوی پر و شوو براومان بۆ ئاسۆی دووری ده پروانی، زۆری نه برد پیمان زانی، که پیاوانی عاسمانی له سه ر زهوی ده خولینه وه، چونکه راسپارده ی خواشن ناویان لیناون پیغه مبه ر.

زه رده شت، مانی، بوودا، کونفشییووس، فلان، فیسستار به رواله ت بۆ

چاره‌پەشی ئىمەى چارەپەش دەكۆشن. سەرچاوان ھاتن، بەخىرىيىن. ھاتن چىيان كرد؟ سوپىندەكە بە برايه تىمان ھەر لووتيان پىدا نەھىناين، ھەزار و لىقە و ماوى چى؟ رپە و گەزى چى و جاوى چى؟ دواى دل دانەوہ و قسەى خۆش، گف و بەلىنى والا و پۆش، دەستورى بىگارىان ئەدا و رىگەى كۆشكى زۆردارانىان ئەگرتە بەر.

كۆنشىووس ئەو پىاوى زانا، ھەزار وتەى جوانى رانا. ئىمەى كرده ھۆگرى خۆى، كەچى بۆخۆى خۆى كرده پىاوى دەربار و لە تەلار پالى داىەوہ، دەگەل شا و شازادەكان دا دەچوہ نىچىر، ئىمەى زویر و بى پىرى ھەر لە بىر نەما.

بوودا نەجىم زادە و شازادە بوو، تەرکەدنیا و ئازادە بوو، دەستى لە ژيانى خۆش بەردا، خلتەى زولمى لە سەر دەردا، پەند و ئامۇژگارى باشى كرىن، پاشان چى كرد؟ بۆ نىروانا دۆزىنەوہ بى ھەست خۆى لى دزىنەوہ و بەجىى ھىشتىن. سەرئەنجامى ھاتنەكەى چى؟ ھەزاران خودابەردىنە، ھەزاران ھەيكەل و مەعبەد، سەدھەزاران مەلا و كاهىن بە رەنجى شان و پىلى مە ساز دراون، تىر كراون، ھەرواش ماون و ھىچ كاتىش دواپراو نابن.

زەردەشت لە رەخ گۆلى ورمى ھەستا، نامەى ئازادى لە دەستا، بەلام ھىندە رانەوہستا بە دەرد و مەرگمان رابگا، بارى لارمان راست كاتەوہ، تۆزىك بە سەرمان كاتەوہ. بە پەلەپەل شەقامى بەلخى گرتەبەر، لە دەربارى گوشتاسبدا پالى داوہ و پرووى نەكردەوہ ئەم ناوہ. دەزانى چى بۆ جى ھىشتىن؟ بىنگار، بىنگار، ئاتەشكەدە دروست كرىن، دار و ئاوردوو بۆ بردن ھەتا مردن، مىزى گای زەرد و ئەسپەندەر، بىگارى لە پادە بەدەر. ئەمە بىجگە لە باج و خاوە سەندىان. نان و بەرگى موغ و موپىد و موغبەچە و ھەزار جۆرە لق و وەچە كەوتە سەرمان، زۆردار گۆشتن و قەلەو بوون، نزار ھەر كز و لەجەر مان.

مانى پەيدا بوو، ھەتا بوو باسى تارىك و پروونى كرد، لە تارىكايى ترساندىن، چۆلەچراى بۆ داگىرساندىن، گوتەمان ئوخەى بە خـواچـا بـووتـارى و

خه ممان له بهر رهوی و زولم تارا له سهر زهوی و پرووناکیه کمان بو پهیدا بوو.

با بزاین مام پرووناک چی کرد؟

باس و خواسی پرووناکایی به ئه سپایی وه ک توماری به قاقه زیک پینچایه وه، کردیه دیاری بو شاپوور شاکه ی خونکاری، کرا به ئامپهاله ی زوردار، له کاتی گه مه و یاری دا له جیژنی تاج گوزاری دا دیوان رازینه وه ی شا بوو. له جهنگ، له راو، بو شه پ و گه پ له ته کیا بوو، له سهره ندیب و به لخ و هیند به کوشتی داین هه تا شکاین، ئه وسا فرمووی: ههرکی له شه پ ژیر ده که وی و له بهر دوژمنان ده په وی، توره مه ی تاریکستانه، کیش زور پیاو کوژ و زانایه و له تبه ردان سهرده که وی له پرووناکایی گوراوه و پالی داوه به خوداوه.

ئه ی هه ناسه سارد ههر خو مان! ئیمه ی زه بوون و بارکه وتوو که هه می شه تیک شکاوین، ئه گه له کار خه له ساوین، له شه په شارا کوژ راوین، واتا له په شی خولقاوین و ناشی ههر بیر له پرووناکی بکهینه وه.

برای له بیگاردا مردووم!

ئه گه تۆ له ژیر بیگاری فیرعه ونیک و دووان دا مردووی، ئیمه ی خزمت له خزمهت هه زاران فیرعه ونی تازه کل دا چه وساینه وه، چه ماینه وه، له بهر دکیشان، له بهر دکیشان پشت جدهو بووین، بی بره و بووین. خونکاران، سه تان هه زاران به ناوی خوا، به ناوی دین، له فه له ستین، له هیند، له چین، چین چین عاره قیان پی پشتین، له ژیر بیگاریان دا کوشتین، به هره ی په نجی ئیمه یان خوارد، خوشیان رابوارد، خوشیان ته واو له ئیمه بوارد. هه زاران سال ئیمه ی پوله ی تاریکایی له باریکایی پساوین، هه رتاوه له م لا و له ولواوه گزیکار سه ریان هه لداوه، به وردی تیان روانیوین، به به سته زمانیان زانیوین، دیویانه که وی کولیوین، بو نه مانخون؟ هاتوون خو یان لی گوپریوین، بهرگی فش و فوول و هه راو، کولکه و ریشی شان هه کراو، به زیره و چه ند لیزگه مووروو، لیمان که وتوونه لای ژووروو. ورته و سرته ی - که ئیمه ی ساده تینه گه یین - له بهر خو یان ورتان دووه، گیژ بووین

ببوه مولکی موبید و موغو ئاورگ و ئاورخۆشکه‌ران. به ناوی ئاهووره‌موزدا، به ناوی خوای تاریکی و پروناکایی ئیمه‌ی نه‌گه‌ت - خۆتاسایی - پروناکیما به چاو نه‌دیت، تا مردن بینگارمان ده‌کرد، کیشمان له ژیر ئه‌رکا ده‌مرد ده‌خرايه ناو بۆدپړیکه‌وه، به یه‌کی زیندووی به‌کارتر جیگه‌یان پر ده‌کرده‌وه.

چوار له پینج به‌شی ئوروپا پاپ و که‌شه و کاردینال و ئەسقه‌ف و شه‌ماس و فریر به ناوی یه‌سووع و ماری بریان دابوو، مولکی خوا بوو، له ناو خۆیان به‌ش کرابوو، به‌ش خوراو ئیمه‌ی هه‌ژار بووین، ئیمه‌ی کریکار و جووتیار، پروت و نه‌دار، ئەوه هیچ که به‌شمان نه‌بوو زاتی ئەوه‌نده‌شمان نه‌بوو به‌ش داواکه‌ین. هه‌ر له بيشکه‌وه هه‌تا گۆر گویمان پر بوو له باسی ژيله‌مۆ و ئاگر، ئاگری دۆزه‌ق، چزووی دوو‌پشکی کلک‌پان، مار پیوه‌دان، له‌گه‌ل سه‌تان قسه‌ی نه‌سته‌ق و په‌ق و ته‌ق. هه‌رچی ده‌کری کاری خوايه، خوا لای وایه، بۆ بۆره‌پیاگ وا خاس‌تره له‌گه‌شه و خۆشی بی‌به‌ش بی، چاره‌په‌ش بی، نان و ئاو و جلک و پیللاو بۆ کوپخای خوا و نه‌جیم‌زادان به‌ره‌م بێنی و به‌به‌شی بی‌به‌شیه‌که‌ی خۆی قنیات بکا و بساچینی، نه‌بۆلینی، پیاوانی هه‌لبژارده‌ی خودا نه‌تۆرینی و دین و ئیمان نه‌دۆرینی. ته‌نانه‌ت بۆ نه‌گه‌تیمان، ئەوه‌ی وه‌چه‌ی هه‌ژاریش بوون، کاتیک ده‌بوونه‌ خوینده‌وار و زانا و به‌کار، له‌خۆمان ده‌ته‌کانه‌وه، ته‌کیان ده‌دا به‌ته‌کی زۆرداران‌ه‌وه و هۆره‌ده‌بوون له‌قه‌لشینمان.

زانا و دانای وه‌ک ئه‌ره‌ستوو، گه‌لیک زانای تریش وه‌ک ئەو، بنیاده‌میان به‌چه‌ن‌دین چین دابه‌ش ده‌کرد، گوايه خودا ده‌سته‌یه‌کی بۆ پاشایی، کۆمه‌لێکی بۆ زانایی، په‌وه‌یه‌کی بۆ کوپخایی قور شینلاوه و خپری داوه، زۆربه‌ی زۆریش که‌ په‌مه‌کی و حه‌شاماتن، بۆیه‌ی کردوون خزمه‌ت به‌و سی‌جونه‌بکه‌ن. ئەگه‌ر ئەو زۆربه‌ به‌رباره‌ نرکه‌ بکا و له‌په‌نجده‌ران خۆ ب‌دۆزیته‌وه، پیس و بی‌فه‌ر و دزی‌وه و له‌

به زهیی خودا بی به شه. کارمان گه یشته راده یه ک وایر به رین، خواش دژی هه ژاران و لاگیری خاوهن زوران و دهستی ده گه ل گه ل خوران.

له ناو جه غزی ناهومیدی خولمان ددها، تلمان ددها، ئاواته خوازی و هومیدی پرگاریمان جار له دووی جار وهک به فری پار ده توایه وه. که چی له پر و نه کاویک گوچکه مان زرینگیاه وه. قاو داکه وت: مژده له بی دهسه لاتان! پیغه مبه ریک له شاریکی پر له بت و بتخانه وه پهیدا بووه، ده لی خوا منی ناردووه ده هانای لیتقه و ماوان بیم، با بچینه لای.

ئیمه ی ژیرده ست، ئیمه ی بی ده ست، سه ری زمانی خومان گه ست. هه یاران! ئه و پیغه مبه ره ش وهک ئه وانه ی جاری جاران نه کا فیل باز و پیاو خور بیت، به ناوی خوا ئیمه بخوا و له باتی پرگارکردنمان توق و زنجیریکی تازه بخاته مل و گه ردنمان.

گوتمان ئه م پیاگ خاسه نوییه خه لکی کوئییه؟ شازاده یه؟ به گزاده یه؟ چ کاره یه؟ ئاخو به کیمان بفروشی، کام بیگارمان لی زیاد ئه کا، ئه مجاره کی ده ماندوشی؟

وتیان: نه خیر ئه م پیاوه پیاویکی تره، له بنچینه ی هه ژاران، به سیویه تی هاتوته ئه م جیهانه وه، زوربه ی ژیانی - به نوجوانی - به شوانی گوزه راندووه، ئازه لی له وه راندووه، خوی هه ژاره، کریکاره، له دهردی مه ئاگاداره، خوا هه ر بووه ی ناردووه به چاره ره شان بچاری.

- قسه ی چیه؟

- قسه که قسه ی خوی نییه، قسه ی خوایه. ده لی خوا رایسپاردووم پیتان بلیم: باوی پیاوی زیردار و زوردار به سه رچوو، رور رورژی چه وسینراوانه، بیگار و کرووسینه وه ی بی دهره تانان تاوانه. زل و قرخن، خه په و ورگن، رهش و سپی و بور و چلکن، کهس له کهس گه وره تر نییه، هه موو له کن خوا وهک یه کن،

سهرزه وینی

پان و بهرین به که له پوور بو ئه وانه جی ده مینی که پیاو چاکن و پیی ده چارین. له رۆژی زیندوو بوونه وه به کهس نالین تو کوری کیی؟ له کام تیره ی؟ نه جیم زاده ی یان بۆره پیاو؟ ههر کرده وه دیته هه ساو. تو له ی کۆله له شاخ دار ده سپنر یته وه، پۆلای زۆرداری ناله بار به ها لوی سزای خوا ده تو پتر یته وه.

گوتمان: قسه چی تیناچی، بیسین و ئاکار و کرده وه کانی هه لسه نگیین.

چووین و دیمان: بنیاده مه خۆمانه یه ک، خانووه که ی کۆخته ی قورینه، به مۆره و چینه و هه لاشه، له مالی کهس جوان تر و گران تر نیه. بی باوه شین له و گهرما یه رایه خی گه لای خورما یه. بی ته نته نه و بی سه نسه نه و بی خزمه تکار، بۆخوی کاری خوی پیک دینی.

دیمان وتار و کرداری به رانه رن. بیلال کۆیله یه کی خه لکی حه به شه و برش و پرش، له جه ره گه ی یاران ی ئه ودا پایه به رز و خاوه ن به ش بوو. سه لمان ناویکی ئیرانی کۆنه کۆیلکی ده ره به ده ر، کرابوو خزمی پیغه مبه ر و زۆر له سه ر بوو. ئه بوزه ریکی غیفاری پی خوا س، بی کراس و کهس نه ناس و چادر نشین، ببوو یاری خۆشه ویستی، سه تان و هه زارانی وا له هه ژاران و بی ناوان خرابوو نه ریزی پیاوان و ببوو نه نازداری باوان. باوه رمان هات که ئه و پیاوه له لای خواوه بۆ چاری ده ردی هه ژاران ناردراره و جگه له و، کهس چارمان ناکا.

له موبیدان، له خونکارانی ساسانی ته کیمه وه، به سینهباز خۆم هاویشته ناو دالده ی ئه و دینه نوییه، له گه ل ئاپۆرره ی رهنجدهر و خاکه سه ر و پرش و پروت و قول و کۆیله و ده ره به ده ران - له ژیر ئالای ئیسلامه تی - هه سامه وه، برایه تی و به رانه ریه به ره ی مروف - له سایه ی دینی تازه وه - تازه لای کرد به لاهه وه.

گوتم ئوخه ی ئاواتی هه ژاران پیک هات، کارمان پیک هات.

به لام داخ و هه زاران داخ، ههر له دوا ی وه ی مانگی گه شی ژینی ئه و هه ژار په روه ره گه وه سایه چه وه ره له و دیو ئاسوی رواله تی په نای گرت. ورده ورده و به ره به ره که وتینه وه ناو تاریکی و له جه ری و ناوقه دباریکی و چووینه وه سه ر ده قی پیشوو، ئه رک و بیگاری بی تیشوو.

برای له ناخی ئاخاش به داخم!

ئه گهر بۆرهی ده‌ورانی که‌ونارا چوو بوون، بازهی تازه به ناوی دین و دینداری، پڕ و شوینی که‌ونیان په‌چاو کرد، تیر له که‌وان، شیر هه‌لکێشاو به ده‌شت و ده‌را ب‌لاو بوون، له پاش کوشتاری خویناوی، هه‌ست و نست و پوخت و خاویان به تالان برد، ژن و کیژ و پیاو و لاوی نه‌کوژراویان کرده یه‌خسیر، مل به زنجیر، به پراکێشان دایه پیش و له باژێران به غه‌ریبی فرۆشتیانن، بووینه دیاری ده‌ستی کوپخا بۆ سه‌رداران، بووینه ئازهلێ ئال و گوڤر بۆ فرۆشیار و کڕیاران. مێ ده‌خرانه هه‌ره‌مخانه و نیر ده‌کرانه زه‌حمه‌تکێشی به‌خوڤایی، ناویشیان له‌و کاره نابوو: عه‌داله‌ت‌خوایی خودایی.

کاکۆ! ئه‌گهر تو فریعه‌ونیکت دیت، بێگاری فریعه‌ونیکت کرد، ئیمه هه‌زاران فریعه‌ون به ناوی خه‌لیفه‌ی خودا، خه‌لیفه‌ی پیغه‌مبه‌ره‌که‌ی، خه‌لیفه‌ی خه‌لیفه‌کانی - ئاوی ئاوی که‌رویشکه‌که - هاته‌نه سه‌رمان، به زه‌بری شیر دیسان خراینه‌وه به‌ر نیر، په‌نجی سالمان به ناوی سه‌رانه و زه‌کات، به ناوی خیر و هه‌سه‌نات کۆ کرایه‌وه. بۆخۆشمان له گوند، له مه‌زرا ئاره‌ق پشتن، له ژیر بێگاردا خۆکوشتمان بۆ مایه‌وه. چینی هه‌ژار، چینی نزار ده‌م له پووش و هه‌ناسه‌سارد به ده‌رده‌وه ده‌تلاپه‌وه و که‌س ئاوری لی نه‌دایه‌وه.

برام! دل‌ت هه‌ر به خۆت نه‌سووتی. ئیمه گه‌لێک پتر له تو ده‌ردمان کێشا، به‌ردمان کێشا، کۆشکی که‌سک، مزگه‌وتی شین، بورجی سپی و سووری سه‌نگین و په‌نگین و چهند چین له شام و به‌غدا و قاهیره و ئه‌نده‌لوس و مه‌لبه‌ندی زۆر و زه‌به‌نده‌ی سه‌ده‌ئه‌وه‌نده به شان و پیلی کلۆلان به ناوی خواستی خواوه هه‌لچنان و سه‌ریان گیرا.

دیسان وه‌کوو مه‌ری بێ شوان له بیابانی سه‌رگه‌ردانی دا مامه‌وه، خولامه‌وه، چه‌وسامه‌وه، ده‌ره‌تانم به‌دی نه‌ک

بۆ كۆي بچم؟ پرو له كۆي كه م؟ بچمه وه لای موغ و موبید؟ - مار هەر ماره - ئەوانیش دەمپر و تیننه وه، ئەوانیش به ناوی یەزدان دەمخۆن، دەمكرو وسیننه وه.

بچمه بهر دالدە ی ئەوانە ی دەلین ئیران له داگیرکەر پزگار دەکەین؟! جا به من چی؟ پیشینانمان گوتویانە «بۆ بی هیزی دەستە وستان گەرمین و کوستان هەریه که»، ئەوانیش نەوه و نەتیجە ی ئەو گورگانە ن که هەزار سأل ئیمەیان خوارد، له مافی ئیمە خۆیان بوارد، گەرەکیانە چنگالی هەلکرو زواویان، پەرپۆی هەلپرو زواویان به شەلتە ی گوشت و خوینی مه، دووباره بسوژیننه وه. چرنوکیان درێژ بیسته وه، تووک هەلەسوون بینتته وه، بشیشینه وه جهسته ی گەل، گەلی هەژار بچته وه بهر بار و بیگار. بۆ من ئەگەر پەمه زانە و شەهەکانە به شەم هەر ژەم و نیو نانە. ئەگەر گورگە ئەگەر سواره، یه که بۆ بهرخی بیچاره. ئەگەر من هەر بیگار بکه م، فەرقی چیه بۆ مزگەوت یان بۆ ئاورگە کار بکه م! زۆرکەس له پاش پیغه مبه ریش به ناوی ئیسلامه تیه وه - به قسه ی خۆیان - بۆیه هاتوون ئەوی پیغه مبه ر به نیاز بوو بۆ داماوانی ده کار کا و دەردی دەرده داران چار کا، ئەمانه نه یسیننه وه و هەتا سەر له سەری پرۆن و به ناوی ئەو ئیمە نه خۆن، که چی - له چاره په شیمان - له هەزار، یه کیان راس نه بوون و له گەل هەژاران خاس نه بوون، تاکه تاکه یه ک هەلکە و توون که به گیان و دل لپراون لایه نگیری هەژار و لیقه و ماوان و دژی زۆرداری و تاوان بن؛ به لام سه د حەیف و مه خابن! ئەوانە ی بۆ ئیمە چا بن له بهرانبەر بهرە ی گەل خۆر و زۆرداران که به هیز و فیله زانن به هیچ ئاوایه ک ناتوانن به ئاوتی پیروژ بگەن، هەژارخۆر له ناویان ده بن.

بۆ نمونه یه کیک له و پیاوه دل پاکه هەره چاکانه ی بۆ تیره ی داماوان ژیاوه و لپراوه له چنگ گورگانمان خه لاس کا و سەر و مالی خۆی و منالی بۆ په زای خوا و پزگاری ئیمه داناوه، عەلی بووه.

عەلی کی بوو؟ خزم و کەس و زاوا و یاری پیغه مبه ر بوو، له ئازایی و زانایی دا بلیمه ت و بی وینه بوو. به و هـ و نه ر و جه وه ره وه وه ک مـ ن، وه ک تـ و ئەرک ده ر و کـ ارگەر بـ وو.

عەلى لە سوقرات ژيرتر بوو، بەبیرتر بوو، بەلام بەرھەمی بیرەكەى، نەك وەك سوقرات بۆ چینی ھەلبژاردەى بى، بۆ ئازادى و پرزگارى ئیمەى كزى باركەوتوو بوو. لە وتاردان "دیموستنس" تاى نەدەكرد، بەلام وەكوو "دیموتنس" من من و خۆم خۆمى نەبوو. خۆى ھىچ كاتىك لە بىر نەبوو، ھەرچى دەىگوت بۆ ئیمە بوو. لە "بوسووتە" دەمراست تر و دەمپاراوتر بوو، بەلام وەك ئەو لە دەربارى "لوئى" خۆى نەكردبوو ھەربار و بە خونكارى ھەلنەدەگوت. دەھاتە دەر، لە ناو چینی دەربەدەر و خاكەسەردا قسەى دەكرد، ئاورووى فیلبازانى دەبرد. مێژوو دەلى: "سپارتاكۆس" بۆ پرزگارى قولەپەشەكان جەنگاوه. بەلام عەلى بۆ ھەموو بەش خوراوانى دنیاى فراوان كۆشاوه، لە سەر مافى لەدەست چووى وەك من و تۆ لە پرووى زۆردارى داگیركەر راپەریوه، شیرى لە كالان كیشاوه و دەگەل نەياران جەنگاوه. عەلى وێژەر و وێژەوانىكى سەرتۆپى دەورانى خۆى بوو، بەلام نەك وەكوو فیردەوسى كە لە ناو شىست ھەزار دىردا تاكە جارىك دەبارەى ھەژارىك بدوى: كوتك وەشین شوپش بكا و سەر زۆردارى ھەزىا و مار پان كاتەو و لا لە ھەژارانى خزمى بكاتەو، بەلام ماموھستای چلكاوخۆر ئەو كارە پیاوانەى كاوش بە نیوھ چل بەجى دىلى و مەگیرانى بە بەچكە زۆرداران دەكا، كارى كاوھى رند و پەسەن بە فەرەیدوونى نارەسەن كە لە بنەمالەى گورگانە تەواو دەكا.

شيعرى عەلى، وتارى جوان و پەنگىنى وەك لافاویك پووش و ئاومالكى خەمگىنى لە چەوساوه و لىقەوماوان رادەمالى، بەرگى دزى و گزىكارى لە بەر گورگانى خورى پۆش دادەمالى.

عەلى كە دەلیم زانا بوو، وا تینەگەى وەك كاهىنانى دەورانى فیرعەونەكان، یان وەك مەلا و شىخ و سۆفى و موجتەھیدانى ئیستا بوو؛ بە نازەو، بە جلک و بەرگى تازەو، پتەو، قەلەو، لە پالەوپشت پال داتەو؛ ھەر بىر لە زىر و زىوى زۆر، لە چىشت و لە نان و پىخۆر بكاتەو. جگە لە خۆى و كور و خزمانى

خ

بیر له هیچ شت نه کاته وه. ئیمه ی باجدەر و په نجه ریش له بیره خوئی بیاته وه.

عهلی به برینی شیره وه خه لسانی خوین، نوینی له بوری، له کوین. که ده بیستی ژنه جووله کیکی هه ژار زولم و ناهه قی لی کراره، هاوار ده کا: ئای له م شهرمه نارپه وایه! پیاو ته گهر له حه یفا بمری نابیی که س سه رکۆنه ی بکا. عهلی له ناو چینی نه دار هه لکه وتبوو. زانا، وشیار، ئازا، به کار، ده ست و دل پاک و ئاکار چاک، له پئی بژیودا خه باتکار.

به لی زور زانا و دانا بوو، به لام نه وه ک ئه و زانایه ناسراوانه ی که من و تو ناسیومانن و ده یاناسین. زانان، به لام هیچ کاریکیان له ده ست نایه، ده ست به کارن به لام له باری نازانن. ته گهر زانا و به کاریش بن، پیایو شمشیر و ه شاندن نین، ته گهر زانا و ده ست به کار و ئازای شهرن، ده ست و دل و داوین پاک نین، ته گهر ده لئی خواپه رستن، خواشیان ده وی خورماشیان ده وی، ئه وه ش هه رگیز ریک ناکه وی.

عهلی به وه موو جه وه هر و هونه ره وه که له هه موو لایه که وه خوئی تاکه سواره ی مه یدان بوو، خواپه رستی به راستی بوو، جگه له خوا و جگه له هه ژارانی لیکه و ماو که خزمه تیان په زای خواپه، بیر له هیچ نه کرده وه. به رگی جهنگی له ریگه ی خوادا پۆشیوه و له سه ره قی ئیمه ی هه ژار شه ره تی مه رگی نوشیوه. عهلی خه باتکار و پاله. په نجی ده دا، به هره ی په نجی بو یارانی هه ژاری بوو، که ریژکه نه، پاچ و قولنگ ده وه شینی، ئاو ده ردینی، خزم و که س له خو شیان ده تریقینه وه، به لام عهلی مه ودا نادا، ئه و دلخو شیه هه تا سه ر بیت، ده لی مژده بو خزم و که س و کاری من که له م ئاوه تنوکیکیان به رناکه وی، ئاوی ژیرزه وی مه دینه بو ئه و تینووه بی تینانه س که ده ست کورت و به له نگازن و ئاو خوازن و توانای ئاو کرپینیان نییه. باخه وانه له کاتیکا که خیزانه به ریژه که ی، کیژی پاسپارده که ی خوا له ناو جیگه دا که وتوووه و خه ریکی ئاویلکه دانه. عهلی له نیو خورما جاری به ره ی نه جار چنگ خو لای، له ش تو زوای، بنکو ل ده کا، ئاو ده دیری،

وَش_____که لان

هه‌لده‌په‌رتیوی، د‌رک‌ودالان ب‌ژار ده‌کا، ب‌و ب‌ژیوی خ‌وی کار ده‌کا، به‌لام ناهیلن کار ب‌کا و خ‌م له س‌هر هه‌ژار تار ب‌کا. به‌ره‌ی ک‌وشک و ته‌لارسازان، په‌وه‌ی ده‌سپ‌ر و فیلب‌ازان ده‌یانزانی تا‌عه‌لی ب‌ج، ب‌ویان نالوی به‌راشکاوی ئە‌سه‌پی چا‌و‌چن‌وکی تا‌و ده‌ن. هاتن چ‌ییان کرد؟ به‌ناوی قور‌عان و ئابین، به‌فت‌وای خ‌واف‌ر‌وشان حه‌شاماتیان لی خ‌ر‌وشاند و به‌گ‌ژی‌دا چ‌وون. کاتی د‌یتیان به‌ره‌ی هه‌ژارانی عه‌لی ز‌وریان ده‌با، که‌وته‌ن باری گ‌زیکاری، قور‌عان به‌س‌هر ر‌مبانه‌وه ب‌و ت‌کا هاتنه مه‌یدانه‌وه، موسولمانی ساویلکه‌ی لاگیر‌ی عه‌لی فریویان خ‌وارد و خ‌ویان لی ب‌وارد، ته‌له‌ی قور‌عان کاری خ‌وی کرد، ئە‌و لاگیر‌ی دام‌اوانیان به‌ف‌ه‌ند و فیلان له ناو ب‌رد.

عه‌لی به‌شمشیریک ک‌وژرا که‌ئایه‌تی فه‌رمانی جیهاد ب‌و خودای له‌بالچ‌و‌غه‌ی هه‌لکه‌نرابوو، مه‌یدان ب‌و فیلب‌ازان چ‌ۆل بوو، هه‌ژارخ‌ۆر باویان هاته‌وه، س‌هرله‌نوئ هاته‌وه س‌هرمان، به‌ناوی خوا، به‌ناوی خه‌لیفه‌ی ئیسلام خ‌واردنمان ده‌ست پ‌نکرایه‌وه.

ک‌ور‌ی عه‌لی ب‌ریاری دا له س‌هر شوینی باب و باپیری خ‌وی ب‌روا. ب‌روای وابوو ده‌بی ده‌ستی ز‌ۆردار له س‌هر بی‌ز‌ۆران لابه‌ری، له به‌رانبه‌ر داگیرکه‌ری دنیا په‌رستا راپه‌ر‌ی، به‌لام ئە‌ویش به‌فت‌وای میزه‌ربه‌سه‌ر و ر‌یش‌پانانی ئە‌وزه‌مانی به‌دنه‌دانی ز‌ۆرداری پ‌یاوک‌وژ و ز‌ی‌ر‌دار به‌و به‌هانه که‌حوسین و په‌په‌ره‌وانی له به‌رانبه‌ر دوژمنانی به‌رواله‌ت موسولمان‌دا که‌مایه‌تین، به‌پ‌تی ئایه‌ت که‌مایه‌تی له ز‌ۆربه‌یاغی، خ‌وین و مالیشی حه‌لاله، ئە‌و د‌ل‌س‌ۆزی هه‌ژاران‌ه‌ش له ناو برا. ه‌هر له‌وساوه ر‌ۆژی خ‌ۆشی ب‌و چه‌وساوانی بی‌تاوان له موسولمانان به‌س‌هر چ‌وو. ئە‌و ئیسلامه‌ی که‌له‌سایه‌ی ناسینی یه‌ک خوا، یه‌ک ر‌ووگه و یه‌ک قور‌عان ب‌ی‌وه هه‌وین ب‌رای ب‌ی مه‌رای ب‌ی و

به رانبه ری ته تی و ته بابی هه موو چیتیک له کۆمه ل دا، لیک هه لوه شا، به ش به ش کرا، ئوبالی باوکی یه کتر کوژ کوه ته ملی نه وه و نه تیجه و نه دیدهی ئاگا له هیچ نای بی په نا.

به سه تان له گزیکاران، له هه موو دهر و ئاقاران بو به رژه وهندی زورداران گفتی سفت و مفت و راست و چه فتی دژی یه کیان له زمان پیغه مبه ره وه هه لبه ست، هه زار مانای جوړاو جوړیان بو ناته بابی نانه وه له قورعانه وه هه لکړاند. به هه زار ناو و ناتوره له یه کترنان، پیک هه لپرژان. ئیمه ی ژیره سته و ساویلکه و ده سته وه ستان و خاویلکه ش هه ر تاقمیکمان به هه وای سازی فیلبازیک کوپره گوی بووین و هه لبه زین و به گز یه کتریان دا کردین.

به ناوی سوننی و شیعه وه، به ناوی تۆله ی تاوانی باوانی هه زار سال مردووی رابردوو، به ناوی جه بر و ئیختیار، به ناوی قادری و چه شتی، به ناوی دوازده یی و هه شتی و به هه شتا هه زار ناوی تر، ئیمه ی ره نه چه رۆ و کریکار له یه کتر هه لآواردراین. سه ره رای ته وه ی که خوراین، تیک به درراین؛ تا سه رمان قال که ن به قووله و نه کا هۆش بیته وه به رمان و له دووی دهرمان هه لوه دا بین.

له جیات ئه مه ی به رانبه ر به یاسای قورعان یه ک بگرین و وه ک یه ک بژین، بووینه ده سخه پۆی خوینمژان. وپرای زباره ی نارپه وای پیمان ده که ن، به گز یه کتریشمان دا ده که ن. هه رکه س کوژرا به قسه ی فتواده ری نوکه ر، له راهی خودا کوژراوین و حه واله ی به هه شت کراوین. ئه گه ر ماشین، بو خزمه تی ئه وان باشین. ئه شی به هره ی ره نجی سالمان، پتویستی ژن و منالمان، بکهینه ده ست چه ند قه له ویک تا له قه له وی نه که ون. ئیمه ش قانبع بین به به شی چاره ره شی و مه قمان له دم دهرنه یه؛ حه قمان حه واله ی قیامه ت بی.

برام! به لام وه ک پیشینان گوتوو یانه: «هه ر زالمه ی زه وایکی هه س»، ته وانه ی به فیل و گزی بو هه ژار خواردن و دزی یه ک پارچه یی موسولمانانیا ن هه لوه شاندا، به دابه ش دابه ش کردنمان بی هیز و بی پیزیان کردین، خو شیان تا سه ر خو شیان نه دیت.

زۆرداران و گەل خۆرانی بەری ئەوبەری دەریاکان - کە وەکوو دال لە شوین کە لاکان دەگەرین - لە چەندبەرەکی و نارێکی و کەنەفتی و کالای بەقیمەت و نەفتی ئیمە وەخۆ کەوتن. بە ناوی شارستانیەتی سپی پێستان، بە ناوی ئاواکردنەوێ و یران بووی و لاتانی تر، هێرشیان هینا و دەمیان تی ناین. گەورە و گچکە و سپی و زەری و پەش و بۆریان کردە ئازالی دۆشین و هەموو پەنج و تیکۆشینمان بە پرسی ئاودا بەرەو رۆژاوا بار کرا. لە بەرانبەر ئەم کارەدا بە ناوی ئەو ئازادبوونە کە خۆیان ناویان لێ ناوە و لە راستیش دا بۆ هۆش کوشتمان ژەهراوە، کردووینا کۆیلە خۆ و تەگبیری سەر بەخۆ بوونی خۆم ئیمان لە مێشک و دل داتەکاوە.

گەلانی گەل خۆر و زۆردار - کە ناومان ناوون ئیستعمار - فێریان کردووین خۆ پەرست بین؛ پوول پەرست بین. هەرچی ئەوان پیمان دەلێن گوی لەمست بین. ئیمە بووینە کووپەیی هەلپەساردەیی ئەوان. هەرچی خشت و خال و ئەیاغ و کار پێ نەماوی ئەوانە، بە گەر ووی ئیمەیی دا دەکەن. هەمیشەش کاری وا دەکەن کە بە هیچ بار یەکتەر نەگرن. لە جیاوازی و شەر و شوور و بەر بەرە کایەتی بەهەر بەرن. کەچی لە سەر ئەو حالەش پرا پیاوێ پیرۆز و مەزنەکان (مەلا، ئاخوند، شیخ، موحەتە هید) - کە خۆشیان زەدەیی بێگانە و دیلی ئەو رۆزی بەرانەن - هەر لە سەر بەزمی خۆیان و ئاورە گەری چەندبەرەکی و لێک جیاوازی خۆش تر دەکەن.

ئێستاش هەرکەس لە نوێژی دا دەستان بگری، هیندیک دەلێن سزای وایە لە دار بدری. کێ سەر وە سەر بەردە مۆرێک بکا، لای دەستە یەک لە دین و ئایین لای داوێ. پوختەیی و تار تەفرەقە هەر وەک خۆی ماوێ و لە سایەیی ئەم تەفرەقە یەش تان و پۆی موسوڵمانەتی هەلۆه شاوێ و ئالۆزاوێ و کاری دین دوزمن لە باوێ. هەژارە کەیی لە بێگاری فیرەو نا مردوو!

من کە هەژاری ئەم چەرخەیی پەنجە چەرخ لە تۆ دوورم، پەنجە ئەو نەدەیی

چینی تو ده چه وسیم و رنج به خه سار و به نازار و له بیگارم. ته نیا چارم هر ئه وهنده له بهر چاوه خوا ئاوهز
بدا به گه وره و گچکه کانمان که بچنه وه سهر ری و شوینی راسته قانی خودا و دین و قورعانه که ی که ری
راسته و هم مو و خواستی عه دآله ت و له خو بوردن و یه کیه تی گه لانی چه وسینرا ویه.

به ئاواتم ناوی "عه لی" که سی پیته و هر پیته ی رهمز و نیشانه ی خو شی و پیت و سهرکه وتنه، بکر پته
سهرمه شقی گشت و لپی لانه دهین.

عهین (ع) واتا عه دآله ت و لام (ل) رهمزی له خو بوردن و یی (ی) راسپی ری یه کیه تییه، یانی عه لی
ویستوو یه تی ده ست له سی ره وشت به رنه دهین:

عه دآله ت، له خو بوردن و یه کیه تی

عه لی شه ریعه تی

ناونامه

خویندیری بهریز، ئەو ناوانەیی لەو نووسراوە تووشیان دێی و نایانناسی، لێره دا بۆیان بروانە. ئەو ئەندەش بزانه ئەو ناوانەییە هێ منە و وەرگێراوی نووسراوی شەریعەتی نییە.

ئەبووزەر: ناوی جوندوب کورپی جوندە، لە هۆزی چۆڵپەرستی "غیفاری" بوو، سالی ۳۲ ی کۆچی مردوو. چوارەمین یا پینجەمین کەسێک بوو کە هاتۆتە سەر ئاینی ئیسلامەتی. لە شاری شام دژی مەعایە دواوە کە کۆشکی کەسکی بە هەژدە بار زیری دارایی رەش و پرووتی موسلمانان بنیات ناو. مەعایە شکایەتی لە لای عوسمان کورپی عەفان کە ئەوساکە خەلیفە بوو لێ کردوو. بردوویانەتە مەدینە، لە مەدینەش لە سەر تەخشان و پەخشان و بەفیرۆدانی دارایی موسولمانان بە گژ عوسمان دا هاتوو، لە مەدینەش دەرکراوە و بۆ شوئیتیک بە ناو "رەبەزە" ناردراوە کە تا ژیاوە لەوێ بوو، کە مردوو ئەو ئەندەیی نەبوو بەشی دوو گەزە جاوی کفنه کە ی بکا.

ئەندەلەس: لە ناو میژوووی پېشوووی عەرەباندا سەرانسەری ئیسپانیا و پورتەغالی ئیستەکانە دەگریتەو، سالی ۹۲ی کۆچی خەزاکەرانی موسولمان بە سەرکردایەتی تارق بەنی زیاد ناویک کە عەرەب نەبوو، بەرەبەر بوو، دەستیان بە داگیرکردن کرد، بەرەبەرە تا سەر چۆمی "لوار"ی فەرەنسەشیان ئاژۆت. حوکمی عەرەبی و ئیسلامی بۆ ماوەی ۵ ۸۰ سال لە ئوروپا بەردەوام بوو. سالی ۸۹۷ی کۆچی، سێهەمین پوژی سەرسانی ۱۴۹۲ی زاینی، خاچپەرستان دوامین حاکمی عەرەبیان لە ئوروپا وەدەرناو و ئیتر حوکمی ئیسلامەتی لە وڵاتە دوابراو بوو.

بوودا: کۆری فەرمانرەوایەکی گەرەبی وڵاتیک لە لای نیپال لە باکووری بنارس بوو. لە تەمەنی بیست و نۆ سالیدا وازی لە ژن و مأل و کور و خۆشگوزەرانی خۆی هینا. بوو بە عەبدال لە شوین خوا بەدی کردن، لە ئەنجاما لە بن دارهەنجیریکی دا تیشکی خودا خۆی نیشان دا و نھینی بۆ پروون بوونەو و کەوتە بیر پرووناک کردنەو.

بوودا دەلی: زین زنجیرە ئازاریکە؛ خواستی نەوسی بنیادەمیش سەرچاوەی ئەو ئازاریە تا پیاو هەیه و لە سەر دنیا دەژی هەوای نەوس - چەل و مل - ملی گرتوو و گەوی ئازار ناترازین، کەوابوو هەتا هەین پەستین، گەرەکە لە چاکی و پاکی و بی ئازاری جانەوهران باری ئەولامان هەلبەستین، هەستی و خۆشی بۆ پیاوی خاس لە پاش مەرگ دەست پێدەکا. زۆر لە سوڤیەکانی ئیمەش لە سەر ئەم بارە پویشتوون. وەک شاعیری هەرەگەرەوی کوردەواری "مەولەوی تاوگۆزی" دەفەرموئ:

بالام کردەو مەیل وەلای پەستی

وردیکلانەن دەروازە ی هەستی

بوسوئە: ژاک بنینی بوسوئە گەرەترین وتاریتری دەورانی خۆی لە فەرەنسە، سالی ۱۶۲۷ی. ز هاتۆتە دنیا. لەلە ی کۆری "لوئی چارەهەم" بوو. پێهەلگوتن و شیوین نامەکانی بەناوبانگن، سالی ۱۷۰۴ی. ز مردوو. دیلفی: پەرسگای زۆر بەناوبانگی یۆنانی لەمیژینەیه کە ئیسـتـاش

له بناری چپای "پارناسوس" دا شویننه واره که ی ههر ماوه.

دیموستنس یان دیموستن: له ۳۸۴ تا ۳۲۲ بهر له زایین ژیاوه. وتاریژ و دم پاراوی خاوه ن ناوی ههره گه وره ی یونانی زهمانی خو ی بووه.

زهردهشت: له زمانی ئاو یستایی دا زهره توشتره، واتا خیری وشتره زهرده. خه لکی لای گولی ورمپیه، به واته ی په پره وه کانی له نیوان چه رخی ههوت و شه شی پیش زایین دا ژیاوه. له دهست نه یاران پای کردووه و چۆته سهر چۆمی "تائیتی" که نه و چۆمه له گورگانه وه دپته خوار. فریشته هاتۆته لای و دلّی له پیسی و گه ماری ئه م جیهانه شتۆته وه و بردوویه ته عاسمانان و کردوویه ته میوانی خوا، به دلخۆشی هاتۆته وه سهر زه مین و خوا هیز و قه وه تی داوه به سهر دین و دوژمنانی دا. که له په خ گولی وان ژیاون و ناوی دیوانیان لی ناون. زال کراوه. گوشتاسب شا باوکی ئه سفه ندیاره که ی رۆسته م کوشتی، زهرده شتی په سند کردووه و دینه که ی وه بره و خستووه.

ویده چپ به هه له ش چووبم به لام به بیری کورتی خۆم، چه می "تائیتی" ههر هه مان چه مه که پردی "تیه تی" لپیه و نزیک سهردهشت هه لکه وتووه، گورگانیش به لای منه وه "گه ورکان" ه که مه لبه ندی گه ورکایه تی ئه و دیوه. سهردهشت به ناو زهرده شته وه ناو براوه و پیتی زی به سین گۆراوه. سهیری خو شیش له وه دایه که گوندیک له و ناوه هه یه ناویان ناوه "هورمزاوی" واتا ئاوه دانی ئاهوره موزدا. گوندیکی دیش له شاربازپیری کوردستانی داگیرکراوی عیراقه به ناوی "ههرمن" که ته واو ئه هریمه نه که ی به ناوبانگه.

سپارتاکوس: سالی ۷۳ پ. ز سهرکرده یی کۆیله ی رۆمی گرته دهست و شوپرسی دژی زۆرداران و کۆیله داران هه لایساند. به شی زۆری له باشووری ئیتالیا که وه ته دهست و پرزگاری کرد. سالی ۷۱ پ. ز دوژمنان به سهرکرده یی "کراسوس" و "یومیسیوس" سپارتاکووسیان شکاند و له تۆله ی ئه و شوپرشه دا شه ش هه زار کۆیله یان خنکاند.

سهلمان: کابرایه کی ئیسفه هانی یان خه لکی رامهورمز بووه. له پینگادا چه ته ی غه ریب گرتوو یانه و به جوویکی به نی قوره یزه یان فرۆشتوو. کاتی ئیمانی هیناوه له ئاگاهه ی کردراوه و بوته یه کیک له یارانی هه ره به پیزی پیغه مبه ر. سالی ۳۵ یان ۳۶ ی کوچی له شاری مه داین - که پایته ختی پیشووی ئیران بووه - مردوو. ئیستاش گۆر په که ی پیروژه و ئه و شاره ی که ئه ویشی لی نیژراوه، ها به لای تاقی کیسراوه و به "سلمان پاک" ناو براوه.

شواتر: برتولد شواتر، که شه و شیمی زانی به ناوبانگی ئالمانی له نیوه ی یه که می چه رخی چارده هه می زاینی دا ژیاوه. زۆر سالان وایان ده زانی بارووت هه ر ئه و دایهیناوه.

کۆنفشیووس یان کۆنفسیووس: سالی ۱۵۵۱ ی پ. ز هاتۆته دنیاوه. له ته مه نی بیست سالی دا کراوه ته وه زیری کشت و کالی فه رمان په وای مه لبه ندی "لوو" که ئیستا ناوی شانتۆنگه. له ئاکام دا ده ستی له کاری ده ولت به رداوه و ژیاوی خو ی ته رخانای هه ژاران کردوو. له چین و ژاپۆن و پۆرژه لاتی دوور ئیستاش په پره وی زۆر زۆرن.

مانی: وینه کیشی به ناوبانگی که به پیغه مبه ریش ناسراوه. له ده ورانی شاپووری کوری ئه رده شییری بابه کان دا ژیاوه و ئه رده شییر دینی مانی به و داوه. ئه رده شییریش له سالی ۲۴۱ ی. ز یان ۲۴۵ ی. ز بوته شا و له ۲۷۲ زاینی دا مردوو.

فهره نگوک

خوینته ری هیژا، ئە گەر هیندیک له وشه ی ناو په ترووکه که له گه لئا ئاشنا نه بوون، لیږه دا بوی پروانه.

ئاپۆره = حه شامات	خه په = ملقهوی ، توپنه	گازنده = گله یی
ئاخ = خاک	داک = دایک	گچوله = تووته له سه گ
ئاژهل = مالات	په خ = لا ، ته په ن	گزی = فیل و حيله
ئاوا = جور ، ته رز	په مه کی = عادی	گه پ = زه لام
ئاوه ز = عه قل	زباره = هه ره وه ز	گه مار = چلکن
ئاویلکه دان = ده می گیاندان	زریزه = زنجیروکه ی	لافاو = سیلاو
باری = لۆسه	گه ووردیله	لانه واز = بیچاره
بانیزه = بانوچکه	زویر = نارازی	له جهر = دالگوشت
به ربه ست = به نداو	زه ردومان = شاخ و هه لکه وت	لیزگ = هۆنه
به ژ = وشکانی	زه ری = سپی پیستی ئامال	ماف = به ش
به له نگاز = هه ژار و داماو	زه رد	مخابن = حه یف
بیروون = بیابانی وشکارۆ	سه رژی کردن = سه ربرین	مرو = پیاو
پاله = کریکار	سیوی = باب مردوو	مرو ف = بنیاده م
په رسگا = مه عبه د ، مزگه فت	فره = زۆر ، گه لیک	ناوتیدان = هاندان
پیت = به ره که ت	قانه قدیله = ختوکه	نزار = زه بوون
تۆرهمه = به ره ی پاشه که وت	قه به = زه لام	نیروانا = نه مان بۆ به خته وه ری
جون = ده سته	کو یله = عه بد	نیز = برسی
چاوچنوک = به خیل ،	که سته کی = گلهمه ت	والا = به تال و پووج

(خالی)

عیرفان، بهرانبه‌ری، ئازادی

(خالی)

خوینەری کورد!

نوسەری یاداشتەکانی رۆژ لە کەیهانی ۲۴/۱۰/۵۸ دا نووسیویە: مامۆستای هەرگیز نەمرمان (دوکتور عەلی شەریعەتی) دەر بارە ی خوینەو دە یگوت: وتاریکم لە مەر پە پرەوانی ئیمام عەلیەو نووسیوو؛ دامە دەزگای کۆری گشتی پراگە یاندنی ئیسلامی لە مە کە. زوو بە سەریاندا دامەو و بە چەند جوینی بیتامەو گوتیان: کاو را شیعە یە کی زۆر غە لیزە! هەر لە سەر هە مان وتاریش چەند ریش درێژی بە کاویژ فەرمو بوویان: شەریعە تی بۆ تە سوننی کلک درێژ!

جاریکیشان لە دانشگا قسە م دە کرد؛ رونا کبیرانی سمیل پان گوتیان: فلان، لاگیری سەرمایە دارە! هە لیکە دی هەر لە و جییە، هەر ئە و قسانە م کردهو؛ چەند بێر کورتیکی ریش درێژ گوتیان: سوور سوور کومۆنیستە! جا بە و پێیە دە بی ئیستە شیعە ی سیس و سوننی پیس و سەرمایە داری نە گریس و کومۆنیستی لامە زە ب م. دار بە پرووی بنە تالوو ب م! یە ک تە نیشتی چوار پالوو ب م!

منیش ئە گەر پاست دە و ئی، تا دە گە ل بەر هە مە کانی ئاشنایە تیم پە یدا نە کرد،

لام وابوو له شيعه تيدا شهريعه تي خهستتيكه ئهسكوۆي تي ناچي؛ به لام له لام پروون بوتهوه كه ئه و پياوه به شوين راستيدا گهراوه و ئاورى وه چيتر نه داوه. به پروبووچى سه د پريتال و ههزار سووچى گزيكاران - كه بو بهرماوى زورداران - فش و فۆل و قالب به تال، بو ئيسلامه تي دووراوه و به دهستي پيس و چلكنى چهند كولكتيكي دووره ههست تي هالاوه و داپوشراوه، خهريك نه بووه. گهراوه ته وه سه رچاوه. ئاوى روونى هه ئينجاوه و له چلپاو وازى هيناوه. عيرفانه راسته قينه كه ي به م ناميلكه يه لبي دواوه، لاي ئه و بووه. ههز ده كه م ته نه لى نه كه ي و بيخوينه وه تا توش وه ك منى بناسى و به بسته ريش به فريو نه چى و له راسته ريش شاره زابى!

ئيتير خو شيت. برات: هه ژار

تاران، ۵۸/۱۱/۱۷

وام به دلدا دههات بلیم: وەرن با بۆ تاویکیش بی، خۆمان لەناو چواردیواری دین و کۆمه لاتى جوئ - جوئ رزگار کهین و بیینه دەری. سەرئیک لەم دنیا یە دەین و بی هیچ سەندم و پیوه ندیك ئەم خۆکرده (تەبیعەت) بە دانستە شی کهینەوه و دەربارەى ژینی ئەوانەى ئەمپرو دەژین، بە وردی بتۆژینەوه. گومان نییه مرۆ و خۆکرد هەرتک هەن و لە بەرچاون. جا بۆ چۆنیەتی پەیوەندی ئەو دوانە بە یەکتەرەوه و بارى ژینی ئەم عیسانەى لەناو ئەم خۆکرده دەژى، پیویستمانە هەموو جوړه بیر و بروا و ریبازى لیکتر جیاوازی کۆمه لانى بنیاده می کۆن و تازە - که ناوی دین یان فەلسەفەیان لى نراوه و ئەزموونیان لەسەر گراوه - بەگشتی بەسەر کهینەوه. ئەوسا ئەگەر تۆزیک زیت و وشیارانە بدرینه بەر محەکی بیر، بۆ پیاوی ژیر دەردەکهوئ که سەرچاوه ی هەموانیان هەر سى کانیه و ئەوانى تر هەموو جوگه و شیلەگه ی ئەم سى سەرچاوه ن؛ دەنا چەند لاپرەسە نیکن بایەخى لیدوانیان نییه. سى سەرچاوه که «عیرفان» و «بەرامبەرى» و «ئازادى» یه. یه که مینیان - که عیرفانە - ئەگەر راست بی و عیرفانى هەر بەناو نەبی، بی گری و گۆل ئەو دووی دیکەش دەگریته وه.

۱- عیرفان

مانای عیرفان به ټیکړایی کاری که سیکه ده په وی خوی بناسی؛ چی هیناویه؟ بو هاتووه؟ بو کوی ده چی؟ ده بی چی بکا؟ هه ودا و مه ودا ی ئالوز و پرگرفچنکی ده وروبه ری، له بان سه ری، له م زه مینه پان و پور و به رینه دا پیشکنی؛ سه ره تای بدوزیته وه؛ یه ک لای کا؛ گری کویره کانی راکا؛ به ماشه ر هه لیکاته وه؛ به عه قل لیکی داته وه؛ مه ودا ی ئه و هه ودا یه چهنده؟ له کویره یه و هه تا کویره؟ کی پرستوویه؟ کی خستوویه ته به ر ده ستی په له وهر و جانه وهران بو چینه و لانه و له وهران؟ به کوردی و کورتی که سیکی له دووی راسته قینه ویله و تا هه موو شت ده بنج و بناوان نه کا ئوقره ی نایه، پی ده لین؛ خاوه نی عیرفان و عارف.^۱

رؤژاوی نی شینه کان ده لین: زیدی عیرفان روزه لاته و راستیش ناکه ن؛ چونکه زانست به دانسته سه ر به هیچ مه لبه ندیک نییه. بگره هه موو سه ر زه وین و ژیر زه مین و په ی ده ریا و عاسمانی شین و به رزیش بو ئه و گه لیک ته نگه به ره و به گیره تیا ده گونجی. ده توانم بلیم ناشگونجی. هوی ئه و هه له زله ش پروونه: ده ورنای که ونارای پیشوو (هه ر زوو) روزه لات لانکی زانیاری و ژیاری بوو. دانیشتووی نیوه تپه لی خورنشین نیه و سا - له زانستا - کویر و کوتر و کوله وار بوون؛ له ژیار و شارستانیه تی قوشقی و نه بان و بیزار بوون. ئه و ده مانه ی ئه وان له گوپی گادا خه وتوون، زانیاری به عیرفانه وه له مهیدانی خاوه رزه مین گاله ی بوو؛ رمبازی ده کرد. هه ر بویه ش ده و قورته که وتوون که عیرفانی پروو له رپؤژاوا نه ناسراو - به دای و باو - به خوره لاتی بناسن؛ ئه گینا عیرفان وه ک گوتمه ان

پاڙى گرینگ له سروشته و ده پال هموو كه سدا هه يه.

به پروای من داروینیش^۲ - كه له سهر بیر و باوه پى ماك په رستى ئەو هموو ته وسه ی تی ده گرن - به هیزترین به لگه ی عیرفان ده گیرفانی عینسان ده خا. ئەو كایه به زوانى زانیاری ده لى: پروه ك و گیانله به ره كان، له پى ماك (ماده) و ئەركى ئەندامانى له شپرا (فيزیولوژیک) پینگه یشتوون. پروه ك (نه بات) پرووی كردۆته زۆر بوون. پاشان ماكژى (تامیب)^۲ و گیاندارى تر هاتوونه دى. ههر تیره یه ك ورده - ورده به ره و ته واوتر بوون چوون و ئەوسا مروى سهره تایی - كه له همومان ته یارتر بوو، به به گزاده ی ناو مه یمونان حه ساو ده كرا - هه راشتر هاته كایه وه. به ره - به ره مووی له پى و ده ستى هه لوه رى؛ توپلى فره بوو، هاته پیش؛ چه نه ی به ره و دواوه خزی؛ كلكى په رى؛ له سهر جووته پى راویستا؛ ئیستا ناو نراوه عینسان.

جا با ئەو جار سهرنج بده ین كه به شوین ئەو قوناغه دا، چى مروى له خزمه كه ی خو ی - كه مه یمونه و ته رحیشى له مه یمون ئەكا - هه لداویرى و فره مانره وایی ئاواپی پى ده سپیرى؟ بی گومان هه ستى عیرفانه. ههر ئەو مه یمونه كۆلكه وه ریوه بی كلكه، له سهره تا - له خو ره لات یان رۆژاوا یا ههر شوینىكى تر ژبابی - له وچان و پشووداندا به لانی كه م بیروكیكى له مه ته لۆكه ی ژین كردۆته وه. به پى مژى باش نه مه یوى و هزر و فكرى نه گه ییوى خو ی، به ره و كانگای بردۆته وه و به خه یال هه لیه یناوه. به لان چونكه زۆر ساویلكانه ی بو چوو، نرخى نه بووه و بایه خىكى پى نه دراوه كه له دوارۆژىك كۆم بكرى و فیرگه یه كى بو دابنرى و ئیزمىكى ده كلكى بخرى؛ ئەه گینا ههر ئەو مرویه ی كرنوشى بو به ردیك، بتىك یان شتىكى تر

بـردوو، داواى كـ _____ ۆمهك و

يارمه تي لي كر دووه، جوړه عيرفانيكي هه بووه كه ئيستا له سهري ناكه ين.

گه شانوهي هه ر ئاييټيک به گه شه ي په پره وانيه وه به ستراوه. بو نمونه: ئاييني هيټدوک راده نيم. هه تا سه د سال له مه و به ريش گاهه رستي له بهر چاوي موسولمانان نه و په پري په ستي و بي هه ستي و به لگه ي گيلي و نه زاني بوو. كه چي ئيستا كتيبي وايان ده رباره ي دينه كه ي خو يان داناوه كه به خو يندنه وه ي شاد نه بين. كتيبي وان زور له كتيب موسولمانان - كه ده رباره ي ئيسلامه تي دانراون - به پيترن. رادها كريشانان⁴ ده رباره ي پيروزي گا و په رستي، كتيبيكي واي نووسيوه كه ئيمه مانان تا ئيستاش له مهر بي شه ريكي خوداش نووسراويكي وامان نيه! جگه له وهش زور له زاناياني هيندي سه بارت به خوداكانيان - كه هاوبه شن و هيټندهش زورن ده ژمار نايه ن - شتي نه مه نده به نرخ و پياو رازيکه ريان نووسيوه كه له و په پري به رزيدياه و سه رنجي خه لكي دنيايه به ره و خو يان راده كيشن. له و باره وه وه بال به ستوم له مله دا نه وان له پيشن؛ كه ده بوا به راوه ژوو با؛ چونكه هه ستي تاك په رستي لاني كه مي دووه زار سال له ديني هيندوو كوټره. به و پييه با ده بوو ئيستا - هه ر هيچ نه با - دووه زار يا له پيشتر باين. به لام چونكين كه وتوته به رده ستي ئيمه، ئيمه ش له په ستا به ره و پاش ده كشيينه وه، دينه كه مان بوت ه گه پجاري هه نده ران. وه خته بل يم رو شنييراني خو ماليش لي بي بزارن.

ده با با دينه وه سه ر خه ت:

هه ستي عيرفان و پراي سرشت - وه كوو جمك - ده گه ل مرو هاتوته سه ر نه م زه مينه.

- عيرفان چيه؟

- دلخورتيه، بزويني به ره و زانينه؛ كه تووش مرو ي ژير و خاوه ن بير هاتووه.

عیرفان دلداری و ئەوینە؛ خولیاى پشتى پەردە دینە. تا پیاو ئەوینى نەچىژى نەبۆتە پیاو. وەك مەولەوى رۆمى دەلى: مەلايەك ئەویندار نەبى، گايە و مێزەرى لە سەرە! ئەو شىخە سەرتاپا شىنەى بۆ بىر لەو عاسمانە پانە و ئەم زەمىنە پەر لەو هەموو تەرزەژىنە، سەبرە خورپە دلى نەبزوینى، لە حاندی دىمەن چاو داخا و لە دەنگ و ئاواز و سازى هەزار تەرزى نزم و بەرزى ئەم خۆكرده خوشىك و جوان و رەنگىنە گەشە نەكا و لەلای بابى و هەر گویچكەى بۆ بەتەپىنى و لە كرگارى شىرىنكارى - كە چىيە و كىيە - دانەمىنى و بۆ ناسىن و بۆ زانىنى رانەمىنى، هەتا ئىستاش هەر لە جوونە مەيموونەكەى پىشىنەيە؛ كۆلكەى تۆلكەى كردوو و هەلۆهەريو؛ كلكى كرووزى پەريو و ناوى خۆى لى ناوین عىنسان.

راستت دەوى؟ كەسى تامى ئەو دىخورتيە پاك و چاكەى بەلادا تىنەپەريو و نەيدىو، گۆپەرەكەيەكە لەو دەشتە بەرەلأ؛ لۆژ - لۆژ دەگەرئى و دەلەوهرئى. لەو پىو هەيچى لە هەيچ نەزانیو. ئەگەر سەد سأل تەمەنى بى، نابى بلین خۆى ناسيو.

سەرچاوى دىخورتى چىيە؟

ئەو مەروپەي لە مەيموونى ترازاو و ناوى پياوى لە خۆ ناو، نیاز و ئاواتى لە ژىندا هەيندە زۆرن كە نەك پىكەپىنانى هەموان، بگرە نيويشى بەخۆكرد دابىن ناكرى. ژىركردنەوى ئەم جانەوهرە دوو پايەى گروگرە لە وزەى خۆكرد بەدەرە.

- بۆچى؟

- چونكە خۆكردهكە وەك هۆلىك يان وەك دۆلىكە كە پياو و گا و جانەوهر و پەلەوهر و گەرۆك و خزۆك و روهك، تىكرا لەو رەهۆلە دەژىن، يان لەو دۆلە دەلەوهرپىن.

بەلى خۆكرد بۆ پىكەپىنانى ئاتاجى گىانلەبەران هاتۆتە دى و پەر بژىو؛ بەلام مەرۆ، مەرۆى بزۆز، خوا دەفەرەموى: «مەرۆ بزۆز دروست كرا». مەرۆى چنۆك و خاپىنۆك، بە ژيانى جانەوهرانەى دوور لە گۆران قنات ناكا. ئەو كۆنە مەيموونە پرووتەى كە هەستاو و لەسەر دوو پى پراوہستاو، لە جانەوهرى پەمەكى

زۆر بە زلتر دەزانى؛ بە فيزهوه بەرهو بەرزىه تى دەروانى. لە هاوئاخوڤى و ئاومالى ډرئنده و چەرندهى مالى
– كه ئيشيكه هەميشه پى و توڤيكه لە مى هالاوه – زۆر جارزه؛ لەوهڤى لى بۆژو بووه؛ شتى تازە و زۆرى
دهوى و كه مەترى وه دەست دەكهوى. لە وهڤەزيان كه م – كه م دەگاته ڤادهيك بە تهواوى ئەم ژينهى لەبەر
دەبىزى. بە قىزهوه لەخۆى و لە ژيان دەروانى. خۆى لەو ناوه وهكوو نامۆ و غەوارهيك دىته بەرچاو. بۆ
دەرەتانيك دەگهڤى كه بىته ڤى. بەشكه م بەويدا بگاته جى ژيانى لەم ژينه هەموانيه خۆشتر؛ خۆشى
بۆشتر. بەچاو، بە دى، بە چاوى دى بۆ سەرچاوهيك دەنۆڤى كه تىنوايه تى دەروونى پى بشكىنى.
ڤاده ميني تا هيچ گومانى ناميني كه ئەوهى ئەو گەرەكيه تى لەم ماله دەستى ناكهوى؛ دەبى هەر چۆنى بۆى
بلوى لەم كۆنەچاله دەرکهوى و بەرهو هەوارى سەرکهوى هەواكهى سازگارتر بى. ئەو هەوارەش نادياره؛
بەرپىواره؛ عارەبان پى دەلین (غەيب).

ئەو نادياره لە كوييه؟ نيهه؟ هههه؟ ئەگەر ههيه چۆنى بۆ بچى؟ چۆنى دەقه مچى دەكهوى؟

من نامەوى بکهومە ڤەرسف دانەوهى ئەم لە كۆى و چىيه و چۆنانە؛ چونکه دەکهومە ناو شىوى
سۆڤيانەيه كى تاييه تى و تىيدا سەرم لى دەشىوى. با لى گهڤىين. ئەگەر ماك ڤەرستان دەلین لەدووى
نەدياران ماندوو بوون پياو بەرهو پاش دەباتهوه و لە بارستى گەشه داری نزمترى دەکاتهوه، باوهر ناکەم. من
لام وایه دواى ئەم نهيى كهوتنه خۆى هەوينى سەرکهوتنه. چونکه ئەگەر هەر بەوه ندهى لەبەر چاوه قنيات
بکهين، هەر كاتى وه دەستى بخهين ڤاده وهستين. بەلام وهختى بهو نهخته چاومان ڤر نابى، بۆ ڤر بوونى
دەبزوينهوه، ئەم بزۆرى و بزوتنه، هاندەرى تىگه يشتنه و پى پىلكهى پىگه يشتنه. هەلوه دا بوون بۆ ئەو
شتهى كه لە ناو خۆكردا نيهه، پياو لە كهوشەن و سنوورى ديارى كراوى لەبەرچاو لەخۆكردا، بەرهو بەرزتر
ڤاده دا. لەو هاندەر و ته كاندهرەش مەبهستم هەستى عىرفانه.

عیرفان چرایه کی پروونه له دهرروونی خاوهن بیردا هه لکراوه؛ خشت و خالی لیبی تیپه ریوه و بهره و بهرتر فریوه تا په سیوه به پایه یه ک پهریش ده خه وی نه دیوه. به فرمایشته که ی سه عدی:

ئه م سنده گلینه بشکینه تا بزانی

ره مکیشی گش مه لانی و له ته شقی عاسمانی

مرو ده گاته شوینیک مه گین خودا له وی بی

بنور چ پایه بهر زیت؟ ههر هینده یه خودانی

هه موو دینیک، هه موو ئابین و مه زهه بییک روزه لاتی، روزه اوایی، ئه فریقایی، ئاسیایی، بهرد و دار و بت و گا و شهیتان په رستی، چهند خودایی یان یه کتایی، بن تایه که ی به عیرفانه وه به سراوه. ههر بیر و پروا و یاسایه ک که کومه ل به پریوه ده با - با سه ر به عیرفانیش نه بی - پهره و پته وی و بره وی به زانست و زیتی و ژیری و ئاکارچاکی و دهست و دل و داوین پاکی و هیز و به کاری و چالاکی هوگر و په پره وانیه تی. ئه وان به کار بن، له کاره و گه شه داره. په پره و خو پری و بینکاره بن، ئه ویش قرخن و پوچ ده بی و له سووچیک ده پو و چیتته وه!

شاری له بهر مرو دووانه: یان عیرفانه، یان گیرفانه.

ئه وی له عیرفان به بیزه و له رمان و بیره وه ری بو خوناسین ره وه ک و دووره په ریزه، له وانیه جانه وه ریکی لی دهر بی زور وریا و زیت؛ خاوهن بز او بو دراو په یدا کردن و رابواردن و زال بوون به سه ر ئه و خو کرده ی تیا ئه ژیت. له کرده ی خو شوی رازییه. ده کری به و کابرایه بیژن: زیره ک له جانه وریدا؛ نه ک وریا له مرو فایه تی. مروی به راست - نه ک به درو - گهره ک پایه ی له و جانه وه ره دوو پایه بالتر بی. هووی بالچوونیش عیرفانه.

عیرفان گیرفان ئاخین نییه؛ له زگزل کردن ته ریکه؛ له به ریکی دل خه ریکه: له خو ل خوازی والا ده کا. راده ی بارستایی ههستی بو راستینه دوزینه وه بالا ده کا. جا ئه و ههسته ههر چه ندی به پیژتر ده بی، ئاواتی نه دی _____ اری دین _____ ی له

دلدا به هیزتر ده بی و به ره و به پیابوونی ده با؛ تا دهیکا به پیای ته واو. تا پیاو هتیش ته واوتر بی، بۆله و پرتی له ژیا نی جان ه و ه رانه ی خه لکی په مه کی زۆرتره.

که و ابو، عیرفان و گیرفان وه کوو دوو تایی ته رازوو وان. کی ده روونی روونا کتره، تایی پاره و پۆله رستی سوو کتر و دوور له خاکتره. کیش هه به مه ی موونی ماوه و هه له وه پری له بهر چاوه و هیچی تر نا، لای ئاو هزی رای راستینه دۆزینه وه ی، پارسه نگی سه نگی نی ده وی.

با ئه وه شمان له بیر نه چی: عیرفان به و مانایه ی گوتمان، ههستی راستی دینه وه یه؛ تا دینی تی نه چی نراوه، کاری به خواناسین نیه. زۆر پیای وا هه بوون، هه شن، بلیمه ت و تیگه یشتوو، پیگه یشتوو، به بی و چان له شوین راستی دۆزینه وه هه لوه دا بوون؛ وه کی دیش دژی خودا بوون. داستایوسکی^۵، سارتر^۶ و ئالبیر کامو^۷ بۆ نموونه ده هینمه وه. یه که م نیوه دورژمنیکی دینه. دووه م خودا و هیزه کانی نه دیاری هه ر پی چ نیسه! سیهه مینیان ما ک په رسته (ماتریالیسته). ده لئ ته و خوایه ی که ده لئ هه یه، زای مادده یه. نه دیاری ده ئارادا نین. هه ر یه که ش بۆ سه پاندنی بیر و بر وای زۆر دواوه. که چی ئه گه ر به وردی سه رنجیان بده ی، زوو تی ده گه یه ر ه گی دلایان بۆ جو ری عیرفان لئی داوه. به لام ده گه ل عیرفانه که ی ئیمه - که خواناسی لی دراوه - یه کتر ناگرن. به بر وای من هه ر تک تیریان به ره و ئامانجیک هه لداوه. یه کیان سه ر و به ری کروه و یه کیان نیشانه ی پینکاوه.

سارتر و هاو بی ره کانی به لی ده لئ: خودا نیه؛ به لام ده شلئین ئه م ویلی و بی خوداییه

بوون و ژینی بنیاده می یه کجاره کی بیتام و ناکام کردوه. به لام چ بکهین؟ چارمان چیه؟ خودا نییه و
ئه گهر نه شبوو له کوئی بینین؟

تو پروانه! کاتی ئه م جوړه که سانه خوا له خو کرد هه لداویرن، له نه دیاران خو ده بویرن، ئه م راستیانه ش
ئه درکینن که له سونگه ی بی خودایی، مان و ژین له م خو کرده دا بوته بوته و خواخواته لیخت بیته وه.
بی کویخایی له ئاوی، ژیان له پیانو ده کا به سندان. گهره ک به خوت و خوړایی و به ره لدا بی ژین
رابویرن. ئه ویش چ ژین؟ بیتام و خوئی؛ بیناو و توئی؛ تا سه ره نوئی به ره و خاک ده گه پیننه وه! و اتا
ئه وانیش هه ست ده که ن به ناموئی له ژیانی جانه وه رانه - که پنج و ریشه ی عیرفانه - به لان ده رتان شک
نابن. ئه وسا پوخت و پاراوه که ی، ده روای ده میان وای لی دی؛ چونکه دنیا بی خودایه؛ لی پرسینه وه یه ک
نییه و له چاوه دپیری ئه وه هیزه نادیار یانه به دووری. ده توانی هه ر کاریک بکه ی؛ هه ره! وه ره! له سه رچوک
دانیسه! رابه! چونی خوت پیت خوشه وابه! چاک ده بی یان خراپ ده بی؟ خرکه ده بی یان سواپ ده بی؟
به دیمه ن جوانی؟ دزیوی؟ زمان پیسی؟ باش داخیوی؟ گوئی مه ده ری! ئه وه خو کرده ی گه رای مروی وه ک
من و توئی هه لیناوه، بی سه ر و زمان و چاوه؛ نه حه ساوه نه کیتاوه؛ نه ته رازو دان دراوه؛ نه دوزه هه نه
به هه شته له و بترسی و به هیوای خوشی ئه مه بی. هه تا ده ژی، هه تا به سه ر ئاو و به ژی، به که یفی خوت
جووتی خوتی لی دابه سته و لیخوره ده شته!

جا به و پیننه ئه گهر وردتری که ینه وه، سه یر و سه مه ره ده بینین. پیوای زانا بو له ده ست چوونی پیو ته ی ئه شین
بکه ونه گه رمه شین! جا چوون ئه وی یاری هه ژار و داموان ده کا و له رای رزگاری گه لانی به خت که و تووی
ژیرچه پوکه ی چاو چنوکان گیانی خوئی به قوربان ده کا، ده گه ل نامه رد و مله پوری سته مکار و پرژد و قریوک
- که بو سوو دیکی بیه ووده هه زاران مال ویران ده کا - پاک له پاک بن!؟

له م باسه بو مان ده رکه وت که روشنبیرانی زورزانی خوانه ناسیش ئاتا جیان به خوایه ک هه یه؛ به لام ده لین
به داخه وه نییه! لایمان وایه ئه گهر به وایه ک

جییه کی تر ده بوو. ترس له خودا و هومید به خوای دژی پهستی و راستی پهسند، ده بووه پیوه دانیکي زور جوان بو عاده می و ته می خه می بی شوانی له سهر ده پړوی.

سه رنج بده! نه مان ده لپن: نه گهر خودا هه با، باش بوو. عیرفانه که ی خو مان ده لپ: نه گهر هه بوایه ی پی ناولی؛ هه یه و باشه.

ئاوات خوازی بو بوونی خوا ده گه ل دان به بوونی خوادانان، هه ردووک به ره می عیرفانن؛ هه ردووکیان مرو له جیهان غه واره و نامو ده زانن؛ که چی به باریکی دیکه وه ک زانیمان لیک نه بانن.

نهم دوو عیرفانه له لای من وه ک دوو پیاون، له چولیک ری لئ شیواون؛ له توونیان ئارام لئ پراون؛ ته نگه تاون. له پړ و نه کاو کینوکی رژد و کرا لیان دپته به رچاو. لئ پراون وه سهری که ون به شکوو له و دیو کانیه ک، چینکه یه ک، زنه یه ک وه گیر که وی، کولی دلئ تینگیانی پیوه نیشی.

یه کیان - که قوچاختر بووه - سهرکه وتوووه و ده ست له به رچاو دیاره بو شتیک ده پراونئ و شوپنیکي به دی کر دووه. یه ک ملی له هه وراز ناوه؛ له نیوه ی ریډا وه ستاوه؛ له و پړواره قه تیس ماوه؛ وزه ی سهرکه وتنی نیه. داگه رانیش زور گرانه. پیشوو پی ده شتی ناسیوه، وشکارویه. ناشزانئ دیوی نه دیوی نهم که ژه سهرکه شه چونه. ئاوی و ئاوی لئ هه یه؟ یان نه ویش هه ر وه ک ئیره یه؟ دوو دل و کاری موشکول و وه ی بزای به رداوه.

جا نهم دوانه هه ر چند به یه کتر نه گه یون، به لام هه ردووک لا تیکرایی له نزمایی نشینه کان به رزترن. به پروای من له م ناوه دا عیرفانه که ونه که ی خو مان له م ته رزه عیرفانه تازه له پیش تر و به کیشتره. له بیری ئاویته ی ئاین، هه ویریکی زور به پیزی په نیو هینا، ته کیدا به لای خوداوه. پیوه دانی بو ئاکار دانا؛ چاک و خراب و پاک و پیس هاویر ده کا؛ گراری خو ی پیش لینان دانبژیر ده کا. بو کار چاکان پاداشی باش ره چاو ده کا. پیاو خرابان به هه روگیف خو پریله و بی زراو ده کا. دژی مروی

پهت پسیاگ و بهر هه لدايه.

خو ئه گهر دلخورتی عیرفان له دهروونی پیاودا نه بی، مرۆ وه ک بهرد و سوآله تی بی هه ست و خوست و نرم و په ست، ده ژئی و ده مرئی. وا ده بینین شارستانییه تی ئه مرۆمان - که بی خودا هات و هه راش بوو - بو ته کۆمه لگای زۆر ته یار؛ به لام پر له چه ند درنده ی مرۆخۆر و بی به زه یی!

پیشه و هونه ر هه تا بیژی له بره وایه و به راستی دهوری بالایه؛ به لان چونکه خودای تیدا له بیر چوو، ده کری بیژین ژیار و شارستانی هه یه؛ پیاوی شیای ته مه ددونی تیدا نیه. که چی ئیمه له پیشوودا زۆر پیاوی زۆر شیاو مان هه بوون. داخه که م کۆمه لگای ئه وده م پاشکه و ته و سه ره نخون بوو!

گوتمان عیرفان (بیرکردن له بوون و نه مان و له شوین راسته قینه گه پران) مرۆی له جانه وه وری تر جیا کرده وه؛ به لام هه رگیز خۆی لی جیا نه کرده وه. له رۆژه لات، که دین داها ت عیرفانی شی تیکه لاو بوو. دین له چاخی ساوایه تی و له تافی خورتایه تیدا ئاوینه بوو بو خۆناسینی بنیاده م؛ بو شان دانی رای هاو به شی و ژینی بی خه م؛ دژی یاسای چینایه تی، دژی داگیرکری و سته م؛ به لام وه ختی به سالدا چوو، بوو به دارده سته ی زۆرداران و ته وه زه لان و بیکاران، له دژی کز و نزاران.

میژه ره به سه ری خاپینه ر - به ناوی چینی رۆحانی - خۆیان له گه له لاوارد و بوونه چینی بالتر و به ژیانی ته نه لی ده ژیان. بو پارێزگاری له و ژینه ته وه زه لیه ش نیازیان به پارێزگاران بوو بیان پارێزی. پارێزگار له چینی هه ژار، ده بی مله ور و زۆردار و ناله بار بی. ناچار ده بوو وه ک بو خۆیان له سه ر ئاره قی ناوچاوی بی زۆر و داماو ان ده ژیان، ئوبال کیش بن بو زۆرداری پارێزگاریان که ده توانی بخوا و بکوژی و نه ترسی. کاکله خو شه ی دینه که یان له ناو برد و پر یان کرد له پر و پوچ و خه رافات و میشکی بیچارانیان ته زاند و دنیا یان کرده هی خۆیان و به ده م به هه شتیان ده به خشی. هه رکه سیش بیگوتایه له ل، به فه رمانی مام رۆحانی کافر بوو؛ ده چوو هه هه نده م.

سهره‌تای په‌یدا بوونیدا، چین و مینی تی نه‌خراوه. له‌و ناوه‌شدا دینی ئیسلام (ئیسلامی راست) له‌ راست دینه‌کانی دیکه له‌ بار و بی‌بژارتره؟

ده‌لین قسه قسه دین. نامیلکه‌یه‌کم خوینده‌وه نووسه‌ره‌که‌ی خه‌لکی ئەمریکای لاتینه. ده‌تگوت چارده‌ چهرخ زووتر ئیسلامیک ئەمه‌ی نووسیوه. کابرا ده‌لئی: به‌ختی خو‌مان که ئیمه‌ی شو‌پشگی‌ری راست له‌ حاست یه‌کتر که‌س خو‌ی به‌ زلتر نازانی. ئیمه‌ واین که هیندیک پیلان ریک‌ خه‌ن و هیچ کار نه‌که‌ن. بریک‌مان هه‌ر داهینه‌ربن؛ فه‌رمان بده‌ن. زوریشمان شه‌که‌تی کار بن و هه‌ست راگرن هه‌رچی ئاموژگاریکه‌ران پیی‌ده‌لین هه‌ر ئەوه‌ بکا. هه‌ر یه‌ک له‌ ئیمه‌ی شو‌پشگی‌ر هه‌ر سیکیانین. کارکه‌ری خاوه‌ن‌بیر و راین؛ بیره‌وه‌ری له‌ کار نازاین؛ هه‌م شاگردین و هه‌م وه‌ستاین.

با بزاین ئیسلام چۆن بووه و ئیستا چی به‌سه‌ر هاتوه؟

هه‌موو یارانی پیغه‌مبه‌ر، پیغه‌مبه‌ری خوداش پی‌را، هه‌رکه‌سه‌ی هه‌مه‌کاره‌ بوو. هه‌م بیره‌وه‌ر، هه‌م پیشمه‌رگه‌، هه‌م مه‌لا بوو. له‌ مزگه‌وت ئاموژگار بوو. جه‌نگ با، پیشمه‌رگه‌ی به‌کار بوو. کاتی هینماییی و ته‌بایی ده‌چووه مه‌زرایه‌ وه‌رزیر بوو؛ له‌ باغی خورما ئاودیر بوو؛ ساره‌وان بوو؛ زور له‌ ته‌نبه‌لئی نه‌بان بوو.

ئهم چین چینی و هه‌لاویریه، ئەم به‌زمی چاوساگی و کویریه، مه‌لا و رۆحانی له‌ بالآ به‌ بیکاری، چینی بۆره‌پیاگ له‌ چالآ به‌ هه‌ژاری، ئەوه‌ده‌م - نه‌ زور نه‌ که‌م - له‌ ناو موسو‌لماندا نه‌بوو. گزیکارانی پاسه‌وان، لئی بوونه ورچی ئاشه‌وان! له‌بری می‌ش لی‌ ده‌رکردنی، سه‌ریان به‌ گاشه‌ هه‌نجنی و مؤخه‌ی ئیسلامه‌تیان چنی. وه‌ک تۆوی گال و هه‌رزنی بلاویان کرد و قاویان کرد: هه‌رکه‌س بلئی چینایه‌تی له‌ ئیسلامه‌تیدا نییه، مه‌لا و ئاغا له‌ بۆره‌پیاو جودا نییه، وه‌ک ئەو بی‌ئیمانه‌ وایه که ده‌بی‌ژری خودا نییه! جا ئەو چینه سه‌رشینه‌ی بالآنشینه‌ی خو‌ی داوه‌ته پال ده‌سدار و بو‌ته گۆپالی زورداران له‌ دژی نيز و هه‌ژاران، بوونه تاشه‌ری نه‌یاران و به‌داخه‌وه خه‌لکیان له‌ دینه‌که تاراند.

بیری له‌ خوا ته‌کی‌نه‌وه له‌ ئەو‌وو‌پا سه‌ری هه‌لدا. پرووت و په‌جالی چه‌وساوه

هەر له‌وساوه ئازادی لی سیندراوه، له هه‌لیکی وا خه‌فتاوه به‌گژ هۆی به‌دبه‌ختی خۆیدا بچی؛ که په‌وه‌ی که‌شه و مه‌شه‌شی ده‌گرته‌وه. تا به‌ر له چه‌رخ‌ی هه‌ژده‌وه جار و باره راده‌په‌ری؛ به‌لام نه زۆر به ته‌وژم. له چه‌رخ‌ی هه‌ژده و نۆزده‌وه چه‌رخ‌ی ماشین کارێکی کرد که نیوانی چینه‌کانی ده‌وله‌م‌ه‌ند و دل‌م‌ندان و هه‌ژار و دراودارانی زۆرتر له‌به‌ر یه‌ک کیشاوه و بوو به هۆی هه‌را و ئاژاوه و ئەو لیشاوه ده‌گه‌ل رادانی هه‌ژاران، خوا و عیرفانی تازه کوره‌ی که‌شیشانی‌شی رامالی.

بۆ وه‌ی با‌شتر ئەم با‌سه‌مان پ‌وون که‌ینه‌وه گه‌ره‌ک ئاو‌رێک بۆ پ‌یش و پ‌اش چه‌رخ‌ی ماشین بده‌ینه‌وه. به‌ر له ماشین وه‌رزیر زۆر، کرێکار که‌م بوو. وه‌رزیری پ‌ووت به‌سه‌پانی له‌زه‌مینی زه‌مینداردا کاری ده‌کرد. زه‌میندارێک بیست تا سی وه‌رزیری هه‌بوو. سه‌پان پ‌ینج یه‌کی به‌ره‌می مز ده‌برد. دوو‌کو‌تیش له‌پ‌ینج کو‌ته‌که له‌بنه‌تۆکه و ئامیر و ده‌مه‌نیای گاسن و نان و چ‌یشتی زباره و گا له‌وه‌رپ‌ین و په‌رژین و به‌ند و جۆمال و بژار و سوورانه‌ی خه‌رمان و هی‌تر ده‌چوو. ئەو په‌ره‌که‌ی بۆ زه‌میندار له‌ده‌یان چوار ده‌مایه‌وه. با وای دان‌بین که‌ تیک‌رایی هه‌ر سه‌پانه‌ی پ‌ینج خه‌ل‌واری په‌نیو دینا. سی پ‌ینج ناکا سه‌ت و په‌نجا؟ له‌ده‌یان چواری ده‌کا چه‌ند؟ خۆت بلێ شیست! بیژین سالی ته‌ره‌سال با پ‌تر ده‌بوو؛ بۆ هه‌شتا و نه‌وه‌د هه‌ل‌ده‌چوو. که‌ وه‌رزیش پ‌ژد و ک‌رال و شکه‌سال با، خه‌ل‌وار ده‌بوونه ته‌خار و راده‌ی به‌ره‌م ده‌هاته خوار. ئەوسا که‌ فیئودال (خان و ئاغا و به‌گی قه‌به) نه‌بوو، به‌شی زه‌میندار ئەمه‌ بوو؛ ده‌بوو قنیاتی پ‌ی بکات. نه‌یشی ده‌کرا دوو‌هه‌زار سه‌پان ده‌کار کا و خۆی به‌یه‌کجاری ته‌یار کا. چونکه‌ زۆر زه‌مینداری دیش له‌په‌نای ئەو لاسای ئەویان ده‌کرده‌وه و له‌کرده‌وه هاوبه‌ش زۆر بوون.

جیا له‌مانه‌ش پ‌ری وه‌رزیری واش هه‌بوو خورده‌پا بوو. پارچه‌زه‌وی و جووت و نیر و هه‌وجار و مه‌ساسه و گاسن و خیشک و پاچ و پ‌یمه‌ره و شه‌ن و بی‌ل، واتا ئامرازی زه‌وی کی‌ل، هه‌رچی هه‌بوو سه‌ربه‌خۆی بوو. هیندی‌کیش پاتالی دۆی بوو؛ هه‌نگ و مامری به‌خ‌یو ده‌کرد. به‌هیلکه‌ و پ‌ۆن و ر‌یچال و دانه‌وی‌له و ته‌ره‌کال و گه‌نم و جۆ و زورپات و گال و چه‌وری و سپیایی و شیرنایی و ته‌ره‌ماش و

ته په سازي، خوی ده سازا و که یف ساز و بی نیاز بوو. ئیتر وه زریر سه پان با یان خورده پا با، ئه و په ره که ی هشت مانگی سال ماندوو ده بوو؛ باقی بیکار له مال پالی لی ده داوه، ده حه ساوه. مه ودا و ماوه ی بو ده په خسا ئاوپرېک وه خوی بداته وه؛ خوی له ناو ئه م خوکرده دا توژیک به سه ر بکاته وه. به لام له چه رخی هه ژدوه که پیشه سازی په ری گرت و ماشین داهات، کاره سات له شوین کاره سات به سه ر چینی چه و ساوه هات. به ره هم یه ک و سه د زیادی کرد. کابرا سه پانه که ی دوینی که ده خرا ته نیشته ماشینی، به شی خاوه ن ماشینه که ی له دوو کرده په نجا و سه ت و دوو سه ت و بگره زورت ریش. له پیشو ودا پینچ کریکار له کارگی پیلاو درووندا ئه گه ر خوشیان بکوشتایه تا ئیواری دوو جووت که وشیان ته واو ده کرد. به لام به یارمه تی ماشین ده یان توانی پوژی هه زار تاکیش بدروون. به ره هم سه رجه م یه ک و سه ت و ئه ولات ریش بالا برا. مزی کریکار که جاران له ده دوو بوو، به هه زاران ناری عه لی، به نیخه نیخ گه یشته سه دیه ک هه تا دوو له به رو بوو؛ ئه وی تر خاوه ن کار ده ببرد. زوری نه برد تای ته رازووی به هره به ران چه قیه زه وی و راده ی بژیوی په نجه ران هیند نه وی بوو له تام ده رچوو؛ دنیا بوو به دوو به شه وه: سه رمایه دار و کریکار.

سه رمایه دار ببوو به مار. کریکاری وه ک بوک و موک و چویله که راو ده کرد و قوتی ده دان. ئه مجار وه ک ده لین: ئه گه ر مار بخوا ده بیته هه ژدیها، سه رمایه دار - که ده پیشدا سه رله نگوړی هه زاران بوون - به خواردنی چیشکه و پیشکه دانه سه کنان؛ ده ستیان کرد به یه کتر خواردن. کئی زور و زیړی زورتر بوو، که م زورخوړ و زورخوړتر بوو. سه رمایه ی سه رمایه داری دراوسی پی پار و پیړاری، ده کرده پاروه خو شه ی خو و خویشی به پرووتی و نه داری به کومه لی کریکاری هه ژاری ده م له پووش ده سپارد. هه تا ده هات به ره ی نه دار ده په نه ما و سه رمایه دار هه لده قرچا و ده هاته یه ک. تا کار گه ییشته راده یه ک شارپک، مه لبه ندیک، ولاتیک - خرپ و پری - ده بوو به کویله ی زیړکری چند که سینک یان چند ناکه سینک که به په نجه ی ده ست ده ژمیران. ئه و ده سه _____ ته چه ته به _____ په ته ش به

کۆمپانی و شیرکەت و میرکەت ناو دەبران. ئیتر زەوی چی و ئاوی چی؟ ڕبە و گەزی چی و جاوی چی؟
ورده پای خاوهن زەمین و کرێکاری له میژینه و کۆنه داراکه ی پروت کراو سه رله بهر تیک هه لشیلدرا و بهرگی
کاری ده بهر کرا و به نانه زگ وه کار خران. پخۆ و پرۆ! هیژفرۆشی بی سه رمایه، هه ر کون ده به بیان نه ده بوو
ده بوو به چیته سه ر کاری. گوئی له مستی ماشینه شین تا ئیوارئ بی پشوودان، بی سه رخوراندن ماندوو بی.
درهنگانیک دهس هه لگه رئ. شل و شه کهت به لاره لار، دل پر چغار، گیرفان به تال، بیتته وه مال. مالی چی؟
هیلا نه په پوو! لی وه رکه وئ و سه کهت بی. ئیتر ئه وه له ی له دهس چوو که بتوانئ له عهرز و عاسمان
پروانئ و بیر له په وشتی سوروشت و نه دیاری و عیرفان کاته وه. سه رمایه داره ماره کهش له خوای ده وئ
چینی چه وساو خوا و خۆیان له بیهر به رنه وه و خۆی بتیک بی، بی په رستن؛ خۆشی درا و بی په رستن و
دهر به ستی هیچی تر نه یه.

بی مایه و بی پایه کانی ده سه خه پرۆ و خاپیندراوی گزی و درۆ، ده پرۆن و دین. گیانله بهرن به لام نازان
چونا و چۆن. کراونه بورغی و بزمار و پیچ و مۆره ی خاوه نکار و کهری به ربار. کهر و بزماریش ناتوانئ
خۆی بیتته بیر. چ جای خه یال له عیرفان و دهرد و سندان بکاته وه؟!
زولم و زۆری خاوه نکاری سه رمایه داری بی ئاکار - که وه ک هه ودای دوره مه ودا هه ر بیکیشه و بنه ی نایه و
تا دی هه ر زۆرتری ماوه و له پینشوو پتر به کیشه - کردیه کاری چه قۆ گه یشته سه ر پیشه و پتوانه پر بوو؛ لینی
رژا، بزمار به و باردا وه رگه را؛ کهر باری گرانی لار کرد؛ بووبه هه را.

پیاوانی ژیر و خاوهن بیر - که له و باره ناله باره به کینه و دلگیر و زویر بوون - له و لاو لاوه که و تنه ته گیر.
کاریک بکهن که چه شاماتی چه وساو به به رنامه خه بات بکا و چیتر نه چیری پراو نه بی. مرۆی هه ژار هیچ
نه بی نیواونیو پیاو بی. چه ند به رنامه یه ک ریکخرا. گه وگه لی پس - پس تیکخرا. هه روا به ره و دوا چه ند
فیه رگه و کۆمه له و یه کیه تی و جفیات دامه زران؛ دنه ی چینیی هه ژاریاندا

به گژ ماف خۆراندا بچن. راپهړين له دووې راپهړين خۆى دهنواند و له جهر له مپهړى ده په پړاند و له پرووى زۆرداردا ده يگوراند و وهك شيرى شه پړانى لى هات و دهستى كرد به هيرش بردن. له م ناوه له ساي مه لاوه دينيش وه بهر هه لمهت كهوت.

- بللى بوچى؟

- چونكه وهك گوتمان مه لا و كال، كه شيش و حاخامى ده سپر، ناو به تالى به ديمهن پر، وهك ده لىن: سه رسوورى بن شپ، له دريژايى ميژووى دهورى هه ژار كر وشتن و خوښى لاواز فروشتندا ده ستيان هه بووه. به رى مه لا بوخوى بيووه چينيک له ره شايى ئاپوره جودا و دهستى ده گهل زۆرداران دژى هه ژاران تيکه ل كرد و بيلاته ژبى بيوونه تاژى راوله ران، كه روښكيان بو ئاغا ده گرت و هيلكه و پړونى خوښان ده خوارد.

ئيتر هه ركهس هه ر كومه ليك له هه ر جنيهك دژى زۆردار راپه ريوه و بو ئازادى خه بتيوه. كاهين، موبيد، كه شه، مه لا، حاخام، مال، شيخ، موشته هيد، كوچه ك، پير، خواجه، مه ولانا و له م بابته ي به ناو ديندار و عالم و له ناوه وه بى بار و به رباد و ويران، وه كوو كويران شوين چاوساغى زالم كه وتوون، ده سكيشه كه به ره و كوئى بردوون له دووى چوون. به درو و بوختان و عدالته خوا، چاويان له زولم و زه لاله ت نوقاندووه. به ناوى سه بر و قه ناعهت، قهزا و قه دهر و چاره نووس، به زمانى لوس، ميشك و بيريان ته زاندوون و به مار و دوو پشكى سه رپان، به ناگرى بى ئامانى جه حه نده ميان توقاندوون و باسكى بزويان سپر كردوون. نه گه ر به و گفته شيرين و نهرم و په قانه ش ساز نه بوون و هه را و جيق و فيق هه ر ماوه، مؤرى كافر و زنديقيان به ناو چاوانه وه ناون و به ناوى خوا و راسپارده كه ي قريان كردوون^۸. به لى چينى كه شه و مه شه و مه لا، بو چه ور و شيرينى خوښان - كه به مانى زۆرداران هه به سراوه - له زۆر ليكراو و

بېچاران بوونه به لآ. له ئوروپا ټه و چينهى ههر به ده مى خوئ كويخا دينه، تا دوانه فەس و دوامين كه س ياريدهرى زوركارانيان دا؛ تا به يه كجارى له ناو چوون و تون به تون بوون.

پاش ئوروپاش نورهى ئه مريكاي لاتين هات. سه رله نوئ عه ينى كاره سات به رينگى ئازادبخواى گرت. له ههر كوئ شوپشيك دژى به گه لان و پياوگوژانى لاسار و سالار هه لگيرسا، كه شه به ناوى به رگرى له مه زه بى ره سمى ده ولت، روو به ئازادبخوا ويستان بوونه سه ره كه رى بيستان!

ههر ئه م جوړه هه لو يستانه ي كه واشوړان، بووبه هوئ دين داچوړانى زوربه ي رو شنبيرانى سه رزه وى و گوتيان: وشه ي دين و عيرفان له گيرفانى چينى به ناو پياوى دينى هاتو ته ده ر، تا بنياده مى پى كهر كه ن؛ توړى خو يانى وه سه ر كه ن؛ بيري ژيرى و ئازادژينى له سه ر ده ر كه ن. كه وابوو كى گه ره كيه تى ئازاد بژى و بژيوى به فپرو نه روا، ئه شى سه رى سه رمايه دار و زورداران - كه سه ر به ميزه ره كانن - پان كاته وه و ترياكى گه لان - كه دينه - ههر به سه ر خو يان داته وه. ميشك وشك و سه ربه تالن؛ خو ين تالن؛ ئيسكيان خواته وه. دين وا به چرووكى ده ركه وت.

عيرفانيش كه ده سته ملانى بوو له ناسازى خرپ خه وت. وا ئيستا وه كوو ده بينين عيرفان و دين زور له كزين. له سه ر زه مين - مه گين له هيندى جينى چه په ك - ده ركراون. ته نيا له لاي هينديكى كه م، به دم كو يخا دينى سه روپور، چه رم و گوشينى روو هه لمالاو، به ساويلكان ده وره دراو ماوه و ئه ويش ههر بينا ديت تواوه و به مه رده ي به فرى پارچوو.

۲ - به رامبه رى

ټه وا وتمان دين بارى كرد، چى هاته جى؟ بيري ئازادى په رستى، به رامبه رى به رزى و په ستى؛ ئه ويش له ژير چه ند ناو و ناتوره يه كدا:

ماركسيزم، سوسياليزمى دوور له ماركس، بزوتنه وه ي كريكاران، يه كيه تى

هاوېشه كان و شتی دیکه ش.

سوسیالیزم که له چهرخی نۆزده هه ما له ئوروپا سه ری هه لدا، سه رنه که وت. له و چاخه دا که شوړشی سوسیالیستان له گور و تاو نه ده ویستان، سه رمايه دار روژ ده گه ل روژ کتر ده بوون. که چی ئیستا (له ناو ندی سه ده ی بیستا) کریکارانی ئوروپا ئه و نه ماون که پیشو بوون. به تاییه ت له ئالماندا که راپه ری کریکاران له گش شوینان له پیش تر و به کیش تر بوو، ئیستا به ره و پاشه وه ی خوینی یه که مینه. ته نانه ت پروتستان و کاتولیکیش له وان ده ستی چه پی ترن. له ماوه ی سی سال دوا ی شه ر، مانگرتنی کریکاران له ئالماندا پرووی نه داوه. هه ر وه هاش له رووس و چین و ماچین و شوینی تر، ئه م بروا و بیره بی پیره، له په ل گیره و ته واو که وتۆته ته نگانه و چاوه چاوی ده ره تانه. واتا ئه ویش هیچی بو به هیچ نه کردین.

۳- نازادی

نازادیحوا ی چه رخی نۆزده لایان وابوو هه ر که دین له که ل ئاوا بوو، پرژیمی سوسیالیستی ها ته سه رکار، پیاو له به نی تاک په رستی و ماک په رستی رزگار ده بی. دژایه تی چینایه تی پر مه ترسی، یه کی تیر هه زاری برسی، له ناو ده چی. هه رگا که س مافی که س نه خوا، شه ر نامینی؛ گه ر نامینی. مرؤ تیکرا ده س ده ده نی و په ی زانیاری و ته یاری هه لده برن و چلک و کرپژ له دل و ده روون ده رده خه ن و به ره و پروناکی هه لده فرن. به داخه وه ئه و خه یالاته خه ونیک بوو ته واو به راوه ژوو ده رچوو! پرژیمی هاو به شی پیکهات؛ به لام توقی کو یلایه تی پرژیم و حیزب و ریبه ری بو مرؤ به خه لات هینا! پرودون^۱ — که بهر له مارکس پیشه نگی سوسیالیستان بوو. قاقه زیکی دوستانه ی بو مارکس نووسیوه؛ ده لی: ئیمه ئه گه ر به ته ما بین کاریکی باش ره چاواو بکه یمن، ده بی خۆم ان له بیی ر نه بی. ته نیاب بو

خزمه تی خەلک ببزوینەوہ. دیسانەوہ پیغەمبەر بازی ساز نەکەین. ئامۆژگاریە کە ی من و تۆ نە بیستە دینیکی تازە. قسە ی خۆمان بە سەر خەلکا نە سە پینین. زۆر دە ترسم ئەم بیرە ی تۆ لە دواڕۆژدا بیستە یاسای دەوڵەت و ئەوساکە دەوڵەت پەرستی جیگە ی خودا پەرستییە کە بگەریتەوہ. وا دیتیشمان کە ھەرچۆنی ئەو لێی ترسابوو وا دەرچوو!

پاپەڕینی کریکاران بۆ ئازادی سەری گرت و بوون بە دەوڵەت. بەلام تا بە خۆیان زانی ئەو ھندوو سکە ئازادیە کە ی لە ژێر دەستی سەرما یە داردا ھەیانبوو، ئەویشیان چوو! پیشدان گوتیان ئیمە ئازادیمان دەوئ؛ کۆیلە ییمان فرۆ داوہ؛ سەرمان بۆ خوداش نانەوئ؛ چونکە تاکە و تاک پەرستی دە گەل ھەستی ئازادییخوا رێک ناکەوئ. کەچی ئیستە بە سی سەرە بوونە کۆیلە و بەنی دەر بەست. بێ چرپە و ھەست کۆیلە ی دەوڵەت؛ کۆیلە ی ئەو ھەزارە زیلە ی کار پاپەڕینی دەوڵەتن؛ کۆیلە ی پابەر.

ئەم زنجیرە سی فلیقانی سەرتاپای گیانی پینچاون. ھەزار گەوہ و بەسەر یە کدا جۆش دراوہ و ھەپھاتە ھەلوہ شانندی. سەیرە خو شە کە لێرە ی ھەر ئەوانە ی بە دەم دەلین: تاکە کە سیک - ھەر کە سیک بی - کار ناکاتە سەر رەوتی میژووی عادەمی و تەنیا ھەر کۆمەل ھەساوہ و کێ تاکپەرست بی گلاوہ، بۆخۆیان تاک پەرستیکن ھەزار فاشیستیان بۆرداوہ! تەنانەت مەزھە بە کەشیان بەناو تاکەوہ ناو ناوہ: مارکسیزم، لینینیزم، تیتەویزم، کاستروویزم، تروتیزم، مائوئیزم و...

ھێشتان ھەودا ھەر لە دوو دیو بە یە کجاری ھەلنە کراوہ، ھەر بینا دیت کیل سونگیزم، ئەنوەر خو جیزیمیش پەیدا بوون! واتا ئیستا تاکی خاکی بوونە رووگە، بوونە خودا، چوونە جیی پیغەمبەران و تەنانەت لە پاش مردنیش جیی پەرستن! ویستی ئەگەر موسوڵمانیک حانیک زمانی بسووتی و بلی ھەمەدیزم و عەلیزم، شتیکی باشە ئەگەر وەبەر خرکە و سندە و گاشە ی نەدەن. ھیچ نەبی گالته ی پی دەکەن ئیژن گێژە. خودا و پیغەمبەر پەرستن تاک خوازیە؛ فەلسەفە لئی نارازیە. شیایوی ئیزم و میزم نیە کە سیش ناشی بیان بیژئ:

_____امی س_____میل س_____وور!

له كیوی، لۆچ وه دوو ربان ده پئوی؟ لۆ تاك په رستی خوټ باشه و تاك په رستی من به لاشه؟ كه چى ئه گهر
شاره زابن، بئ لایهن لیكى دهنه وه، دهرده كه وئ خودا و پیغه مبه ر په رستن ده گه ل لنین په رستنا زور
جیاوازه. با جارئ واز له چۆنیه تی ئه و جیاوازیه مان بهینین دوايه بۆى با ده دهنه وه.

جهنگى دووهه مى جیهانی، هه رچه نده زور شه ی تانیش بوو، به لام دیسان چهنه کاری نرخداری کرد: باسی
خواناسی و ئایینی راستی په رستی ژیانده وه؛ راده ی زانستی مروټی له فروفیشالی دامالی؛ دهری خست كه
ماركسیزمیش گری کویره ی ئابووری و مروټایه تی - وه ک پیوسته - ناکاته وه.

ئه نجا ئه گهر په وشتی خوداناسانه و سوسیالیزی مارکسانه نه یان توانی ئازادی بۆ به ره ی مروټ دابین بکه ن،
رۆشنییران له و باره وه كه وتنه بیر و لیكدانه وه: به کام ریدا ئازاد بین و بۆمان بگری ئازاد بژین؟ پیوسته
داریک شین بگری، دوو بهر بگری: هه م رزگار بوون له پیوه ندی کویلایه تی، هه م ژیانى وه شاوه ی
مروټایه تی. نه مامیان ناشت، ناویشیان لی نا: هه رخوی. عارب گوته نی: وجوودی. وجوودیه کان به
پیاوی دیندار ده بیژن: تو تا كه نگى چاو له حه وای؟ چاوت كسكه ی دئ و له خه وای؟ بپروانه خوټ!
بپروانه كۆت و پیوه ندی پاوپلت! بپروانه نیری سه ر ملت! بپروانه ده سبه ندى ده ستت! بپروانه چاوبه سستی
هه ستت! له میژه هه ی! له وه تا هه ی بۆ تاویكیش خوټ نه دیوه. هه ر بۆ دوور له خوټ پروانیوه. چاوت له
نه دیار بریوه. تو ئافه ریده ی زه مینی! به ته مای عاسمانی شینی! ده ته وئ خوا و خپو و دیو و جنۆكه و
شه ی تان ببینی، كه هه ر نین و هه ر نه بوون و گیانت ده رچی نایان بینى! به ره و خوټینی باده وه!

ئه محجار ئه وانه ی كه له دین ته کیونه وه و ته کیان داوه به دنیاوه، دیننه بهر ته وس و پلار و پیان ده لئین: تو كه
له نه دیو خوټ بوئ بووی، به ره و زه مین سه ره و ژیر بووی، هه لدی راوی! ته م و دوومان له بهر چاوی! بوخوټ
ناناسیت چ کاره ی؟ له کۆیله یی خوا بوویته وه؛ شه رم ناکه ی کۆیله ی پاره ی؟ به لرفه و هه لپه خه ریکى تزه
کردنی به ریکى و هه ر ئاگات له خوټ بپراوه. دۆلى ئاوه زت دراوه و

به حه و جى، ملت شكاهه. بۆت ناكرى دهخۆت رامىنى. پىت ناكرى هه خوش بوخورىنى. ئاى كه بىكاره و بىچاره! گه رخواپه رستىت هىچ نه بوو، دراوپه رستىشت هىچه. دهس بهرده لهم قىچهل فىچه و وهه بىرىك لهخۆت كهوه! تۆ مروى! تۆ تۆى! بوونت به خۆته وه بهنده. خۆت نازانى نرخى ئەم بوونهى تۆ چهنده! هۆشت ئەمهنده بلاءوه، سايه و سه رمايه ت دۆراوه؛ پياوه تى خۆت له دهس داوه. له مهيموونى كۆنه خزمت نزمترى. هه لگه پړپوه رىكى عه رزى. خۆت بدۆزه تا بزانى تۆ چهنده به رزى! پلهى مرو له ههوران و بالاترىش تى دهپه رى و بالاتره.

ئەم خۆدين و خۆناسينه - كه ناوى نوپى هه رخۆپى يان و جوديه - راستت بوى تازه نييه و بگره زۆر له ميژينه شه. له عىرفانى كه و ناراشدا شهنگه دارىكى هه راش بوو؛ پر لك و پۆپ و گه لاش بوو. هينده ههيه ئەم كۆنه شمهك تازهيه، ده گه ل عىرفان تا ئەندازهيهك جياوازه.

عىرفان ده لى سه ره تاي هه موو شت خوايه؛ هه رچى لهم دنيايه دايه، سه ره خوايه^۱. كه وابوو مرو وه كوو سييه رىكه ده گه ل سايه دهر ده بزوى^{۱۱}.

كه وابوو هه رگا پياو سابوو، سايه دهره كه ش خودا بوو، واتا له خوا جودا نييه؛ خواه گه و ره به. جا كه وابوو پايهى مروش - كه سايه به - ده بى هيند به رز و گه و ره بى، شان و پيل له ههوران بسوى و له پاي ته ختى خوادا بلوى و بروى و بنوى.

عيسنان لاي عىرفانى راستى زۆر به پړپړ و نرخداره؛ لاي وايه پياو ئاوينه به له

خۆی بېروانى خوا دياره.

گوتمان عيرفانى به پراستی نه ک ئەم عيرفانه پووجه لهی خوار و پر له هه له و په لهی خۆی خزاندهوته ناو چینی - به ناو دینی - ته له که بازانی. ئەمرو؛ که له ئازادی و خوئاسین خوئان کردوته ملۆزم. عيرفان و دینی من ده لیم ئەوه نییه که ده گوئی خاچپه رستان و موسولمانانی ساویلکه ئاخندراوه که پیاو له باره گای خوادا، سه ری سیر و قونچکی پیوازی ناهینی. هه ر که گۆرا گوناحباره. دایکه وا سیوی دزیوه، ده بی تو تاوانی دهی! ده بی تا ده مری هه ر بگری و خوئ سووک و چروک بزانی و نه خه له تیی بلی هیچم. بلی هیچ نیم!

کارمان گه یشتوته باریک له بهر خودا و ئیمامان ده پارپینه وه قه رزه کانمان بو بداته وه؛ ربه ندانی خه یابانمان بو بکاته وه؛ مندالمان خه و بیاته وه. ئەمه مرو له پیاوه تی ده ته کینی؛ هینده ی به گویدا ده خوینی تا رایدینی که هه ر وه کوو نه بی وایه و بوخۆی هیچی له دهس نایه!

ئاخر که ی عيرفانی راستی ئاویتته ی ئیسلامی به پراست ئەمه ده لی؟ ئایینی ئیسلام پیت ده لی تو له به رانه بر خودادا هه ژاری و ئەو ده وه له مه نده. هیچت نه بووه؛ ئەو هه موو شتی داوه پیت: گویت بو بیستن، دل بو نیاز و دلخوازویستن، مژی تژی بو بیر کردن، دوو ده ست دوو لاق بو بزووتن، چاو بو دین و هه لئه نگووتن، بو ریگی راست به دی کردن، زور شتی پنداویستی دیش. واتا تو هه ژاری ئەوی، په نابه ری، په نای داوی. ئامرازی خوئی ژیان و به خته وه ری خرپه ر ده به رده ست ناوی. ئەگه ر پیاوی ده بیسمیلا! ئەوه گۆوشه ق ئەوه مه یدان! نان په یدا که! چاکه بکه! پیاوی چاک به! ده گه ل خه لک و خودا پاک به! کێ ده ستی وه بهر هیناوی؟ ئەگه ر ته نه ل و خو بو ی و خو پیری و دل کو ی و بی خیری و لات وایه چیت له دهس نایه، تو بآلت به ئەستوی خو ته؛ هه ر خوئ له خوئ بوویه مو ته؛ خوئ هه ست له خوئ برپوه؛ مه نوزیوه! گله یی له گه ر دوون مه که! له بهر خودا مه کرووزیوه! خوئ کراسی چاره نووست له ته نه لخانه کړیوه. نه ت کړپایه.

ئهو خودایه که فه رموویه: هیچت نه بوو، هه ر بو یه بوو نه وه کاله خوئ بایی بی؛

ئەو؛ ئەوى بە ھىچ ھەساو نە كرىئ منم. ئەم ڤى و شوپنەش تۆقىكە بۆ گەردنم.

دېنىش دژى ئازادىمە؛ ھەرچى خوا نەمداتى، نىمە. نرخى خۇناسىم توور ئەدا و دەمكاتە پارسەك و گەدا لەپراى خودا. خواش نە مرۆپە، نامۆپە. ناشى پياو نامۆ بناسى. دواى وەى لەھەر سىڭكان دواين، با بزائين ھەر يەك لەمانە لە كویدا بارىكە و لە پسان نرىكە؟

۱- دىن: ئەوئى كە ئىستا ھەمانە و پىي دەلین دىن، ئەگەر ورد لىي وردەوہ بىن، گورىسە لەناو ھەمانە و لە ھەمان چەوت و لارتە. دەردى ھەرخۆيى (وجوودى) گوتەنى: مرۆ لە پىاووتى دەخا و دەيكاتە گەداى سەر ڤىڭا. كۆيلەپە لە سەرزەمىنى بۆ ئەو شتەى كە نايىنى. وەك قانگە لاشكى بەربايە؛ پووشىكە چى لەدەس نايە؛ ھەر ئاگاشى لەخۆ نىيە! خۆى نىيە و بەتەماى خواپە. بە دەردى حافز گوتەنى:

دىن ئەگەر ھەر ئەوہ بى حافىزى خۆمان ھەپەتى

داخەكەم ژىن گوزەراوہ بە خوت و خۆپايى!

۲- ھاوبەشى (سوسىيالىزم) كە بە ماددەوہ بەسراوہ و خوا و ئازادى وەلا ناوہ. ئەگەر باش سەرنجى بدەن، پياو كراوہ بە پەرسندەى ڤژىم و دەستندەخۆرى دەستەپەك كە بەسەر ڤژىم ڤادەگەن. دەولەتیش - بە خرى و ڤرى - لەناو لەپى زەق و ڤەپى سەرۆك داپە. ئەگەر سەرۆك كرىكارىكى ملھورى سادەى ستالين ئاساش بى، دەپ ھەموو ڤرواى خۆمان دەربارەى ژيان، تەنانەت زمانەكەشمان لەو وەرگىرىن. ھەرچى گوتى - بىلاتەژبى - قورعانە و نابى لىي لادەين!

۳- ھەرخۆيى (وجوودى) لاوازيەكەى لەمەداپە كە ھەرچەندە نرخى مرۆى زۆر لە لايە و گەرەكەتەى ئازاد بژى، بەلام كاتى خوا و پەيوەندى ھاوبەشەتەى خەت دەكيشى، پياو لەناو بۆشايى دەخا و دەيكاتە ھىنى پەت پساو!

ئەگەر من بە ھەموو مانا ئازاد و بەر بەرھەلدا بىم، بە بىز لە دىن و ياسا بىم، ئەم پرسیارە دىتە سەرزار: «بۆ ھەر دەبىنى لەسەر چەكە كەردن سەور بىم؟»

لۆچى له بهدغه پرى دورور بم؟».

هه ر خويى هيچ وه رامىكى بۆ ئه و پرسيا رى من نيه. وا من ئىستا له سه ر چه قى دور پيانم كه ده توانم خۆم به قوربانى گهل بكه م، يان گهل به قوربانى خۆم كه م. به هه ركامياندا رپيوار بم، لۆمه ي ناوى. وه كو و مام رپويه كه ي چۆمه، كه يفى دنيا يه لۆ خۆمه. كه س ناتوانى ئازادىم لى به ربه ست بكا. دىنم نيه كه له تىنى گرى جه حه نده م بترسم. ياسا ي ها و به شيشم نه ويست كه پيودانى ژينى خۆمى لى بپرسم. هه ر خۆم ياسام؛ هه ر خۆم خودام؛ ئازاد و شاد و به ره له دام.

جا كه پيا و وا په ت پسا و بو، له وانه يه رى گه ي چا كه بگرته به ر؛ بيا ته سه ر. بۆ فيربوونى زۆر به كه لك كۆشش بكات و ناو بكا. له وانه شه به كراسى رهنگا و رهنگه وه، به ده ره لنگى ته نگه وه، كى پى له سه ر، بازنه له ده ست، به رموور له مل، به ناز و نيمناز شل و ول، خۆمان لى بكا به هيپى - كه كورد پى ده لىن قالونجه - هه رچى پىسى و به دكارىه ره چا و بكا.

ئه گه ر ئازادى مانا كه ي په ت بپرى بى، پيا و بۆى هه يه له ته ندوورى ها و ساش بپرى. ئه گه ر واش بووى، نه پياوى نه كورى! زرى!

با باد ه ينه وه سه ر عيرفان (عيرفانى راست) كه من زۆرم پى په سنده و لاشم وا يه دىن و به رامبه رى ژين و خۆناسينيشى تىدا يه. به بىرى من هه ركه س بۆ بنچينه ي ژين و بوون و نه مان رانه مينى و دلى له دووى نه كوركتى، عينسان نيه. زمانى خۆش، بگره هۆشيش، نابنه درۆشمى پيا وه تى. ويستى به لگه ها توونه ده ست كه ئه و قسانه ي ده يانگوت: جانه وه ران به هه ستىكى خوداداي (غهرىزه) نه ك به فيربوون ده بزوونه وه و هه ر مرۆ ئا وه زى هه يه، قسه ي قۆرن. جانه وه ر هه ن ئه مه نده زيت و سه هه نده ن كه فيلتاحون و عاره سووش ده سك و گوليان له دوو ناكه ن. بۆ گه يشتن به چيشته يان بۆ خۆ پارازتن له را و كه ر سه د فيل ده كه ن؛ به چه ندين رهنگ خۆ ده گۆرن كه ناشى بيژين فير نه بوون. ئه گه ر درۆشمى پيا وه تى وزه ي وشه ده رپينه، ئه و تووتيش زمان زانه و ناشكرى بيژين عينسانه. سه عدى ده لى:

بئ و پياوه تي ره چاوكه! مه ليش قسان ده زانن

بايي مه به به ونده ي تزويك زمان ده زاني

به پرواي من ئه وي عينسان له ناو خه ويان هاويز ده كا، هه ر ئه و دلخورتى و ئه وينه س كه بو دينه وه ي نه پيى دووره ديده تووشى دل دى. بيري مرو له ژيني خوكرده ي بوژو كارپك ده كا پهل باويژي بو ئه و شته ي كه به خه يال پيى له وه كه ي خو ي باشتره. هه ر ئه م پهل هاويژيه ي دل له بوته هو ي رو شن بو ونه وه ي ده روون و هه لچوونى عينسان.

دلخورتى عيرفان ئه وينه. ئه وين هيزيكي به تينه. له خو راكي گه رم و نه رم و قه له وايى ناچي ته له ش. سه رچاوه كه شى نازانم له كو پوه يه؛ به لام ئه وه ونده ده زانم گلپه يه، به رز ئه بيته وه؛ ئاورينگى لى ده بيته وه، سه رتاپام ده ته نيته وه؛ خه ري كه بم تو نيته وه. دلخوشى من به و ئه وينه پتر له هه موو گه نجينه ي سه رزه مينه. كه سى ئه وينى نه ديوه، نه يچه شيوه، له وانه يه پيى بلين زانا و دانايه، ئه ندازياره، يان بژيشكه. به لام ئه و ميشك و دل وشكه بو ئامرازى كارگاكاني پيشه سازى نه بئ، نابئ.

ئه وين ئه و وره و نه تره به كه له دريژايى ميژوودا له ده ورانى تازه و زوودا زور پياوى ره نيو هيناوه و دنه داوه كه ده ستيان له خو به رداوه و سه ريان ده پيناو گه ل ناوه؛ شوپشى واين گپراوه، بارى دنياى پي گوراوه. پياو كاتى پياوه، دلدار بئ. ده نا هه ر مه يمونه كه يه كلك و كولكه ي له ده ست داوه.

روژي له حوسنييه ي ئيرشاد پرسياريكم خسته گوږي، هينديك پرسقيان دامه وه. گوتم: هه لن! به لام بو شم هه لئه هينان. نيازم واوو گيره و نيره بنيمه وه. يه كي له خاوه ن باوه ران خو ي تووره كرد. يه كيكي دى گو تى: ده به سيه بينمان ته نگ مه كه! زووبه بو مان شى كه وه تا ئاسووده بين. گوتم: گيانه! من نه هاتووم بـبـمه مـايه ي ئاسـووده يى. مـن گه ره كـمه ئاسـووده كان وه رز بـكـم.

من تریاک و هیروئین نیم ههوینی ئۆقره گرتن بم. لهوانهش نیم که جوابیان دهباخه لیاندا.
ئه گهر که سێ نیازی خزمهت به کۆمهڵ بێ، ده بێ په هت، بی سه هت کا. ئارام بو ئارام نه هیلی.
جووتیاری باش کۆده و به یاران ده کیلی. ده بێ خه لکی فییری شه په چه نه و دم به دمانێ و پرسیار و
په رسفدان بکهین تا تیک بگهین؛ ده خو بگهین. قه سته م به خوا دوودلی هاویتنه دلان، له بروا به زوور
پی هینان هیتره.

ئه و بروایه ی چه ل و مل ده سه پیندری، ته زینه ره و پر خه ته ره. حه وسه د ملیۆن موسولمانی خاوه ن باوه پیمان
هه یه که پووله سووتاویک ناژین. هه ر ئه و ئیمان به کار دی که پاش شک و گومان په یدا ده بی؛ ئیمان
هینان دوا ی کافر بوون. به لی ئیمانی دوا ی کفره نرخ ی هه یه. ئه گینا به در یژی میژوو باوه ری ته واو هه ر
بووه و قه تیش هیچی نه هیئاوه.

ئه و ئایه ته ی که فه رموویه «مه ردم هه موو یه ک ئۆمه ت بو» شالاره بو سه ر باوه رکهر. پیغه مبه ران پاسپیرون
کیشه کیش و چه قه و هه رای توژینه وه بنینه وه؛ ئه ینا تا ویستاش بنیاده م به ئارامی له که ریته تی و بی خه به ریدا
ده گه وزین.

با دیسان تی هه لچینه وه و له سی بروا سه ره کیه کان ورد بینه وه. داخو کامی له وه که ی تر به تامتره؟ کام
گه یشتوو کامه خامتره؟ له کامه لاره ئه ستوورن؟ به کیهه باردا زراون؟ ئه گه ر گشتیان لیک بهالین، چی لی
ده ردی؟ ئه گه ر به تاک بمیننه وه، چیان به سه ر دی؟

۱- عیرفان که بنچینه ی دینه؛ هه وینی گه شه ی ده روونه؛ په یژه ی به ره و کامل بوونه. دامانه له ناو خو کردا؛
پامانه له خپوی خو کرد. نیشانه ی به رزه تی گیانه. به لام هه ر عیرفان به ته نیا و هیچی تر نا، که لکی خه لکی
پیوه نییه. وه کوو چقلی درکه زیه؛ بی میوه و بهر، په زی خپوی ده پار یژی و ناشی که س توخنی بکه وی. بو
نموونه کابرایه ک هه یه ده رویشه، چله کیشه. بو ئه ندیشه له مهرگ و دواروژ و سزا، دم به نزا خزاوه ته
غاریکه وه. چاوی دلی ده عاسمانه و بی ئاگیه له م جیهانه. له و ده مه شدا له پشت دیواری ئه و غاره،
کوشه تاره، هه ات و هه اواره؛

نوزە و نالەى بريندارە؛ گۆرە و ھەرەشەى زۆردارە. ھەزاران بېگوناخ دەگرن؛ ھەژاران لە برسان دەمرن؛ ئابرووى ئابرووداران دەبرئ؛ ھەرچى ناشى بکرى، دەکرى. کەچى کابراى کروشەکەر، گويى نابزوى؛ نايەتە دەر. دەرگا لەسەر خۆى دادەخا؛ دوو گەردە بۆرى رادەخا. گزەى بەھەشتى گرتووە، خەرىکە بارگە تىک دەنى. بە خەلکى دەورى ئەشکەوتيش - کە لەسەر دنيا شەريانە - پىندەکەنى.

بەپروای من - رەنگە ھى تۆش - ئەو کابرايە نەک ھەستى پياوھتى نيبە، بگرە لە ھەموو دەعبايەک زەرنەتر و پەست ترە. مەيموون، ورچ، سەگ، بەراز، زۆر تيرەى جانەوھرى ديش بەزەيان بە داماوانى ھاوپرەگەزى خۆياندا دئ. کەچى ئەو خۆرى پەستە - کە ھەر خۆشى خۆى مەبەستە - ھەست ناکا کە لە درندان دلپەرتەرە. وا گريمان بۆ بەھەشت چوو. دەيسا چ بوو؟ کەرەکەى نەبى عوزيريش لە بەھەشتە! ھەوہل پياو بوون، ئەوسا بەھەشت. گەر بەھەشت بۆ ناپياوانە، چوونى بۆ پياوان تاوانە.

ئىستا من خۆم زۆر ياقيدەم بە شەمسى تەوريزى ھەيە؛ مەولانام لەلا گەورەيە. شەمس پۆزى بە تيريزى دوورە تەمە. پەسنى مەولەوى چەند بيژى، ھيشتا کەمە. بەلام ئافەرين لە چى کەم؟ مەولانايەک لە بەلخ يان لە قوونيبە يان لە ولاتىكى تر ژياو، خۆى وا لە ناو ليفەى ئەستورى عيرفانەوہ پيچاو، بە کوشت و کوشتارى مغول، بە شالوى خاچپەرستان، نەحەساوہ. دەيسا من ناليم تۆ بلئ! بوون و نەبوونى ئەو پياو بە بيچارە و ھەژاران چى؟ بە بريندار و دەردەدارى ئيماندارى موسولمان چى؟

دەلئى: «گوتیە»^{۱۲} ی فەرانسەویش چۆتە سەر پرۆای مەولەوى کە لە جەنگەى جەنگدا دەلئى: «باشتر وایە وەر بـ کەوم نەک دانیشـ م. نیـ ازوم وایە ئەگەر ویسـ تابم

رۆنىشم. چاك ئەويه نەچمە كۆلان، دەرگە داخەم. نوپىم پراخەم، تالەو شەپرى كە دەلەين دىنا دادە گرى، بى ئاگا بىم. جا مەگىن گوللە يەكى وپل شووشەى پەنجەرەم بشكىنى دەنا ناشى لەخەو پابم!».

ئاخر ئەمانە كەى پىاون؟ كەى دەبنە پىاو؟ چۆن چاويان لەبەر خوا ھەلدى كە لە دىمەنى برىندار دلەان تىكەل بى و ھىلنج دەن؟ ئەگەر عىرفان ھەر ئەو بى، با نىوانمان سەد گەو بى.

جا ھەرگەسى ئەم تەرزە عىرفانەى دىو، ناچار ھەموو عىرفانىكى بە مېشك و دل تەزىنەر و پىاو كەرگەر و ئىشكەلى بى بەر زانىو.

سا با ئىمە ھەردو دىوى ئەم دراو تاشا كەين. لەو بارەو كە لە شوپىن راستى گەرانە و ئەوینی خودا ناسىنە، شىرپەشە و شىرپەرەشە. عىرفانى راست زۆر پىاوى واى پى گەياندوون بى وینە بوون. بەھەشتيان بە شىر كرىو و دەستى زۆريان لەسەر ھەزاران برىو. لەرېگەى خزمەت بە گەلا لەخۆبوردوون. مېر ژيان و مېرانە مردوون.

بەبارى ئاوەژووشىدا لە ھىندىكان ورد بىنەو. خەتېكى ھىندە ناخۆشە ئىژى شەرەپشیلە. لە چىژەى شىرنایى گەرى، سەد خۆزگەت بە بەرسیلە. ئىتر ھەرچى سەمپل سوورە نابى پى بلىن ھەمزاغا! ئەم ھىندىكانەى من دەلیم دەگەل ئەوانەى شىر ھاتن ناكرى بلىم خواشيان يەكە! بەھەزار بوز و چرىشيش ئەو دوو پىكەو نانووسىن؛ لەناو ئاوىكدا ناخووسىن. بە گشتەكى مېو لەسەر و تەبەنەى ئاسن كونكەرىش لىك نادرىن و بە دىویش جووت باقىە ناكرىن.

ئەگەر عىرفانە راستەكە شىرپەرەر بوو، ئەم عىرفانە يەك لایەنە، فسۆسگرە. خۆرى و تۆرى واى سازداون كە بۆ زۆردار و پىاوگوژ و كۆلەدار و كۆنەپەرست و بى ھەستان، ھىژاتر لە سۆماى چاون. فەرمانرەوايانى ملھور لە درىژاى مېژوودا، قەرزارى ئەو پىاو زلە خوپرپانەن كە بەرانبەر بە ناپرەوا چاوى دەروونيان قووچاوه. لە خرمەى دەنگى شكانى دلى ھەزار و داماو، ھەرگىز گوئىشان نەزرىنگاوه. بەلى وایە عىرفانى رووت بەك _____ ار _____ ایه و ھەرەك

دۆخه وایه ک ده چۆ نه دۆ نه گیای تیا به.

۲- ئامپایه تی (سوسیالیزم)، ئه ویش هه ره تا به کالایه، کای به ربایه. بۆ نمونه: لاهه خۆی له لاهه زۆر پیاوه؛ له سه ره هه ژاران به جواوه. ئاماده به له سه ره زه یفیک که خاوه ن کار له کریکاره که ی خۆی ئه کا، هه را بکا؛ ته نانه ت خۆش به کوشه ت بدا. دیا ره کاره که ی زۆر چاکه و هیه چ گومان له پاک ی نی به. به لاهه وه زۆر حه یفه کور ی هینه باش، هینه زرینگ، ته نیا با سی ماده و دراو، میشک و دل ی وا به نه ی که لای واب ی جگه له جلک و خۆراکی کریکاران ناب ی له هیه بیر کاته وه. میژووی کۆن، کتیبی دینی - که پریانه له ئامۆژگاری و زانیاری پڕ له که لک و بهر بۆ خه لک - به که لله ی کۆن و ری و شوینی کۆنه په رسته ی بزانی و له خویندنه وه یان واز بی نی. که چی هه ره ئه و لاهه پیاوه که ده بی نی فلان پامیاری هاو بی ری فلان قسه ی له رۆژنامه دا نوو سراوه، بی هیه سی و دوو لی کردن، به بی ئه وه بزانی باشه یان بۆشه، وه ری ده گری و وه کوو نوشته ی ده ستی شیخان لای پیروزه؛ جا با قسه که ش بی تام بی؛ جا با قسه ی ئه ویش نه بی و هه لبه سته بی. هه ره ئه و لاهه له حیزبه که ی خۆی به و لاهه چتری له بهر چاو نی به. ئه گه ره یه کی له حیزبه که ی ئه و لاهه کی سه د قاتی خۆی و حیزبه که ی چاکه بکا له سه ره هه ژاران به جواب بی و له مه یدانی شه ر به رانه ره به زۆردار و داگیرکه ران هه زار جار له و ئازاتر بی، بۆ یارمه تی دانی کاری حیزبه که ی ئه ویش حازر بی، نایه و ی و له سه ری ناکا. هه ره حیزب نه بی، دوژمنه.

- بۆچی؟

- چونکه هاتووه داری پرلکی ژیا نی هه لپاچیوه. ته نیا لکیکی هیشتووه که ماده په رسته یه که یه. ئه و لکه یشی هینه ئاوداوه تا له کۆت ره عه سلیه که زلتر بووه. هینه هه لچووه و هینه ی چرۆ ده رکردووه که بهر چاوی دا پۆشیوه و جگه له ماده په رسته ت ته نانه ت خۆشی نه دیوه. راست به ده ردی عیرفانه که ی خۆمان چووه. جیاوازیان هه ره له وه نده دا: عیرفان بۆ گه شه ی ده روونه و ئه م بۆ له وه ری بژوونه. له وه ره و گه شه ی ده روونیش مینا ش ه نگله به ره که ته ن؛ ئه گه ره نیوانی

پسینی ههردووک بی بهرکەت دەبن.

وشکە سوڤی که ههرداوینی دین دهگرئ و ههتا دهمرئ ئاگای له دنیا و ژین نییه و خوئی لهبیر خوئی چۆتهوه، زۆر چرووکه و ههروکوو نهبووبی وایه. کاکه سوسیاالیسته که شمان له سنووری دیکتاتوری هاویره زهرد و سووره کهی ده رناکهوئی و ههتا ملان نوومی حیسابی ئابووری و لیکدانهوهی نرخه هیز و بایی سهرمایه و دراوه. بهبی ئهوه های له خوئی بی، چۆته ناو گهرووی پوولّهوه و قووت دراوه و له باسی له وهران پپوه هیچ که لکی پپوه نهماوه و لهباری لهبیر چوونهوهی عینسانهتی، ده گه ل سوڤی دهسته ملانه.

۳- کابرای ههرخوویی دهبینی عیرفانی پرووت به حاسته م سهری لووتی خوئی نهبی چی نه دیوه و مرۆی بی نرخ زانیوه، ماشین و سهرمایه داری و لاساری حوکمی کرێکار، تهنگه یان به ژینی ئازاد هه لچنیوه، وازی له هه رکان هانیوه. ده لئ بنیاده م له وه زیاتره خوئی به پپر و پووچی غهیبی و ده ولّته و سه روک په رستی عه بیدار کا؟ ئازاد هاتوو یته دنیاوه ئازاد بژی! لهبری روانین بو نه دیار و له جیات کوئله یی مالدار و پرۆلیتار، ئاغای خوئ به!

به لئ ئه م بیری خوئاسی و ئازاد ژینه زۆر به نرخه؛ به لام ئه ویش به ته نیایی دهردی ژیان ده رمان ناکا. وا گریمان خوئ له دین و یاسای سه رزه مین رزگار کرد، ئه وساج بکه م؟ گرتووم له زیندان دیمه ده ر؛ به چی بژیم؟ چۆن بژیوی خوئ په یدا که م؟ بچمه لای کی؟ لای دینداران؟ ده بی له نه دیاران بدویم. واتا: ده بمه کوئله ی خودا. بمه ئامپای کرێکاران؟ ئازادیم کوا؟ گه ره که کوئله ی رابه ر بم. ده چمه لای سه رمایه داران. ده بم به که ری بیگاران و کوئله ی ماشین. ده ی چار چییه؟ مامۆستا کانی هه ر خوویی په رسفیکیان بو ئه و په رسیارانه نییه. ته نیا ده لئین: ئازاد بژی و ئاوئ بینه ده ستان بشو. ئیتر نالین ئازاد ژیان بی به رنامه، سه ره گردانی سه ره نجامه. وا ده بینین زۆر له وانه به تال - چه تال، له نیپال و دوئی خه بیهر، له پنجه به نگان ده گه رین. له جیاتی خوئاسینه که، خوئیان لهبیر بردۆته وه و هه ر ده لئی له سه ر دنیا نین!

ئەگەر سەرەنجامى كارمان ھەر خۆ لەبىر چوونەوہ بى، چ ئەمە بى و چ ئەوہ بى، فەرقى چىيە؟

ئەنجا رەنگە لە من پرسى چارە چىيە؟

بەپرواى من دەبى ئىمە لە عىرفانى دوور لە كزى و لە سوسىيالىستى بى گەزى و ئازادىخوازى زانايان بەھەرە بەرىن؛ ھەر سىكىيان تىكە لاو بگەين. چوارچىوہى بەرنامەى ژىنمان لەو تىكە لاوہ لىك بەدەين. چونكە ھەرسىك زۆر پىويستن؛ بەو مەرجە دەگەل يەكتر بن.

ئەوينى بۆ پاستى گەران - كە عىرفانە راستەكەيە - بزويئەرى مېشك و دلە؛ كە بىر لەخۆ، لە خوا و خۆكرد بگەيتەوہ. مافى خۆت لە بەرانبەرى و ئازادىدا - كە لە لاي خوداش پەسندە و پىت رەوايە - بخەينە دەست. بەرانبەرى كە رۆزاوايى پىي دەلئىن سوسىيالىزم - كە لاگىرى ھەزارانە و دژى بەرەى زۆردارانە - تا بلئى باشە و لە چەرخى نۆزدە و بىستەما بۆتە ھۆى زۆر پاپەرىنان كە ئىستعمارى راوناوہ و بەشى بى بەشانى داوہ؛ كە عىرفانە بى خەوشەكەش لاي پەسندە. ھەرخۆيى كە ناوہ ئورووپايەكەى «ئىگىزىستانسىيالىزمە» كە لاي واىە ئازادى مافى مروفە، بىرىكى راست و دروستە و عىرفان و يەكسانى ژيانىش بى ئازادى بىر و باوہر ناتەواون. ئەگەر ھەرسىك پىكەوہ بن، ھەريەك لەوان ھەم ئامپايى، ھەم ئازادى، ھەم عىرفانە. ھەرگا ئەو سىيە يەك بگرن، گەندەلى پر لە تەنبەلى و سوسىيالىزمى سەرزارەكى و پر لە گزى و ئازادى قالونچەبازى و بەنگ كىشى و لە ژيان وەرەزى، پىندزە دەكەن؛ كووزوو دەبن و بۆى دەردەچن. ئەم سى چوكلە راست و تىژە بە دادراوى، ھەر يەكەيان بۆ ئەويدى دەبنە پەرژىنى چوقلاوى و پاسدارى لە يەكتر دەكەن.

جا رەنگە ھىندى كەس بلئىن: پەكوو لەوئى حەلامەتى! جاكوو ئەو سى دۆزە قۆزەت لۆ لىك دەدرى؟ كى ئەو ماشەرە ئالۆزەى يەكلا دەكا و پساوہكەى بۆ تىك دەخرى.

من بۆ وەرەمى ئەوانەى ئەم چون و پەكووانە دەلئىن، دەلئىم:

هه‌رسیک رۆژیک له ئیسلامی راسته‌قینه‌که‌ی پیشوودا لیک کوّ بیوون. لیت تیک نه‌چی! گوتم ئیسلامه‌که‌ی پیشو نه‌مگوت ئیستا. نیازم ئیسلامی قورعانه؛ نه‌ک ئه‌وه‌ی ئیمه‌هه‌مانه. که نیوانیان عاسمان و پرسیمانه. هه‌رکه‌س وه‌ک ئیسلامی پیشین بلی هه‌ر قورعان ئیمامه و که‌سی ترنا، زه‌ره‌ موسولمانی ئه‌مپرو بی‌شک به‌ کافری ده‌زانن. ئیسلامی راست نه‌ ئه‌وه‌یه‌ که باوکه‌ خوالیخۆشبووه‌کان فیریان کردین ببین به‌ شیعه، به‌ سوننی و ده‌سه‌ر و گوئی یه‌کتر به‌ربین. ده‌توانم بلیم تاوئیستا که‌سی وامان تیدا نه‌بووه، خوا - وه‌ک له‌ قورعاندا هه‌یه - به‌ مه‌ردمی بناستی.

عیرفانی قورعانی ده‌لی: «ئهم زه‌مین و به‌رزاییانه‌ی له‌ سه‌رتانه، رۆژی پروناک، شه‌وی تاریک، به‌لگه‌ی خاوه‌ن ئاوه‌زانن که‌ به‌ پتوه‌ یان له‌ جتوه‌ له‌سه‌ر پشت یان له‌ سه‌ر ته‌نیش پال ده‌که‌ون و داناکه‌ون. بیر له‌و کرده‌ سه‌رسوورینه‌ له‌ وه‌ستا واق‌ورمینه‌که‌ی ده‌که‌نه‌وه‌ و ده‌لین: خوایه! تو ئه‌مانه‌ت له‌ هه‌یچی نه‌خستۆته‌ روو».

عیرفانه‌ وشکه‌که‌ش ده‌لی نابێ ده‌س ده‌کاری خوا ده‌ی. نابێ بلی ئه‌م بایه‌ له‌ کام کون‌را دی؟ ئه‌و بارانه‌ چۆن ده‌باری؟ بیر کرنه‌وه‌ له‌و شتانه‌ بو‌ دین و دنیا زیانه‌ و به‌هه‌شته‌که‌ت له‌ کیس ده‌چی. ده‌شلین دنیا هه‌یچه‌ و پووچییه‌که‌ی وه‌ک بلی ئاوه‌ و بیر لی کرنه‌وه‌ی بلاوه‌.

قورعان ده‌لی: «عاسمان و زه‌وین و هه‌رچی له‌ناو ئه‌و دووانه‌دان هه‌یچمان له‌ پووچی ساز نه‌دا. ئه‌وی به‌ پووچی ده‌زانن کافره‌کانن.» ئیستا به‌و پتودانه‌ بی، وشکه‌مه‌لا - وه‌ک جووی فه‌قیر - هه‌ر دوولایان له‌ ده‌س چوووه‌.

خوای فه‌رموویه: «ئیمه‌ پریمان له‌ تۆرمه‌ی ئاده‌م ناوه‌». بزانه‌ ده‌لی: ئاده‌می، نالی مه‌رجه‌ سپی پینست یان موسولمان بی. ئه‌م ئایه‌ته‌ هه‌موو توخمی مرۆ، له‌ ره‌ش و بو‌ر و زه‌رد و سوور و گه‌نم‌ره‌نگ و کال و چاوشین ده‌گریته‌وه‌. گاور و گاپه‌رست و جووله‌که‌ و بابی و به‌هایی و عه‌لیه‌للایش به‌ر ده‌که‌ون.

خوا فه‌رموویه: «که‌سی گیانییک بی سوچ و تاوان بکوژی، وه‌ک هه‌موو

مهردمی کوشتبی وایه. یهک له مردن رزگار کردن، وهک نهجات دانی گش مهردم له مردنه»؛ «ئهئهی مهردم! ئیمه ئیوه مان له نیر و میویک خسته وه. کردیشمانن به چهن دین ره گز و تیره، بو ئه وه یه کتر بناسن. کی له کاری نارهوا به پاریزتره له کن خودا به ریزتره.»

پیغهمبهری خوا ده فهرموی: «مهردم وهک ددانهی شانه وانه. ئه گهر چهن دانه لهوانه نزمتر یان زیده زهق بن، وه شانه حه ساو ناکریه.» خوا و پیغهمبهر ههر فهرموویانه مهردم. نه یان فهرموو ئه شی سوننی یان شیعه بی؛ نایژن دانهی سپی شانه له دگانهی رهش خاسترن. پیغهمبهر نه یوت عه ولادم له خه لکی دی له پیشترن. سا با بزاین داخو کام زانای زه مانه ده ربارهی لی توژینه وهی ئه م زه مین و عاسمانانه، ده ربارهی به رانه ریه تی تیره و چینان، ئازادی بو بیرکرنه وه، هیژا تر له مانه ی هه بووه؟

به لام با له بیرمان نه چی، گوتمان قورعان و پیغهمبهر، نه مانگوت مه لا و موشته هید، ئاخوند، مفتی، شیخ، کتییی پیوازی و په ره زهرد. نه مانگوت میزه به سه ری که به توژی زیپر و کوتال، ئوبال بو زالم ده کیشی، هه قی هه ژاران پامال کا.

ئه گهر ئیمه موسولمانی به راستین و جیا له خودا ناپه رستین، ده بی وهک سوینده که بیژین: خودا یه که و نابی به دوو. باش ده ماناکه شی بگه یین، نه سوژده بو بتی به ردین، یان به ردین و جبه و میزه ده به یین، نه بو شا و میر و وه زیر و نه بو ئاغا و کوپخا و گزیر کرنوش ده که یین. له خوا نه بی له هیچ که سی تر ناترسین. له رپی فیربوونی زانستا، له سووچی حوجره واز دینین؛ ده چینه چین؛ وه کوو پیغهمبهر فهرموویه. بو سه ره سستی چینی بن ده ست، به گژ داگیرکه ردا ده چین. بو ئازادی بیر و باوه ر، نالین چونکه ستالین و ئه نوهر خوچه، مه لای چاوپهش، شیخی سه رشین بریویانه، بیده نگ ده بین.

هیندیک ده لین موسولمان به رانه ر یه زدان، هینده خوئی بی نرخ ده کا، که بو پایه ی مرو ناشی. خواشیان هینده لا به هیزه که نیشانی دامای خویان ده رده خه ن.

واتا: «فویرباخ»^{۱۳} گوتەنی: «خوای لاوازان له خوای سازان بههیزتره؛ چونکه ئەوان زەبوونترن. بۆخۆیان دەستیان ناچتە کار. ناچار یەخەیی خودا دەگرن. ئەوی لەزەوی پێی ناگەن، لە خوای عاسمانی دەخوازن». ئەم دەستە پەرخەگرانه لە سەرپێکەوه هەقیانە؛ چونکه ئیمەیی ئیسلامی ئیستایان دیوه که وهک مەیموون لاسای هەڵپەرپێنەکه مان، چەشنی تووتی قسەیی فێرکار دەکەینەوه. فێرکار و هەڵپەرپێنەکهش یان زۆر ساویلکە و نەزانن، دەهیچ ناگەن؛ یان فیله باز و دەسپرن؛ نایانەوئ بۆره پیاگ تیگەیشتوو بی. ئەگەر ئەو توانج دەرانە تەواو شارەزای ئیسلام بن، تێدەگەن بە هەله دا چوون.

بەلێ ئیسلام خودا بە گەوره دەزانێ و لە بەرانبەر بەرزیی ئەودا خۆی زۆر بە نزم دەزانێ؛ بەلام بەرانبەر بە خەلکی هەتا بلێی سەرفەراز و بی نیازە. بۆ خوا سەر دەنیتە سەر خاک؛ بەلام بۆ کەس لەسەر زەوی نەوی نابێ. دەلێ خوایه! بە بەزەیی خۆتم بسپێره؛ بەلام لە پرووی بی بەزەییان مێره، شالاب و بەره، شیرە. دەکرێ بلێین ئەوانەیی خودا پەرستەن، پایە بەرزیشن؛ نەویشن. خۆیان بەهیچ حەساو ناکەن؛ هەر خۆشیان هەموو شتیشن. لە دەمی کا خۆ له خۆ جودا دەزانن. هەر ئەو کاتەش خۆیان بە خودا دەزانن. ئەم نەریته تایبەتیە هەر بۆ خواناسانی راستە و بەراستی جێی سەرسوڕمانە. ئەگەر نەلین شەریعەتی لایەنگری مەزەه بێکە - هەرچەندە وه کوو بیستوو مە تاوانی لایەن نەگیریم وه پال دەدەن! - عەلی که ئەو باش دەناسم بۆ نمونه دەهینمەوه:

عەلی هەرسێک ئاکاره له باره کانی باسمان کردن تیدا هەبوو. پامان بۆخودا و کرگاری هیندە کاری لیکردبوو که زۆر جارن دەچوووه چۆلان، دەیگا لاند و دەینا لاند و لەخۆ دەچوو. ئیمەیی نەزان لامان وایه گلهی له و ئازاره بووه که مەدینهیی داویانە. یان بۆ گوندی فەدەک^{۱۴} بووه. بەراستی له پراستی دوورین!

تینی ئاگری ئەوینی بە خواگەیین تینی داوہ و بەرہو سارای پەتاندووہ و تا نزیک خودای بردووہ. ئەمە باری عیرفانەکە. بۆ ھاوبەشی و بروای ئازادی چۆن بوو؟ ئیمام عەلی فەرمانپەرہوا لەسەر ھەتیوی زۆر لیکراو، لەسەر ژنیکی جوولەکە ی ئازار دراو، وا دیتە جاو کہ سوسیالیستان بۆر دەدا. ھاوار دەکا: من ئەمیر بسم و فەقیریک زولم و ناھەقی لێ کرابی. ئەگەر بەو داخەوہ بمرم، کہس نابێ سەرکۆنەم بکا. ئەو دەردە ھێندە بەژانە پیاو دەکوژی. بۆ ئازادی بیر و باوہر، لە فەرمانی خودا بەدەر، گوێی بە واتە ی کہس نەداوہ. تەنانەت لەسەر ئەم ھەقە، برای خوۆشی لێ پەنجاوہ.

من دەمەوی و ھەک عەلی بین. ھاوبەشی و ئازادی و عیرفان لیک و ھەکو کەین. بیکەینە بەردی بناغە و کۆمەلگامان و ھەکوو پیشوو لەسەر ئەو ھیمە ھەلچنین. ئەوسا دەکری بلێین خزمەتمان بە گەل کردووہ و ئەرکی و ئەرکی خوۆمان پیک ھیناوہ.

دایہ! باوہ! کئی خراوہ؟

خوشک و برا کورده کانم!

وا چواره مین نامیلکه یه که له دوکتور شه ریعته تی وهرده گیرم. ئە گەر به وردی و ژیرانه باش سه رنجت نه دا بیته سی نامیلکه کانی پیشوو، بۆت هه یه گله بکه ی و به سه رمدا ببۆلینی: ئە ری کاورای کوردی نووسی به چکه سوننی! تۆ چیت داوه له م شه ریعته تیه شیعیه یه و بۆچه وازمان لی ناهینی؟! به لام ئە گەر تی گه ییشتی ئە لی چی، نه ک هه ر گازنده م لی ناکه ی، بگره په سندیشی ده که ی. با بزاین چۆن؟

له وه تا دنیا دنیا یه و زه وی له سه ر پشتی گایه، هه ر ده ستوو و ری و شوینیک که پیاوچاکانی مرۆدۆست هیناویانه و ویستوو یانه پرابی گهل له سایه یدا به خته وه ر بن، زۆر پی نه چوو ه مرۆخۆرانی حیله باز - بۆ رووتانده وه ی هه ژاران - چه رخیان داوه و کردوو یانه ته دارده ستیک سه ری نه یارانی خۆبان پی کوتاوه.

ئو که سانه ی پیغه مبه ر بوون بۆیه هاتوون، زوالم و زه لاله ت نه هیلن؛ نامه ی پر له عه داله تیان له عاسمانه وه هیناوه. که چی هه ر له پاش ماوه یه ک گزیکاران به لای خۆیاندا هیناوه و بۆ گهل خواردن و خۆبواردن له

_____افی چاره په شان و

بی: به شان، ده کار کراوه.

میژووی مه سیخ بخوینه وه! که خوی چۆن بووه و چی ئەلی؟ له میژووی دووه زار ساله ی خاچه رستیش وردده وه! تا بزانی پاپ و که شه و کار دینالان چۆن به ناوی ته علماتی مه سیحه وه، بوونه گورگی ورگ در و ده به سته زمانان روو هاتوون؛ ملیان له تالانیان ناوه! چهند ملیۆن که سیان کوشتووه و چهند رووبار خوینیان پرشتووه.

یان پروانه ئەو ئیسلامه ی که بهرنامه که ی قورعانه، ده گهل ئاکاری ئەوانه ی که نزیکه ی چارده چهرخه به ناوی موسولمانه تی حوکم ده که ن پیکه بگره! تا بزانی تا کوی یه کتر ده گرنه وه؟! ههر له ده ورانی ئەمه وه تا سه فه وه، تا ده گاته ئەم پرۆژگاره ی که بوخۆمان تیا ده ژین، چهند خاوه ن زۆر و هه ژارخۆر - به ناوی دین - خوار دوو یانین و ده مانخۆن. ههر ناکه سیک و ته ره سیک ده سته پرۆیشت، به زۆری کوهک و قامچی، خوی ناو ده نی راسپارده ی عاسمان و به پرپوه بهری قورعان و بهرانبه ر به ئاره زووی خوی، مانای ئایه تان ده گۆرئ و خو به سه ر موسولماناندا ده سه پینئ. کی ده ویرئ هاوار بکا؟ کی زاتده کا له ده ست زولم بنالینئ؟ ههر ده سه جئ ئایه تیکه ی بو دیننه وه و به کوهک لئی حالئ ده که ن که: ههر بیژئ له ل، کافره و ره وایه خوینی برژین.

شه ریه تی ده سته ی ئەو ده سته ده سه به ری خویندۆته وه؛ مانای قورعانی زانیوه؛ تیگه یوه ئیسلامی پیشین زۆر له میژه به میزه ر و تاله پریشی دنیاهه رستان خنکاوه؛ له خواش نه به له هیچ که سیک نه تر ساوه. زۆر به راشکاوی و یروایه شووشه ی ئاورپووی گزیکاران له به ردئ دا و پشتی زۆریان له هه ردئ دا. له راستیدا من ئیره یی به م بویره ی دوکتور شه ریه تی ده به م. جا ئەگه ر خوشم ئازا نیم، له پیاوی ئازا خوشم دئ. پیم خوشه ئیوه ش وه کوو من ئەو مه رد ئازایه بناسن. خوا بکا ههر ئازا و پرگه ر بن.

هه ژار

له وتاریبژی وه پرهزم؛ ههزم لیه مامۆستا بم. له سهه ئهه بیر و بروایه، دوی شهوی بریاری خۆم دا: چیتتر نه کهومه ناو کۆری هه شامات بۆ وتاریبژی؛ ههه چیهه کیش لهه دوا یانه دا لیان دواوم و ئه وهنده ی له بیرم ماوه، کۆی که مه وه و سه روه به ی لیک ده مه وه و چهوت و لاری راست که مه وه و بیخه مه سهه چهنده لاپه ریک، ئیتر چیتتر زانست له بهر با شهه نه کهم!

به لام ئیوه، ئیوه ی به ریز، ئه وهنده به ده وه ره ما هاتن و پتر له وه ی که هه لده گرم خۆشه ویستیتان ده ربری، له پرووم نه هات له پرووتان وه ره گه ریمه وه. وا ناچارم بۆ جاری تر له بریاره کهم واز بینم و دلی ئیوه ی تینووی دهنگ و پهنگی خۆم نه شکینم.

بهه له وه بیم له دلما بوو له بهاره ی عه لیه وه بدویم. بلیم عه لی تاکیک و هه زار هونه ر بوو. به لام وه بیرم هاته وه: پاره کهش ههه لهه بهاره وه له ژیر ناوی «عه لی وهه قاره مانی چیرۆکان» وتارم دا و دووپاته کره وه ی ناوی. وا ئیستا له نیازمدا یه لهه پینچی مالا واییه دا، ده ربه ره ی مه به ستیک بدویم که مه ودای هه ودای ژیان ی ئه مرۆمانی پیوه بهنده؛ نه کا تازه هه لیک ی وام بۆ نه ره خسی که ئهه ئامۆژگاری و پهنده به هاوپه وشته کانی خۆم رابگه یه نم.

جيهانتيك له ناو كۆلانيك

ئىمەى ئەمرو- كه خۆمان ناو ناوه دىندار - سوور دوزانين چىنى خويئنده وارى تازە، به تاوانبارمان دوزانن؛ تيز و تەشەرمان تى دەگرن. لايان وايە ئاوه زمان پارسەنگى دەوى و ئايىندارى، كۆمەلى پىش پاش دەكەوى. جا با بزائين هوى ئەو كارە كارەساتە و چارى ئەم دەرد و ئازارە و دەرچوون لەم تووشى و نەهاتە، چىيە و چۆنە و برىنە كەمان چەند كۆنە و ئەو هەودايە لە كويۆ سەرى هەلدايە و چەرمە سەرە و كيشە و گىرە پىسىرى كى دەگريئەوه؟

ئىرانى چىن؟

بەشى زۆربەى هەرە زۆرى ئاپۆرەى ولاتە كەمان موسولمانە؛ ئەويش چتۆ موسولمانتيك؟ لە كويۆرە دىنى چەپەك و پەرەوه بگرە تا دەگاتە گوند و شارەدى و شارۆكە و گەليك لە بازىرى قەوغاش، هەر هيندە لە دىن دوزانن: نويزان بكەن، پۆژووان بگرن، ببە پەپرەوى ئاخونديك هەست و نست و شل و خەستيان بەو بسپىرن؛ هەرچى فەرموى گفتى خوايە و بە موو لادان لە فەرمانى، بۆ دىن و دنيا بەلايە.

ئاخوندى خيوى ئەو خەلكەش كاروبارى بوئتە ئەوه لەسەر مينبەر قوت بيئتەوه، دنەى ئەم رەمەكيانە دات كە هەتا زۆر بگرين كەمە. با بە گەل بچنە كەربەلا. كى دەولەمەندە بچيئتە حەج. زەكات و سەدەقە بدەن. پىنج يەكى داھاتى ساليان بۆ سەيدان بى؛ دەيە كيش بۆ ناگوزوران بەخت بكەن. واز لە باسى دنيا بيئن؛ هەر باسى قيامەت بخويئن؛ جيا لە بەھشتى دواى مردن، دەھىچ شتيك پانەميئن.

ئەوانەى بى ئاخونديشن دەبن بە دەرويش و سوڤى لاي پىرانى سەرشين و بەرپىش و بى ئيش. نەغد و پوختى دنياكەيان دەنيئە ناو لەپى شيخ و ئەويش گفتى بەھەشتى مفتى پاش مەرگيان ئەنيئە مشت.

دیاره له کۆمه‌لگای وادا، بیر و برۆای تیکرای ئاپۆره وه ک یه که. لاون، پیران، هاوسا و جیران، ئاومال له گوند، له ههواران، له هه موو ئاواپی و شاران، خویش و غهواره و په مه کی، دوکاندار، جووتکار، ده شته کی، کهس کاری ده باره ی باری دینداری به کهم ناگری. کهس پلار و تهوس و توانج له سه ر ئه م شوین و ئاکاره هه موانیه ده کهس ناگری. به تهواوی بیر و هزریان ئاسووده یه. لایان وایه ئه م دنیایه گشتی هه ر ئه وه ی تیدایه که ئه وان پتوه ی خه ریکن. وانا له ئاوه ز و فکرا هه موو پیکه وه شه ریکن. له دنیای به ده ر له خویمان، له بیر و برۆای نامۆیان، دوور و بی ئاگا و ته ریکن. هه زار ساله و بگره پتریش به و بی خه به ریه ده ژین و کهشکه ک سلاوه تیان ده وئ.

هه زار و ئه وه نده ساله ئه م حه شامات و ئاپۆره زۆر و بۆره، وان له م حاله و وان له و چاله و له و سه ره پت و سنگه ماون و به م گۆلمیخه دا کو تراون. تا مردوون و له ناو چوون و له ژیر په رده ی خاکا ون بوون، هه روا ژبون و به موو چیه نه گۆراون. به ته ماشن هه ر وه هاش بن؛ گۆرانیان به سه ردا نه یه.

جا ئه م پیکه که له پێشدا کویره ی بوو، هینده ی پێدا هاتوون و چوون، بوته کاروانه ری هه راو. نه کۆسپیکه، نه که ندیکه، نه گیریکه، نه به ندیکه، هه ر زیکیشیان وه به ر نایه؛ هه یچ سل مه به برۆ ده شته و دوامین قۆناغت به هه شته! ئه گه ر له پرسه ی حوسیندا چه ند فرمیسکیک هه لوه ری، ئاخوند له خۆت نه ره نجینی، له پیتاک دان نه بوئینی، ئه وا چه ند کۆشکیک ده ستینی گشتی یاقووت و زمرووته. ئه گه ر شیخ و خه لیفه و دیوانه تیر که ی، ئه گه ر نه ووسی چنۆکی مفته خۆر کویره کی، هه ر له م دیوه ی بستووی ژبان چووی به و دیوا، رووباری هه نگوین و شیره و باغی هه نار و هه نجیره و خۆری زۆره و که یف و رابواردن مه شه یه. ئه گه ر له شه قام کلا بی و له فه رمایشتی شیخ لا بی! له دنیا به خته وه ر نابی و له ولاش جیگه ت جه هه نده مه!

راستت ده وئ هه رکهس، هه ر تیره، هه ر کۆمه ل، ئاوه ها بی چه قه و گیچه ل وه کوو کیسه ل له ناو قاپیکه قه پاتدا بی خه م بیژی و بیهر و مژی به گاله و هه را

تال نهكا و سهري به پرس و پرسشي لاپرهسهن و دژهبرويان قال نهكا، هيند رهحعت و ئاسوودهيه دهبي
ئيريهي بي بهري و بيژي: ئاي خوزگه بهخوي كات. بهلام بو من، بو كهساني هاودهردى من كه خواناخوا
لهم جهغزو كه كلابووه، بهرهو دنياى پر له ههراى ئورووپا، پروژاوا چووه، ههستي بهوهنده كردووه ئه مپرو
سهدهي بيسته مينه، گوي ئاخنين و چاوپوشين و خو پهرگرتن لهبارى ويژه و زانستي به دانستهي دژهدين و
پرايى خهلكى سهزه مين، كارى دژوار و هسته مه، دهبي چي بكا؟ دهبي دهردى چهند گران بي؟ ...
بابايه كي خوم ئاسايى كه بو خويندن چوويته ناو كومه لگاي نوئي ئورووپايى، هه موو پروژي، هه موو
شهوي، بگره هه موو كات و سات و ژهم و ده مان، ده گهل زانايانى نامو، ده گهل كتيب و نووسراوى پياوى
خاوه نبيري بي پير رووبه پروو بي؛ باسى كفر و خوانه ناسى كاسى بكا. ئه ويش به نياز بي كه دينى باب و
كالى بپاريژي؛ بكه ويته مشت و مر و دم له دم نانى ئه م و ئه و، جوابى هه موو پرسياركارىك ئاماده كا. پرس
و پرسياريش به بار بي؛ يهك ناله بار يهك له بار بي. بچته هه ر كوي بيته بهر گوي. قسه ي بي تام گفتى
به توي. هينديك زور سوپر، زوري بي خوي. منيک ياخو من ئاسايى له م ناوه دا چون گير ده خوا و ئه شى
چي بكا؟ چون شان و پيلي كاكيه و زمان و چه ناگه ي نه سوئ؟ ده ي سا له كوي ده تواني بيژي
ئاسووده م؟ چون بووز ده خوات و بوي ده لوي وهك ئه و پياوه ساويلكه بي كه سهر و بهري ژيانى له ناو
پهرواي په رزهردى به پيازاو په ننگ كراوى نووسراوى ئاخوندا ده ژي؟ لاي وابي دنياى ئه مپروكه ش هين
هه زار سال له مه و به ره و سهر و بهري هه ر وه كوو خوي سه رمور ماوه و جورىك موميائى كراوه كه نه بو
ده گري نه ده پوي و نه ته پرايدا ده چوري، نه په ننگ و بوني ده گوري. هه موو ئه ركي گراني هه ر ئه وهنده بي:
به لورينه وه ي رهوزه خوان ده ست بكا به شين و گريان؛ جنيو بدا به ئه بووبه كر و عومه ر و زور كه سي تر له
ئه سحبابان. ئير ئاسووده دانيشي و پالدا ته وه تا به پاله په ستو و مله ئه يخه نه ناو به هه شته وه!

نەخپەر ئەرک و دەرد و مەرگی ئىمەى خویندەوارى ئەم رۆژگارە زۆر بەژان و گرانترە لەوەى که بىرى لى وە کهن. دەردە که شمان دوو سەریه: هەم بىدین لىمان توورپەیه، هەم دیندارە ئاسوودە که ش...

بەشى زۆر لەو ساویلکانەى که لە تەهەى دىل دیندارن، ئەوانەش که خاپىنۆکن و پەنگى دین دەخۆ هەلەدەسوون، تانە لە من، لە خویندەوارى من ئاسا دەدەن که فلانى! بۆ نازانى پى و شوینى موسولمان چىیه؟ بۆ هیچ ئاگات لە دین نییه؟ چیتە کراوات دەبەستى؟ بچ دەربەستى ریش تاشینى؟ بۆچ لە کاتى وتارى ئایینى داندا که متر سلاوات لى دەدەى؟ بۆ جارێکیان ناوى ئىمام عەلیت گوت و «عَلَيْهِ السَّلَام» ت نەگوت؟ بۆ ئەگەر ناوى زراوى ئەبووبەکر و عومەر دەلێى، جوینى ناموسیان پى نەدەى؟! تەنانەت هیندیک پىم دەلێن: لە کاتى وتار و تندا ئاو خواردنت - بەرامبەر بە فەرمايشتى فلان ئاخوند - نامە کرووفە و لە ناو کتیبدا نووسراوه. دەوهره ئەو بار و کەرە لەو چەق و زەلکاوه دەرکه! ئەم کارە پووک و سووکانهى لای ئەوانە نیشانهى لە پى لادانە و لە پى دین و دینداریدا تەگەرەى هەرە گرانه که هاتۆتە بەر دینە که. راپەل و پۆى شەریعە تیان بەم نەختانە ئالۆزاوه؛ بە کراواتە کهى مى من تەواو سەریان لى شىواوه. دەبەروانە! کورد گوتەنى: کەر لە کام جى هەلدىراوه و کونده لە کوپوه دراوه!

من تاوانى نەخویندەوارەکان ناگرم؛ بەستە زمانن؛ هەر ئەوە نەدەى لى دەزانن که مام مە لاگیان پى گوتوون که ئەوانە لە کتیبى کۆندا نووسراوه و دانەرى کتیبە کانىش موحته هید و ئایە توللای پایە بەرز و بە ناوبانگن! بە لى بە گوپرهى کتیبى پەرزەردى چاپخانەى بەردى، ریش تاشین و بۆ جل پۆشین لاسای دین دوژمن کردنەوه، سەلام بۆ عەلى نەنووسین، جوین بە ئەبووبەکر نەدان، گوناھى گەورە و گران.

ئەو ئاخوندەش که ئەم جۆرە کتیبانە بۆ خەلک دەخوینتتەوه، خوا خۆى هیندە ساویلکە بى تەواو بپروای پى هینابن، یاخۆ دەسپەر و فیلباز بى و نیازى وا بى فریویان دات، دیسان ناشى لۆمەى بکرى؛ چونکە بىچـ _____ ارە دووکـ _____ ان و کـ _____ ونى نـ _____ انە کهى

ئەمەيە. كسپ و كارى لەسەر نەزانی و سادەيى ئاپۆرەي نەخویندەواری بەربار بپهویكى هەيە. پارەي كفن دەس ئەو كەوئى، مردوو سەدجار گۆرپە گۆر چى! با بيشزانى ئەوئى ئەو دەيلى پاست نيه، هەر نايهوي نان دەرە بي ئاگايە كەي خەبەردار كا و خوانەخواستە رۆژيک دايى باری لار كا و هەلتۆزىنى. كەس نەيەوي ئاژەلە گوان بە شيرەكەي بازەلە بي و لووشك باوي و شير دانەدا.

هەر كەسي خاوەن بېر و ژير، زوو تيدەگا كە ئەو شيوەن و گريانەي مەلا دەلین بو حوسينه و لەپرای دینە، لەپراستيدا بو بەرژەوئەندی خوینانە و بو ئاو و گوشت و تيكوشينه و بەرلەو لەپرای خودا بي، بو خورمايە. جا ئەو نەغدينە و سەرمايە بۆيە نابى بە خوړايى لە كيس خوئى دەن.

ناليم هيجى بو خوا نيه و گشتى فيلە، بەلام ئەگەر ورد بينەو، باری دنيا و ئابووريەكە زۆر لە كۆتەرەي ديندارى و قيامتەكەيان زلتر و ئەستوورترە. دراو، پلاوى رەوزە، دەلەدووى داھات و زەكات، خەرجى سەفەرى عەتەبات، نەزرى تەكيە، هەقى نوشتە و دوعا خویندن، قوربانى و سەدەقە و خيرات، ميرات بەش كردن و ئيسقات و هەزاران چروچونگى وا، چۆن هاسان لە دەستى بدەن؟

هەتا وابى و دنياكە لە گۆرپان لايى، كارى ئاخوند و مەلاكان - كە وەك دالاش لە شوين كە لاكان هەلۆەدان - ساز و تيار و لەبارە و هەر بە لەباريش دەچتە پيش. دلى دەرويش لە خەيالى خوړى بەهەشت و بەريكى شيخ و خەليفە و مەلا و ئاخوند، لە سەرانەي ئەوان پره و گش لا بي ئەنديشە دەژين و بە دەردى كاورا گوتەنى: ميشە كره و بي مۆز و ميش دەلەوەرپين. بەلام بو ئيمەي كلۆلى تازە خویندەوار دەلین چى كە هەزاران كيشە و هەروا وەك ميشەنگوينى هارووژاو رژاوانە تە سەر و چاومان؟

لاوەكانمان كە دەچنە لاوە بو خویندن، واتا بە فەرمودەي ئاخوند روو دەكەنە كافرستانى، يان ئەو كەسانەي لە تيران دەرسى لاوەكى دەخوينن و لايان وايە خو لە كویران هەلداویرن، دەبيى كام خاك بە سەردا كەن؟

كيتيبە غەيرە دینەكە پەريە لە شتى جۆرە جۆر: بەرھەلدايى بىر و باوەر،

تۆزۈنەنە لە ماكى ژيان و مردن، ويژه و ميژووي كوون و درهنگ، كر و هونەرى ھەمەپرەنگ، بى بېروايى بە خوا، بە دىن بە پىنغەمبەر، گالته كردن، بە زىندوو بوونەو و مەحشەر، بى ھەستى و مادەپەرستى و ھەزار شتى و ھەي تریش كە دەگەل پەوشى ھەزار سال لە مەوبەرمان ناخوينەنەو.

جا ئەو لاوھى لەو ناوھەدا قەتيس ماوھ و ھەول ئەدا ئيمانەكەى بەر ئەو لافاوە نەكەوئ و دەگەل فېربوونى زانستى تازەبابەت لە دینەكەيشى بنەوئ و بېھوئ پرزگارى بكات، ناچار دەبى مەلە فېر بى؛ تا لەو چۆمە و ھېپەرنى و نەھىلى گۆم بىخنكىنى.

ئەو لاوانە لەكن پياوى كۆنەپەرست دەرس خویندىان تاوانە. لای تازە پىگەيشتووھەكانى تەواو لە ژيان نەگەيشتووش، پاريزگارپەكەيان لە دىن، نەنگە و تانەى سەرچاوانە. ئىتر بە ھەموو باراندا نامۆن لە جەرگەى ياراندا و بوونە گەپچارى روال و منالى ريش سپى و ساوا، لە ھەموو گوند و شاراندا. بەراستى لىيان قەوماوھ.

كى تاوانبارە؟

براكانم! لەبەرتان دەپارېمەوھ. ئەگەر ئەمشەو قسەكانم تامين تۆزىك تفت و تال بى، لىمى مەگرن! چونكە گەرەكمە بەراستى ئامۆزگارى دلسۆزتان بم. بۆ ئەم دلسۆزپەش ناچارم زمانم بە حەق بگەپرى. پىشيانىش گوتوووانە: ھەرچى ھەقە تالە و پەقە. ئەوانەى لە وتارداندا ھەر بە نيازى دلخۆشتان كەن و تامى دەمى دل و حالتان بە فېشال و درۆ خۆش كەن، لىتان پروون بى زمان لووس و قەستەسەرى چارەنووس و دواپۆرتانن. ئەوانە دۆست نىن، دوژمنن؛ كالەك خۆر و بىستان پرن. بە لای من ئامۆزگارى راست، وەك بژىشك و حەتار وايە بۆ نەخۆشان. ئەو بژىشكەى كە دەزانى نەخۆشپەنە گرانە و كەوتۆسە ناو قەيرانەوھ، ئەگەر بە نەخۆشكەى خۆى بېژى: گوى مەدەرى! ھىچت نىيە و تەنانەت پاريزيش مەكە و تەنيا دراوى مەن نەبى ھەرچى دەخۆى نۆشى گيانست، ئەو بژىشكە

پیاوکوژیکه نهخۆشهکهی بهرهو گۆر شوڤ دهکاتهوه. بژیشکی باش ئەشی بلی: پۆله! تو زۆر په‌ریشانی و ئەگەر زوو فریا نه‌که‌وی و له نه‌خۆشگادا نه‌خه‌وی و ده‌رمان و هه‌توان و توژی بۆت ده‌نوسم ده‌کار نه‌که‌ی و زوو نه‌خۆشیه‌که‌ت چار نه‌که‌ی، له‌وانه‌یه‌ له‌کیس بجی.

من که ئیستا له‌م سه‌ر به‌رزه‌که‌ و یستاوم و ناوم له‌خۆم ناوه‌ په‌ندیژ، ئەگەر راستی راده‌ی ده‌رده‌که‌تان نه‌لیم، و یژدانم تازارم ئەدا.

به‌لی ئەی هاوولایه‌که‌م! بابا! دایه‌! داده‌! کاکه‌! به‌ ناشکوری خودا نه‌بی به‌داخه‌وه‌ ده‌بی بیژم زۆر نه‌خۆشی و ژانت گران و هیلاکه‌. شیرپه‌نجه‌ میشکی ته‌نیوی؛ په‌نجه‌ی له‌ بنج و بنچینه‌ی پنجه‌ی بیردانت هالاوه‌. تا هه‌ل ماوه‌ و ترووسکایی هومیدیک به‌ چابوونه‌وه‌ت ده‌ئارادا، ده‌رفه‌ت له‌ ده‌سته‌ خۆت مه‌ده‌ و گوی بۆ په‌ند و ئامۆژگاریم شل که‌ و خۆت له‌ دادۆشی ده‌م و پل په‌لی زۆربیژی کاویژکه‌ری کای کۆن کل که‌! با له‌و تازاره‌ رزگار بی. ره‌نگه‌ په‌ندی ره‌ق و تالم بت‌ئیشینی و وه‌ک برین‌بر به‌ نه‌شته‌ر تازارت بده‌م؛ به‌لام ئەگەر گه‌ره‌کت بی ده‌ردت چابی، ده‌بی وابی و نابی بلی بی‌ئیش و ئۆف چارم بکه‌. ده‌زانم لیم تووره‌ ده‌بی؛ به‌لام و یژدانم پیم ده‌لی راستی ده‌رده‌که‌ت بی بلیم و من سه‌رپیچی له‌ و یژدانم له‌ رقی تو زۆر به‌ دژوارتر ده‌زانم.

جا بۆ ئەوه‌ی باش بزانی من نیازم له‌م قسانه‌ ته‌نیا خۆشه‌ویستی تو‌یه‌ و ته‌نانه‌ت به‌رژه‌وه‌ندی خۆم له‌پرای تۆدا به‌خت ئەکه‌م، ده‌با هیندیک له‌ چیرۆکی دیروکی خۆت بۆ بیژم.

به‌ مندالی له‌ لادی بووم. تا بوومه‌ لاو، له‌ناو کۆمه‌لی ده‌شته‌کی دلپاک و بی‌گه‌ردا، ژیاوم. تیگه‌یوم ئەوان چۆن ده‌ژین؛ ده‌رباره‌ی دین چهند خاوه‌ن‌بیر و باوه‌رن و چهند خاوین؛ چهندیان ئیمان به‌ خوا و قورعان و ئیمامان توند و به‌هیز و پته‌وه‌. ده‌گه‌ل به‌چکه‌ مسکینانی وه‌ک خۆم، هه‌ژار، نۆرسکین و گوریس پسکینه‌م کردوه‌. پیکه‌وه‌ چووینه‌ لای مه‌لا، ئەلف و بیتکه‌ و سپاره‌مان به‌ حینجه‌ و سایه‌ خویندوه‌وه‌. له‌ فیرگه‌ی سه‌ره‌تاییش _____دا له‌په‌ن _____ای ئەوان رۆنیش _____تووم.

واتا زۆر باش له چۆنیهتی حال و بالی چینی ههژار تیگه یشتووم؛ بهر بهر یه پینگه یشتووم. له دانشسه رای بهرای دهمه زراوم. بوومه هاوپراز و هاوکاری ئه و بنیچه ههژارانیه به نه داری له شارۆکه و دیهاته وه - ههله دا به شوین خویندندا - هاتوونه ته گه و ره شاران. له ته مهنی ههژده سالییم بوومه فیرکار. چوومه ته قوم. له هه و زهی عیلمیه ی قومیش دهرس خوین بووم. زانسته ئایینییه کانم به دهرس خویند. ئه وسا به ره له دای دنیا بووم؛ ئوروپا چووم. پاش چهند سالییک خویندنی خۆم ته و او کرد و هاتمه وه و بوومه مامۆستا. واتا من ههر له پرۆژگاری کالیمه وه تا کولام، له وساوه که مندالییک بووم تا ئیستا که پاتالییکم، به بی و چان و پشودان له ناو پروودای جوړبه جوړ لای هیندیک گه لی بی هیز و هیندیک دیوی بنیاده م خۆر، رام بواردووه.

زانستی پرۆژئاواییانم له که و داوه و له په ناوه باری ئابووری و ئازادی و بیرکردنه وه یانم دیوه و به وردی لیتی ورد بوومه وه. زانیومه له پیشه سازی، له هونه ردا، له ویژه و میژووی کۆن و نوی، چهند شاره زان. تیگه یوم که دهرباره ی دین، دینه کۆنه که ی خویان و دینی ئیمه و هه موو ئایینی سه رزه مین، بیران چۆنه؛ چۆن ئایینداری له لایان که لله ی کۆنه و نابیی تازه بژیته وه.

هیژ و پیژیشیان ده زانم هه تا کوپیه. ده سزانم له سه ر ئه و هیژه جه هه نده میه ش چهند به گزی و چاو چنۆکن و له سه ر نیازی قووت دانی گه لانی لاواز، شه و و پرۆژیان دهر باز ده بی. لی پراون تا گشتی ئه م سه رزه مینه - خوا له باره ی بیر و پروا، خوا له باری ئابووریه وه - نه خه نه ژیر چۆکی خویان واز نه هیین.

سوور ده سزانم ئه وه ی ئه مرۆ ئیمه ناومان ناوه دین و په وشت و ریگه ی راست، هینده لاواز و بی هیژه که نه ک له بهر لیشاوه به پرتاوه ی پرۆژئاواییانه خۆ ناگریت، بگره له بهر چۆره چۆری گو یسوانه ی کاتی بارانه ش، داته تلیسی و تیک ئه ته پی و به توزه هه لمیکی که م تین - وه ک به فری پار - ده تویته وه.

- بوچی؟

- چونکه به ناشکوری نالیئم، بهرله وهی ئەوان تیی رۆبیین خۆمان دینمان له دهست داوه. ئەوهی ئیئمه ئیئسته کانی ناومان ناوه دین و بروای ئیسلامه تی، ده گه‌ل ئیسلامی راستیدا به سه‌د هه‌زاران گوریسیش ناگه‌نه یه‌ک. ئیئمه ئە گه‌ر وه ده‌م خۆمان ئیژین وه‌خیر موسولمانین، له‌سه‌ر شوین و رای قورعانین، بوختان ئەکه‌ین. وه‌ک باس‌م کرد، من قورعانیشم خویندوووه؛ له‌ ماناکه‌شی تیده‌گه‌م. ده‌زانم قورعان ده‌لی چی. ده‌زانم ئیسلامی به‌راست ئەبی چۆن بی؛ ئەشی چ بکا. ده‌زانم که پیغه‌مبه‌ر و یارانی ئەو چۆن ژیاون و چۆن دواون؛ ره‌وشت و ئاکاریان چ بووه.

جا ئەم دینه وه‌کوو له‌ سه‌ره‌تا هه‌بووه، ئە گه‌ر ده‌گه‌ل ئەمه‌ی ئیستامان - که خۆمان ده‌لیین ئیسلامه - به‌رانبه‌ر که‌ین، تی ده‌گه‌ین ئەم جووته یه‌ک نین و بگه‌ر هه‌ر بۆره‌خزمیش نین. ئەوسا باش پروون ده‌بیته‌وه ئەم دینه‌ی ئیستا هه‌مانه له‌راست ئەویان گوریسه له‌ناو هه‌مانه و میراتیکی میراتی شپ و شپۆله که له‌ باپیره‌وه بۆ باب، له‌ بابانه‌وه بۆ رۆله به‌جی ماوه و هینده‌ی بوزگور و یخراوه و هیند پینه‌ی پیندا گیراوه، کرووک و بنچینه‌که‌ی خۆی ئاسه‌واریشی نه‌ماوه. هیچ بیر له‌وه ناکه‌ینه‌وه دین بۆ چیه‌؟ چه‌ند په‌یوه‌ندی ده‌گه‌ل ژیانی دنیا هه‌یه؟ به‌رله ئیسلام، له‌ زه‌مانی نه‌زانیدا، دنیا یه‌کی هه‌رچی و په‌رچی، یه‌کی تیر هه‌زاران برچی، ترس و ئاژاوه و پشپوی، به‌ره‌لدا بی و سه‌ربزیوی، یه‌کتر کوشتن و خوین رشتن، زۆرکه‌س فرزه‌ندی خۆی ده‌کوشت که نه‌وه‌ک له‌ برسان بمری؛ کیژیان زینده به‌چال ده‌کرد تا نه‌بیته که بانووی مالی غه‌واره و ئابرووی سووریان کال کاته‌وه؛ سه‌ده‌نه‌ی بتخانه و کاهین، پاپ، ئەسقه‌ف، موید و موغ، بینکار، ته‌نبه‌ل و ته‌وه‌زله، ده‌ژیان به‌ ژیانی شاهانه؛ چونکه دوعاگۆی شاهان بوون. دام و ده‌زگای به‌ره‌ی قه‌یسه‌ری رۆمانی و شاهه‌نشاکانی ساسانی، شیشابوونه خوین و مالی گه‌لی ژێرده‌ست و پی‌به‌ست و هیچ که‌س جگه له‌ خۆیان و له‌وانه‌ی بۆیان ببوونه راوکه‌ر له‌ هه‌زار گرتندا، به‌شی له‌ ژیانی خۆش نه‌بوو.

پيغهمبەر هات؛ قورعانی بۆ هات به خه لات. خوا پرايسپارد كه بارى دنيا بگۆرئ؛ زولم و زه لالهت نه هيلئ. جياوازى له ناو چيناندا له ناو بهرئ. بتى بهردينه و گوشتينه تيكشكىنئ. كرووسانه وهى كهس بۆ كهس، ههر توخم و توشى نه مينئ. جگه له خواى تاك و ته نيا و پاك و بئ باك نه په رستن. رهش و بۆر و زهرد و سوور و سپی پيست و گه نم رهنگ و خانزاد و به چكه گاووان و دارا و هه ژار وه كوو يهك تواشا بكرئ. كئ به هرهى بۆ گه ل زۆرتره، كئ له خراپه لاتره، بهر پزتر و له سه رتر بئ. پيغهمبهرى خوا فەرموويه: « بۆيه هاتووم ئاكارى چاك نيشانى خه لكى دنيا ده م».

خوا فەرموويه: «ئەى موحەممەد! بە ئۆمه ته كهى خۆت بلئ: منيش كه سيكەم وهك ئيوه بنياده مم؛ فەرمانى خوا له منوه به ئيوه ده گا». پيغهمبەر هت نه يفه رمووگه من له خه لكى تر زياترم. نه يفه رمووگه كور و نه وهم هه لئاردەى بنياده من.

پيغهمبەر و هاوړيكانى بۆ گه شه دان به ئايينى ئيسلامه تى و بۆرئ نيشاندان به مه ردم، دايم له ريزى پيشه وه ده بيندران؛ سنگيان بۆ به لا سپه ر بوو. ته نه ل باشى و خو په نادەر، مفتە خوړى بئ سووده و بهر، خان و ئاغا و مير و به گلەر، مه لا و ئاخوندى به ميژه ر و جبه له بهر و كه رنه كه ر و هه روه ها گه لى هه ژارى خاكه سه رى هه ميشه چه وساوه و نۆكه ريان له ناو نه بوو.

سا له سايه ي ئه و چوون يه كى و يهك دلپه وه توانيان دنياى پر له تاريكى و بئ بارى وه رگه رپينن؛ هه زاران له مپه رى دژوار بپه رپينن. به شى زۆر به ي دنياى ئاواى ئه و پۆرگا ره له ژير ئالاي خوا وه ندى تاك په رستنا و برايه تى و به رامبه رى به رى مرؤ، په نا بدن.

خوا فەرمووى موسولمان بران. خوا فەرمووى ئيمام قورعانه و لپى لامه دن. پيغهمبهرى خوا فەرموويه: «موسولمانان وهك شورى بهردى دارپژراو له پرووى دين دوژمناناندا سهف ده بهستن».

دهبا بزانيں ئەمەى ئيمه ناومان ناوه ئيسلامه تى، ده گه ل ئه وهى موسولمانان

له پيشوودا په پرهوى بوون، له چى دا وه كوو يه ك ده چن؟ ئيمه ئيزين موسولمانين؛ به لام هه هينده ده زانين كه باوك و باپيرهى ئيمه چيان كرد ئيمه ش وا بكهين. ئەوان محەررهم ئە گريان؛ ئيمه ش ئە گرین. ئەوان بى ئەوهى له قورعان - كه ئيمامه و فەرموودهى خودای تەنيايه - حالى ببن، هاتوون و چوون؛ ئيمه ش با وهك ئەوان بژين و بى ئاگا له قورعان بمرين. به راستى ئيمانى ئيمه ده مه لاسكهى باپيرانه و هيچى تر ناکا. ئەم ئيمانه به پروای من وهك سيمانه ده قاپيلكى سهر و كه لله مان كراوه و به خهرافات ئاو دراوه تا بۆته بهرد. ئيتر جنگهى بير كرده وهى له هيچ لاره بۆ نه هيشتووين. تۆ بپروانه له م جيهانه ههراوه دا چه نسه د مليون مړه هيه ناوى خويان ناوه موسولمان. به لام له شاده و ئيماندا نه بى - كه وه كوو يه كترى ده لىن - له سهر هيچ شت پينك نه هاتوون. گوره و ههرايه و چه ققهيه؛ شه ره، ليكدانه ته ققهيه، جنپو و چنگه پر چهيه؛ گازگرى و لوشك و له ققهيه. خو به خو ده گز يه ك راچووين؛ بى ئەوهى ده خو مان بگهين يان ههست بكهين بى بهش له دين و دنيا بووين. دين دوژمنانى رۆژاواش وا به هيز و گور و ههراش، وا دل قريپوك و چاوچنوك، به وه موو كه رسته زورهى بهرى هونهر و زانسته، به دانسته و به بى وچان و پشودان، ههه خهريكن خو مان و ئايينه كه مان راده مالن و ته واو به سه رماندا زالن.

جا ته گهه خهلكى ره مه كى نه خوينده وار، يان ئاخوندى ئاپوره خور، ئەو هيرشه درندانه يان له لا بايه و هيچ مچوركيان پيدا نايه، متيك ياخو من ئاسايى كه له دينه پاكه كهى خوئى شاره زايه و له گزى دين دوژمنانىشى به ئاگايه و نيازى وايه بهرگرى له به لا و دردى دوژمنان بيانجوولينى، چوون دهر بهرى؟ كه سيكى وا له لايه ن خوئى و هاومالان، بهر پلار و جوين ئە كه وئ و دلسارد و ناهوميد ده زى هه تا ده مري.

دهردى سىخ سهره

ئه مړو له ناو ئه م كومه لگايه ي ئيمه دا كه سانىكى من ئاسايى كه زانستى تازه بابه تيان خوښدووه و ليش بپاړون پاريزگارى ئيسلامه تيه كه ي خوښان بن، تا ملان ده قور گيراون! چون ئه و چينه ي به خو ده لئين روښنيرى دنياى تازه و له ئه وروپا هاتوونه وه، يان ئه وانه ي كه ليره وه دهرسى روژاوايى فير بوون، وه ها شهيداى زه رق و بهرقى پړواله تى ته رزى ژيانى شارستانى روژاوا بوون، لايان وايه هه رچيه ك له ناو ئه واندايه به جى و باشه و هه ركه س وه ك ئه وان بير نه با، له ژيانيدا سه رناكه وي و ئاوه زى پارسه ننگى ده وي. واتا ئه مانيش هه ر وه كوو سوڤيلكه ي ساويلكه ي خو مان، ده مه لاسكه ده كه نه وه و ئاور له خو ناده ينه وه. له تيكول كره - كړپانه و كاكل به سه ر نه كه نه وه. ئه و ئوروپا گه رانه وه هه ر كه دپنه وه ناو خو مان، بو ئه وه ي خو هه لاوړن و به خوښان بلين روښنير، باسى ديندارى و خواناسى له بير ده كه ن. خو ئه گه ر له تويى دلياندا هيشتا ئيمانىكيان مابج، ده ربرينه كه ي ناوړن و خو ده بوړن.

كابراى نووسه ر، كابراى وه رگپر، فلان زانا، فلان دوكتور - بو قه در و ريز پهيدا كردن - نووسراويكى ئوروپايى وه رده گپرته سه ر فارسى و ناو ده رده كا؛ هه موو كه س به زانا و دانا ناوى ده با و به حام پيى ئه لين ماموستا. خو ئه گه ر ئه م پياگه خاسه زمانه زگماكه كه ي خو ي پر كات له وشه ي بيگانه ي روژاوايى و وا نيشاندا كه زوانى داىك و باوكى خو ي له بير كردووه، ئه وه هه ر مه پرسه تا كو ي پايه ي به رزى بالا ده چى! به لام گه ر خوښنده واريكى ديكه، كه ئه وروپاشى ديتبى و له و تازه روښنيرانه ش پتر زانستان فير بوويى، هه ر ئه وه نده له تيكول وازى هينايى و شارستانى ئوروپايى وه به ر مه حكه ي بير دابى و هونه ر و پيشه و كارچاكى و بى فه رى و فيل و ناپاكى له به كتر جيا كرديته وه و بنزىلى لى توور هه لدايى و ساغه كه ي به لاوه چابج، ئه وسا له دينى ئيسلامى راسته قانيش به وردى بتوژينه وه و له ماناى به نرخبى قورعان شاره زابى و نيازى و ابى خه لكيشى لى شاره زاكات، بينى كتيبىك بنووسى و ئاموژگارى خوا و پيغه م بهر ده گه ل ئاكَ

به کاری پوژواویی به رانبه ر کا و هه رکان له بهر یه کتر پانسی، به که له له ی کۆنی ده زانن و به نامۆیی لئی ده پروانن. ده لئین به خوا حه یفی فلان چوبوو ئوروپا شت فیتر بی، که چی هه ر وه ک خۆی نه زانه. لاهه کان گالته ی پی ده که ن؛ مامۆستای فه ره نگی مه عاب، وه بهر تیر و تانه ی ده ده ن؛ وه کوو به سه ر خۆمیان هینا. له م به یانه یه کتیک له و پوژشنییرانه ی - که هه وائی چه ند سالم بوو - له پوژنامه ی ئاینده گان ده رباره ی منی نووسیوو: «فلانه که س ته گه رچی زانا و دانا شه و پیاوی باشه، به لام - به ناشکوری نائیم - پووش و په لاشی خه رافات، خشت و خالی ئایینداری - که له باب و کالیه وه بۆی به چی ماوه - ته وه نده میشکی ته نیوه پرزه ی بیرری پروونا کبییرانه ی بریوه، خه ون و خه یالی بیهووده که به تلفی فیتری بووه، وای چاوی دل دادوو ریوه که به داخه وه کوپر بووه و هیه چ نادینی!».

گازنده ی ته م پوژشنییره هه ر بۆیه بوو که من ناچم نووسراوی سارتر و مارکس وه ربگیپریم؛ چووم کتیپم ده رباره ی ئیسلام نووسیوه یان له سه ر به رزه ک ویستاوم و ده رباره ی ئیسلام دوام. هیندیکی دیش له و که سانه ی که مامۆستای به ناویانگ و له زانستی لاهه کیاندا تزه و دارمال و شه شدانگن، کاتی ده مینن وا سوورم له سه ر دین و له سه ر پیکهینانی ته مر و فه رمانی قورعانی و خۆم به موسولمان ده زانم، بزیککی تال گۆشه ی لیویان ده بزوینی و لایان وایه منیش هه ر خۆیان ئاسایی پوژشنییری بی ئیمانم؛ به لام بو ماستاو کردن و کلکه سووته ی مه لا ده سه ته لاتنداره کان ته م پوواله ت سازیه ده که م و په رنگی ئایین له خۆم ده ده م و ده مه وی له سای پرووینی، نان و دراوم ده سه که وی. واتا به دوو پرووم ده زانن.

ته مجار با بزاین مه لاکان چیم پی ده لئین؟

«ته م کاورا سمیل تاشراوه ی شه پکه له سه ره ی بی فه ره ی مل به په تی کافرا نه پیچراوه کتییه؟ کی پری داوه ده ست ده کاری ئیمه وه ردا؟ چۆن پیاو که وای شو ری نه بی و به لانی که م ناوی حوجه ته تول ئیسلامی لی نه نرابی، رای ده که وی بیخود وه سه ر مینبه ر که وی و ته وه ی ئیمه ته بی بیکه یین، ته م هه روا سه ر به خۆ

بیک _____ ات؟

ئەم تازەگى لە كافرستان ھاتتۆتەوہ؛ ئيمانەكەى دۆراندووہ. گەرەكیەتى باجدەرە مسكینەكانمان فریو بدا و لە رى دەركا و نەھیلە بە گویمان بكەن. ئەم ئازاوەچییە كافرە، فرەشوو ی لى ھەلكیشاوە؛ پىویستە لەناوی بەرین».

لیم پروونە خوشتان دەزانن كە من لە سۆنگەى ئەم رینگەى بۆ خۆم ھەلبژاردووہ، چەندەم پەت پەتەتى پى كراوە و چەند جوین و تەوسم خواردووہ. ھەم رۆشنبیرانى بەناو، ھەم تازە پینگەيوانى لاو، ھەم پیرانى مێشك پواو، میان ناوى و لە كۆمەلگا دەرم داوین. بە قسەى ئەوان وەك جووى ھەزار لە ھەردوو دونیا بى بەشم.

قسەى ئیستام

وامن بارى دنیای خۆم بۆ ئیوہ رۆشن كردهوہ و تیم گەیاندن كە بەرى كردهویمانم خویتالى و بى حال و مالى نەبى، نەبووہ. جا ئیستاكە نیازم وایە بتاندوینم، بۆیەم نییە كە خۆم لەبەر چا و پابینم و وا بنوینم و تارىژىكى لەزەبرم. بۆیەش نییە كە زۆرەكى - وەك زاناکانى بە پراڵەت - خۆ بەسەر گەلدا سەپینم. ئامۆژگارى دلخۆشكەرەى ئاخوندانە وەلۆرینم. وا بكەم كە ئیوہ بە زانا و مامۆستای گەورەم بزائن. نەخیر، زۆر لە خوا سوپاسگوزارم كە ھىچ كاتى لە درىژایى تەمەنمدا، نە بە ناوى دیندارىوہ نە بە ناوى رۆشنبیرى، نانم لە مەردم نەدزیوہ و ناشى دزم.

ھاتووم لە جياتى ئەوانەى ناویان چینی پرووناكبیرە، ئەو گەنج و لاوہ تازانەى خویندەوارن و لە دینەكەمان بیزارن، بتاندوینم و بە تاوانبارتان دەرینم. واتا بى ئەوہى كە لاوان بملكەن بە دەم راستى خویان، خۆم بۆیان بوومە دەم راست و دەمەوى راستى و دروستى لە مەبەستا - ھەرچۆنیک ھەس - بى پىچ و پروودەر وایستى بخریتە روو. خوا لە قورعاندا فرموویە: «مزگینی بى لەو عەبدانەم كە بۆ وتاران گوى دیرن و بەشوین راستەكەیدا دەچن. ئەو كە سانە لە لای خواوہ شارەزاییان پى دراوہ و خىوى دلى تیگەیشتون».

دهبا بزانیڼ تهو لوانه‌ی که ئیوه لییان نه‌بانن و به بی‌ئیمانیان ده‌زانیڼ و نه‌وانیش به ئیوه ئیژن گيژ و بی‌میښک و که‌لله‌پووک، تامی ده‌م و پلیان چیهه؟ هوی بی‌زاری له‌یه‌کتر و لیک‌نه‌بانی له‌کام‌کانیه‌وه هه‌لده‌قولی و شینله‌گه‌که‌ی له‌کامه‌ده‌راودا دراوه؟ وامن له‌زمان‌کیژیکي خوینده‌واره‌وه‌پوو‌ئه‌که‌مه‌دایک و ده‌لیم: دایه‌گیان‌دایکی‌دل‌سۆزم! من‌کچی‌تۆم. تۆش‌ژنیکی‌زۆر‌به‌دینی. بۆچی‌وانا‌که‌ی‌بمینی؟ بۆ نامدوینی؟ بۆ‌ناپرسی‌چیم‌له‌دلدا؟ ئاخ‌تاکه‌ی‌رۆله‌و‌دایک‌لیک‌دردۆنگ‌بن؟ قروقپ‌لیک‌مۆر‌بینه‌وه؟ تۆ‌به‌رله‌وه‌من‌به‌کافر‌و‌بی‌ئابروو‌ناوزراو‌که‌ی، وهره‌بزانه‌ئه‌لیم‌چی؟ واپکه‌بزانیڼ‌ئه‌لینی‌چی؟

یا‌خۆ‌له‌جیات‌کوریکی‌تازه‌لاوی‌پیگه‌یشتووی‌له‌باری‌دنیا‌گه‌یشتوو، باب‌بدوینم: مام‌سۆفی‌گیان! خاوه‌ن‌ئیمانی‌مرومۆچ! تۆ‌بۆچ‌به‌رله‌وه‌گویی‌بگری‌که‌ئه‌م‌کورپت‌له‌به‌رچی‌له‌دین‌بیزاره، چۆن‌په‌لاماری‌دار‌ئه‌ده‌ی و ده‌ته‌وئ‌شار‌به‌ده‌ری‌که‌ی؟ نازانی‌ئه‌م‌توند‌کی‌شانه‌له‌وانه‌یه‌نیوانه‌که‌به‌یه‌کجاری‌بپچرینی؟ ئه‌ی‌ئه‌وانه‌ی‌که‌خۆ‌به‌دیندار‌ده‌زانیڼ و ده‌زانیڼ‌چی‌لی‌نازانیڼ! ئه‌ی‌ئه‌وانه‌ی‌که‌به‌می‌زهر و که‌وای‌شۆر‌خۆتان‌له‌مهردم‌گۆریوه‌و‌له‌سه‌ریان‌بوونه‌ته‌کویخا‌و‌لاتان‌وايه‌نابی‌هیچ‌که‌س‌به‌بی‌ئیوه‌قامک‌له‌ناو‌ئاو‌رابکا! ئه‌گهر‌وه‌ک‌بۆ‌خۆتان‌ئیژن‌بۆ‌دینه‌که‌تان‌دل‌سۆزن، ئه‌گهر‌به‌راست‌گهره‌کتانه‌ئه‌و‌ئیمانه‌ی‌که‌لاتان‌وايه‌هه‌تانه‌له‌ناو‌نه‌چیت، ئه‌گهر‌گویی‌به‌قورعان‌ئه‌ده‌ن‌که‌فهرموویه: «خۆتان‌و‌خیزانه‌که‌تان‌له‌ئاگرئ‌بپارێژن»، وهرن‌تۆزیک‌وه‌ک‌پیاوی‌ژیر، به‌راو‌ته‌گبیر، دوور‌له‌هه‌را‌و‌چره‌و‌گورپه‌له‌کۆرپنکدا‌کۆ‌ببنه‌وه‌و‌بیری‌ک‌له‌خۆتان، له‌وانه‌ی‌خزمتانن‌بکه‌نه‌وه. سه‌روبه‌ری‌لیک‌دوو‌ریتان‌له‌بروادا، گله‌و‌گازنده‌ی‌دوو‌راودوو‌ر‌له‌یه‌کتری، به‌زانایی‌لیکده‌نه‌وه. دانیشن‌به‌له‌سه‌رخۆیی‌-‌نه‌ک‌به‌دردۆنگی‌و‌نامویی‌-‌گویی‌له‌گفتی‌یه‌کتر‌بگرن. هه‌رکه‌س‌بۆ‌لای‌خۆی‌نه‌کیشی. له‌سه‌ر‌ئه‌و‌بیر‌و‌باوه‌په‌ی‌که‌له‌باب‌و‌باپیره‌وه‌فیرکراون، پچ‌دامه‌گرن. کویژ‌کویژانه‌ده‌ست‌به‌کلکی‌خه‌لکی‌گرتن، پیاو‌ده‌خاته‌که‌ندال‌و‌قۆرت‌و‌چاله‌وه.

به‌لئی وا من ئەمڕۆ هاتووم پیتان بلییم: گری ئاگر له هه‌موو لا ده‌وری داو. زوو فریای خۆتان نه‌که‌ون، تیدا ده‌چن؛ دینه‌که‌شتان له‌ناو ده‌چی.

ئێوه له‌خه‌یال پلاوان وا بلاون پی ناخه‌سین دوژمنانی زانای ئیمه‌ خه‌ریکی چین. به‌چه‌ند هه‌زار ته‌پکه و ته‌له‌که‌ی شه‌یتانی ده‌وریان داوین. ئەم دنیایه‌ی رۆژبه‌رۆژ، بگره‌ سات‌به‌سات به‌هه‌نگاوی زل و به‌له‌ز به‌ره‌و‌پیش به‌له‌سه‌ بووه و سه‌رده‌که‌وی و گه‌شه‌ ده‌کات. به‌لام به‌داخه‌وه ئیمه - بۆیشم هه‌یه‌ بیژم ئێوه - پینجسه‌د ساله‌ تۆزکالێکیش نه‌جوولاون. خۆ ئه‌گه‌ر بزوو تیبشتن، به‌ره‌و پاش گه‌راونه‌ته‌وه. به‌لئی هه‌ست ده‌که‌ن ژێرده‌سته‌ن؛ پیتان زانیوه زه‌بوون؛ به‌لام ده‌خۆرا نابین ده‌س هه‌لین. ده‌گژ دوژمن راچووتان هه‌یج، مێشیش له‌خۆتان ده‌رناکه‌ن! هه‌موو هه‌ولێ پێشکه‌وتتان، چه‌کی به‌رامبه‌ر دوژمنتان، هه‌ر پارانه‌وه له‌خوایه و ده‌تانه‌وی خۆتان له‌مال پال ده‌نه‌وه و خوا هه‌موو شتیکتان بۆ بکا. جا له‌سایه‌ی ئه‌و ته‌نبه‌لیه‌ که‌ ناوتان ناوه «ته‌وه‌کول» له‌باتی به‌ره‌و پیش‌چووتان به‌ره‌و پاش ده‌گه‌رێنه‌وه. بووتان له‌سه‌ر بایه‌ک به‌نده‌ که‌ دوژمن بۆتان هه‌ل بکا. مه‌سیح ده‌لێ: «موو له‌چاو خه‌لکا ده‌بینی؛ کاریته‌ له‌چاوی خۆتدا هه‌ست پی ناکه‌ی!» ئەمه‌ له‌ئیمه‌ رووی داوه.

رۆژانه‌ بیست تا سی نامه‌م بۆ ده‌نووسن. زۆربه‌یان پرپه‌ له‌جوین و تیر و تانه‌ و سه‌رکۆنه‌ و ته‌وس و پلاری خوینده‌واری تازه‌ کووره. ده‌لین به‌باسی دین کردن کۆمه‌ل به‌ره‌و مردن ده‌به‌ی؛ زیان له‌پێشکه‌وتن ده‌ده‌ی؛ پیسی و بی‌ویژدانی ده‌که‌ی! هه‌یندیکیش له‌و کاغه‌زانه‌ هه‌ین سه‌رسۆفیلکه‌ی ساویلکه‌ی خه‌رافاتی و کۆلکه‌مه‌لای که‌له‌ک‌بازه. به‌ر ته‌شه‌ر و توانجم ئه‌ده‌ن، که‌ تۆ هه‌یج له‌دین نازانی؛ که‌چی ده‌می تی‌وه‌رده‌ده‌ی!

بۆ نموونه‌ بۆم ده‌نووسن: تۆ چۆن ئه‌لێی: «په‌غه‌مبه‌ری خوا که‌ دیتی موسوڵمانان به‌بی‌ئویش یه‌کیه‌تی رائه‌گرن زۆر دلخۆش بوو؟».

یه‌کی ئێژێ بۆ له‌واترێکدا باسی موفه‌رکی به‌رده‌مۆر ناکه‌ی؟ بۆ نه‌یه‌ژی «مفتاح الجنان» کتیبی زۆر پیرۆزه و هه‌رکه‌س نه‌بخه‌ی کویێ کافره‌؟ جـ مـ نـ که‌وا

لیم قهوماوه و له گش لاوه له روو ناخوښی به ولواوه به شم نییه، هیچ گوی نادهمه تهوانه ی که به قسه ی خوښان دیندارن و له سهر باسی به رده موړ و کتیبی میفتاح نه کردن لیم بیزارن. چونکه ده زانم نه زانن؛ ناشترسم که نانم بیړن. خوا شوکور نانی دین ناخوښ؛ له سایه ی میزهر و جبه ی فش و فوله وه نه ژیاوم؛ میحراب و مینبهرم نییه؛ مرید و مه نسووی گیژ و پولدار و شیردرم نییه. به لام پرته و بولله و گله ی روښنیران لام گرینگه. ههر له وان دل نیگه رانم چونکه ده زانم تهوانن هه وساری دواړوژی گهل و سهره پته تی چاره نووسی هم ولاته یان به ده س بی. نووسه ر تهون، بیربهر تهون، وشیار تهون، بژیشک و نه ندازیار تهون، گورج و چالاک و پتهون. میثک و دلیان باش کار ده کا. پیاو بو ی ده کری بیاندوینن؛ تیان بگا و تینگه یه نی.

هو ی ته مه سه که من هاتووم ته مشه و لیره وه زمان ته و روښنیرانه بتاندوینم و پیتان بیژم:

ته ی له دنیا بی ناگایانی ساویلکه! سهر هه لبرن! چاو داچرن! که می له خوستان بروانن! تا بزنان هیچ شتیکیان بو نه ماوه. روژ له روژیش پتر دم له پوش ته کرین و له ناو ده برین. به فهرمووده ی نیمام عه لی - دروودی خودای له سهر بی - «دوژمن به فیل و ته له که خه ریکتانه؛ ههر تاوه ی هیندیک له ئیوه ی بی ناگا تاق ده کاته وه و ده تاندزی. ئیوه نه ک رقتان هه لناسی، بگره ههر به خوښ نازانن».

هاتووم له زمان تهوانه وه بتاندوینم که زیاتر له مه لاکانمان به رپلار و جوینم ده دن. ته لین: تویه کی روښنیر، خوینده واری تازه بابه ت، ده ست و قه له می خاست هه س؛ که س نازانی خه ریکی چی؟ هم باسی ئاین کردنه ت خه یانه ته به کومه لگا و ژوبالی دپته گه ردنت. تو ته بوایه رینموونی بیر و بروای به که لک با ی؛ چیت له م کونه پرستیه؟

نوو سه ریکی زانا و سه رناس - که روژیک شاگردی خوښ بوو - لای دوستیکی من فهرموو بووی: شه ریه ته ته گه ر هیندسه لایگی ریه زه ب نه بوایه، ده بوایه

رۆشنییرانمان وه کوو بتیک بیپه‌رستن.

من ئە گەر دلخور تیم هه‌یه، بۆیه نییه که نه‌متوانی ببمه بت و بمپه‌رستن؛ خۆم به توندی دژی بنیاده‌م په‌رستیم. ته‌نیا له‌مه نیگه‌رانم که ئەم هه‌موو رۆشنییره‌ زیت و ژیره له‌ ئایین دوور که‌وتوونه‌وه و هه‌ر دوورتریش ده‌که‌ونه‌وه. ئە گەر ئیوه‌ی به‌ خۆتان ده‌لێن ئیماندار، وه‌ک هه‌میشه به‌ که‌تره‌خه‌می رابوێرن و خۆ له‌و به‌لا‌ مال‌ و پیرانکه‌ره‌ ببوێرن و هه‌ست نه‌که‌ن له‌ ده‌وور به‌رتان چی‌ پروو ده‌دا و دوژمنانی دژه‌دین و دژه‌ژیتان به‌و هه‌موو زینگی و زۆلی و زانسته‌وه، گوێ‌قولاغ و له‌سه‌ر هه‌ست بن که‌ کیسی خۆتان لی‌ بینن، ده‌تانخۆن و ئیسکیشتان ده‌کروو سیننه‌وه. به‌ فه‌رمووده‌ی ئیمام‌ عه‌لی - دروودی خودای له‌سه‌ر بی - «وا نه‌یاری گزیکارتان لیتان خه‌فتاوه‌ بتانبا. یه‌که‌یه‌که‌ پراوتان ده‌کا به‌ بی‌ئه‌وه‌ ئاگا‌ بکه‌ن. سویند به‌ خودا کۆمه‌ل‌ ئاوا لیک‌ بلا‌و بی‌ و هه‌رکه‌سه‌ تاوانی شکان بخاته‌ سه‌ر که‌سیکی‌ تر، ژیر ده‌که‌وی و له‌ناو ده‌چی».

به‌راستی خه‌می ئیوه‌مه؛ ئە گینا من گوێ‌ ناده‌می. با مه‌لا جوینم پی‌بده‌ن؛ با رۆشنییر لی‌م توورپه‌ بن. من ریگه‌ی خۆم گرتۆته‌ به‌ر و ئەم ریگه‌یه‌ش به‌ حه‌ق ده‌زانم. هه‌قیش په‌قه‌ و ته‌قه‌ و په‌قه‌ی له‌دوو هه‌یه. به‌لام لی‌پراوم هه‌ر چون بی‌ بیه‌مه‌ سه‌ر؛ یان سه‌رم له‌پیدا بچی.

من بۆ نمونه‌ی پیاوچاکی، بۆ وینه‌ی ده‌ست و دلپاکی، ئیمام‌ عه‌لیم کردۆته‌ محه‌کی ئەزموون. لام وایه هه‌ر موسوڵمانیک هه‌موو ئاکار و کرده‌وه‌ی وه‌ک وو ئیمام‌ عه‌لی نه‌بی و به‌ موو له‌رپی عه‌لی لادا، له‌ ریگه‌ی راستی لاداوه. جا ئەم ئەزموونه‌ دژواره‌ش هه‌روا سووک و هاسان نییه؛ هه‌ویره‌که‌ ئاو زۆر ده‌با!

ده‌با بزاین له‌ دنیا‌ی ئەم‌رۆی ئیمه‌دا، کامه‌ ئیمام، کامه‌ ئاخوند و موچه‌هید، کامه‌ شیخ، کامه‌ لا و حاجیت ده‌س ئەکه‌وی که‌ سه‌ده‌یه‌کی ئیمام‌ عه‌لی له‌خوا ترس و پارێزگار و موسوڵمان بی؟

ده‌یسا کاتی که‌ من گوتم: هه‌رکه‌سه‌ هه‌موو ئاکاری وه‌ک عه‌لی نه‌بی، به‌ موسوڵمانی نازانم، چون ئەوانه‌ی به‌ ده‌م ئەل‌—پن له‌ش—وین عه‌ل—ی ده‌رۆی—ن و به‌

کرداریش ههزار فرسه خ له ئیمام عهلیه وه دوورن، وا هاسان له من ده بوورن و له قسه کانم توورپه نابن؟
ههر من وانیم. بهرله منیش به درێژایی میژووی ئیسلام، ههرکس وه ک من به بی پرووینی و مهربانی له سه
دینی راسته قینهی هاتۆته دهنگ، گزی ساز و ریابازان تهنگه یان پی هه لچنیوه و به کافریان بردووه و زۆر
زوو له ناویان بردووه.

من ده لیم: میژووی ژیا نی ئیمام عهلی بخویننه وه؛ ئەو چۆن ژیا، ئاکار و رهفتاری چۆن بوو، ئیوهش وا بن.
ئهوسا ده لیم ئیوهش وه ک ئیمام عهلی خواپه رستن. که چی ئیوه به بی ئەمه تۆز کالیک وه ک عهلی بچن،
خوداشتان له بیر چۆته وه و هاتوون عهلی ده په رستن. په رستنی سه رزاره کی و له ئاکار و رهفتاریشیدا
په پره وی ئەمه وه کانن و له نه هره وانیان پیستن. من ده لیم عهلی په رستن ده گه ل بت په رسته که ی پیشوودا
وه کوو یه که.

جگه له خوا کهس شیای په رستن نییه. په پره وی له ئیمام عهلی و اتا خواپه رستی به راست و له فرمانی
خوا و قورعانه که ی لانه بوون.

قسیکی خوش: پاره که چوو بوومه مه که تا له کۆنگره ی ئیسلامی بیمه به شدار. و تاریکم ده رباره ی ئیسلام
نووسیوو، وستم له وی بیخوینمه وه. کار به ده ستانی کۆره که وه ریان نه گرت و ری نه درام قسه بکه م.
گوتبوویان ئەم شه ریه تیه له شیه تیدا زۆر خه سته و قسه کانی له مه ر ئیمامی عهلیه وه گشتی درۆ و
هه لبه سته یه و له جیاتی خودا په رستی ئیمام عهلی ده په رستی. که چی وه ک خوشتان ده زانن، له ئیرانه که ی
خوشتماندا به تۆمه تی سوننی گه ری به گژمدا دین. و اتا بانیکه و دوو هه وا. لای سعودی شیه ی گه ر و
لای ئیرانی سوننی بی فه ر! من به م جوین و بوختانانه سل نابم و له ریگه ی خو م کلا نابم. خوانه خواسته
ئه گه ر ئەم ریگه ی گرتومه راستیش نه بی، دیسان خو م زۆر پی له وه که سانه باشتره که هه م له توور
ده له وه رین هه م له ئاخو ر.

سوور ده زانم که تا له سه ر دنیا ماوم، نه ده بمه خاوه ن مینه به ری میزه ر به سه ری

پياوڪرڪر، نه ده شېمه مامؤستاڪه ي بت ئاسايي رؤشنبيران بمپهرستن. به لام هيشتان دلم خو شه كه پيم وايه له سهر هه قم و پياو له سهر هه ق هه رچي به سهر بي قه يناكا.

مه به ستي گرېنگ ئه مه يه: چيني تازه خوينده وارمان، چيني كهون به كو نه په رست ئه زانن و به قيزه وه ليي ده پروانن. ئه م قيز و بيزه ش كه م كه مه گه شه ده كا تا واي لئ دي دينه كه شيان لي ده بيته ملؤزميڪ و به ميراتي كو نه په رستي ده زانن و ته واو لئ ده سله مينه وه. ئه وان ده لين: ئيمه چي له و دينه بكه ين كه پريه تي له فرق و جياوازيه تي چيني چه وساوه و چه وسينه ر و هه ر زالم تيا له سهره و هه ر هه ژار رهنجي بيوه ره.

له م باره وه ئيوه خو تان زور له من باشتر ده زانن كه كاره كه تا كوئ گه نده و هه روا به ره و گه نديش ده چي ت. كور و كچتان كه نار دوو تان مه دره سه و تو زيك له دنيا گه يشتون، چند ده گه لتاندا نار يكن. چون هيچ ده يه كترى ناگن. له هيچ سنووران پيڪ ناگن. به لام هه رگيز بيرتان لي نه كر دو ته وه ئه م در دو نكي و له يه كترى مور بوونه وه له چي رايه و له به ر چييه؟

به پرواي من هوئ ئه م درايه تي و سليه چند هه له يه كي ئيوه يه كه وه ك ته له تي كه وتوون و به رتان نادا. بو نمونه:

۱- له خو رازين:

باوك و داكي ئه م رورگار گه زاره يان له مناله كان كيشاوه: ئه ي خوا هاوار! جا قه ت بووه عه ولاد له قسه ي باوك و داكي ده رچي؟ په ندي باوك ده گوئ نه گري و ريگه ي پيچه وانه بگري؟ دياره ئيوه لاتان وايه: هه ركه س ساليك، مانگيڪ، رورزيك ته مه ني به ره ژورتر بي، له كه م ته مه ن زانتره. جا چونكه داك و باب له كور له كچ زووتر هاتوونه دنياوه، ئه شي ئه م كور و كچانه چاويان بيرنه ده ميان و گوئ شل كه ن و هه رچي ئه وان نه يانگوت نه يكه ن. جا با منال له دانشگاشيان خويند بي و داي و باويش هه ره له بره نه كه نه وه و نه زانن خويندن ياني چي.

۲- نیر له سهر میوینه زالّه

لاتان وایه پیاو ههر چونکه نیر خولقاوه، ئە گەر ئاوه زیشی نه بی، ئە گەر له که ریش که تر بی، گهره ک له ژن له پیشتر و له سه تر بی! با ئەو ژنهش له هونه ر و زانایدا نمونه بیت. ئەوی نیر بی - با زوریش خو پری و بی خیر بی - فیر کراوه که ژن به گوناحی می بوونی ئەشی به زه بوونی بژی. قژی دریش نیشانه ی کۆتایی ئەقله. کار گه یشتۆته پراهیه ک ژن ههر چونکه میوینه یه، ریگه ی نادهن له مزگه وتیش بۆ گوی گرتن له دام و ده ستووری ئاین - که مه لای تاین ده یخوینی - له ریژی نیران پونیشی. ئەبی بجیته پشت په رده؛ په رده کهش ئەستوور و پهش بی. کابراه کی چه قال - به قالی بی میشکی هیچ نه زانی په زاگران ههر چونکه به نیر خولقاوه، ریگه ی هه یه له مزگه وت ریژی پیشه وه داگیر کا. کار به پشت په رده چوونی ژن نابریته وه. ژنیک با له خوینده واریدا هه زار ئەوه نده ی میرد بی، با دوکتور یان ئەندازیار بی، ئە گەر دلّی بکورکینی بجیته ناو ریژی ژنان بۆ گوی گرتن له باسی دین، گهره ک میرده نیرینه که ی - جا با وه ک گۆلکی گیشیش بی - ریگه ی بدا. بی ئیجازه له میرده که ی گوی گرتنی له ئاخوندیش ناره وایه.

جا با جاری له سهر ئەم دوو باسه برۆین

باوک چونکه نیره و پیره، دیاره له زارۆله کانی - که زۆر لهو کهم ته مه نترن - له ژنه که یشی - که نیر نییه - پتر ژیره! ده یسا نه مندال و نه ژن ناشی به بی پرس و رای ئەو ته نانهت ئاو بخۆنه وه. گهره ک قروقه پ دانیشن؛ گوی بۆ فه رمووده ی ئەو شل کهن و مافی وه رام دانه وه شیان لهو بخوازن.

بۆ نمونه: فلان حاجیاغای نمه دمال، یان فیسار مه شه دی به قال، کوری که ره لایی زهینال، پیت و له تی نه خویندوو؛ خه بهری له دنیا نییه؛ با تووی کهر و باینجان لیک ناکاته وه؛ ته زینجیکی سهت و یه کدانه ی له ده ستا، بۆ ژماره ی سلّاوه تان. یه ک - دوو ویرد و زیاره تنامه ی - بی مانا زانین - له به ره. هه موو هونه ر و جه وه هری له سه ره بن پریش هه لدا نه وه و حیساب به چو رت لیک دانه وه

دەبرېتەو و ئاوى بېنە و دەستان بشۆ. ئەوسا كورې، كچى، ژنى، باپلەى دكتوراشيان بى - مافيان نىيە بىر و پرواى دلّى خۇيان ئاشكرا كەن. لە سەريانە گوئى لە نىرە پىرە بگرن و هەرچى ئەو فەرمووى تەواو. بۆچى؟ چونكە هەم تەمەنى زۆرە، هەم تەمەنى زۆرتى دەباخەلدايە.

۳- عەقلى پوول

زۆربەى زۆرتان لاتان وايە عەقل نۆكەرى دراو و جىگەى لەناو گىرفاندايە. زۆرم ديوە زۆر كەس لەو مېزەر زلانىەى كە بە زانايان دەزانين، كاتى دەگەل چىنى نويدا قسە دەكا، هەقيان دەدا و خوى دەكاتە پۆشنىيرىك لەوان ژىرتىر. بەلام كە دەچتە ناو بازار لەسەر دووكانى فلان مەشەدى دەولەمەند دادەنىشى، يان كە دەپرواتە سەر مېنېر و دەزانى چەند كەربەلايى دەولەمەند لەو كۆپەدا هەن، هېرش دەباتە سەر لاوان و تاوان دەخاتە سەر بىرى تازە بابەتى زانايان و سەربەندى وتارەكەيشى بەستەيەكى گرياناوى دەخاتە سەر تا پارەدارى گەپەك و خاوەن ئىحتوبارى بازار، لىي رازى بن و گوشەى چاوپىكى بدەنى.

من نازانم لەكام كتييدا نووسراو، لە كامە زانا بيسراو، تا دارى تەمەن كۆنتر بى، بەرى زانست پتر دەگرى؟ يان كەى دراو وەكوو كتيب بۆ پياو خویندەوارى دىنى؟ فلانە حاجياغا هەيه، نەخویندەيه؛ پارەى هەيه. هەموو پۆزى تىلا بەدەست چىتيك و دوان دە مندالان دەسرهوئى. كور و كيژى بەستەزمانيش كە ناچارن خەرچى پۆزانەكەى خۇيان لەو وەرگرن و بيانكرو بچنە مەدرەسە، بە مل كەچى لە بەردەستى رادەووستن؛ ئىش و ئازار قبول دەكەن؛ هەر ناوېرن ئوفيش بلىن. ئەگەر بتوانى حاجياغا و پۆلەكان لەبەر يەك پارگرى و سەريۆش لەسەر هۆشيان داگرى، دەزانى ئەو مندالانە لەچاوە ئەو باوكە چەند زانا و دانا و زرينگ و شيارن. خو ئەگەر جارېك لە جارن يەكيك لەو بەچكە حاجيانە سەرى زمانى بسووتى و بە دلّسۆزى بلى باو! فەرماسشتت نابەجىيە و چونكە خویندەواريت نىيە نازانى دنيا چ باسە، من لە دانشگا خویندەواريت دەوومە و زۆرم كتيب

خویندۆتهوه؛ له تو پتر شارەزای ژین و ژیارم و زۆرتر له دنیا دەزانم، دەبیته قیرەى حاجیاغا: ئەى هاوار ئاخر زەمانە! نیشانەكەى هاتۆته دى. منالیکى دەم پرووت و هەرزەكارى خۆم، كە دوینى دەپال خۆى دەمیست و خۆم ناومەتە بەر خویندن و ئیستاش بە نانى من دەژى، لە پرووم وەر دەگەرپیتەوه و لايشى وایە ئەو له من ئاگادارتەر. ئاخر هەى داد و هەى بیداد! كى دیویەسى كەسێك نە ریشى هاتبى و نە پوولى له باخەلدا بى، داواى عەقل و ژیری بكات؟

باوكى بەرپز!

پیت خۆش بى یان لات گران بى، زۆر هەلەى و له تەلەى هیچ نەزانیندا گیرۆدە بووى! بەلى كورپت یان كیژەكەت له سەرەتا منالى شلك و ساوا بوو؛ هەرچۆن خۆت دەفەرمووى وابوو. دەستت گرت بە دارەدارە فیری بەرپۆه چوونت كرد؛ تیت گەیاندا تارەت گرتن و دەسنویژ هەلگرتن چۆن ئەبى؛ هەرچى دەربارەى زیارەتى ئیمامزادەوه دەترانى بەویشت گوت. واتا بە قەد خۆت زانات كرد. بەلام ئەم كیژەت، ئەو كورپت، له فیرگەى سەرەتاییرا تا ناوەندى و تا چۆتە پلەى دانشگا گەلیك شتى وا فیر بووه كە بۆنیشت نەكردوو. منالە ساواكەى دوینیت ژان پۆل سارتر، برشت و پۆسۆ ناسیوه. نووسراوهكانى دیکارت و ماركس و هینگل و ئینگلز و كى و كى خویندۆتهوه؛ دەزانى دنیا چ باسه. تو گەرەكتە بیخەیتە ناو كوولەكەوه و دەمى بگری و هەر خۆت فیری تارەت و مردوو شۆردن و سەرقسنى ئیمام بردنى بكەى؟ ئەتەوى تەنیا كتیبى «طوفان البكا» (گنژاوى گریان) و «محرقت الفواد» (دلسووتین) تماشكا و هیچی تر نەخوینیتەوه؟ خۆت هیچ له هیچ تی نەگەيوى و لاشت وایە تیگەیشتووى. دەتەوى پۆلە زاناکەت له زانست بته كیتەوه و بەرهو پاش بگەرپیتەوه و بیته توونى بەستەزمان؛ هەرچى جەنابت پیت خۆشە فیری كەى، ئەویش بۆتى بلیتەوه. دیارە له گووى گادا نووستووى!

ئیسستا ئەگەر منالە خویندەوارەكەت له دارى دەستت نەترسى، یان له ترسى

مووچەي پوژژانه نەمانى خۆي كړ نه كا و شهرمى له پروتا نەمىنې و بتوانې وهك خۆي گهړه كيه بتدوينې، راست پيت ئيژئ: باوه! ئەوهي تو ناوت ناوه و دين و به شتي زور باشي ئەزاني و پيي دلخوشي، به لاي منه وه گه مەيه و ئە گه ر ديانەت ئە مەيه كه تو هه ته، پروپو و چيكي بي نرځ و زيانباره. پينغه مبهري خوا فەرموويه: «دنيا مەزرايه بو قيامەت». خوا فەرموويه: «كه سيك له ژيني دنيايه نابينايه، پوژي بساتيش هه ر كويړه». سا ئە گه ر به م حيسابانه بي تو تا ئيستا نه هيلكت شيو بريوه، نه تلپاتي تەرت ديوه. واتا دنيا ت له دەس داوه و به شيشت له ولا پراوه.

تو كه ئيژي خاوه ن دينم، من دە تبينم مەوداي تە مەني ژيان ت هه ر بو دە مي پاش نە مانه و ترس و له رز و هه لچو قانت له ترسي داغي دوژه هه و هيچي تر نا. تو دە فەرمووي ئيمانم هه ر بو يه دە وي له گيان كيشان فريام كه وي؛ له گوړيچه ي تە نگه بە ردا، له بن بە ردا - كه پيميردم دينه سە ري و وه به ر پرسیارانم دە دن - به سە ر راستي پە رسقيان لي وه گه پريم.

به لام منيک كه له سايه ي خوینده واري و ئاگاداري چاوم پروونه و ميشکم له كار نه كه وتووه و دل و هوشم نه خه وتووه، گه ره كمه له مەزراي دنيا تو بچينم؛ دەس له سە ر دەس به هيوای مەرگ و پاش مەرگ دانه مينم.

تو له و دوژه هه دە ترسي كه پاش مردن تووشي دە بي؛ به لام هيچ بير ناکه يته وه كه وا ئيمه ي موسولمانى هاوئيمان ت - كه خوشت يه كيك له ئيمه ي - دناو دوژه قى به تيني زولمي زالمدا سووتاوين و بووينه قه قنه س. جه نابي ئيمانداريشت بو رزگار بوون له گوړه وشاري ناو قه بر دهناليني و ده باريني و زور زور د هگري و فرميسك داده باريني.

دايه! باوه!

من گه ره كمه ئە و ئاگره وه كوژينم كه هه ژاراني بيچاره دە سووتيني. من دە مە وي له م دوژه هه ي كه دوژمناني ديــــــــــــنه كه م بــــــــــــو مــــــــــــن و ئيوه يــــــــــــان نيــــــــــــل داوه رزگار

ببین. سائوساکه به ئازادی بیر له سازوبه رگی مهرگ و وهرامی ئهنکهر و مهنکهر بکهینه وه. ئه و بههشته ی به خه یالتان سازتان داوه، له پئی ئازادی به ولاره هیچ ریگایه کی بو ناچن.

باوه! دایه!

زور جارن خوم لی مات داون که خزاونه ته سووچیک و له سه بهرمال گریاون و کرووزاونه وه. خوا و پیغه مبهه و قورعان و ئیمانان و هموو خو شه ویستانی خواتان هه لپیچاوه و له بهریان پاراونه ته وه: خویه له گونا هم بیوره! خویه! خوشم و منالیشم نه خوش مه که! خویه رستق و روزیم زور که ی! قهرزه کانیشم بو بده وه! کوره که مان چوته سه فهر به خوشی بگه ریته وه. له شوپ بوونه وه به ره و گوپ فریام که وه نه وه ک شه یان بمرفینی. ده رگای ئاگرم لی داخه! له بهه شت به پرم بو راخته! که یف بکه م. ده پروانن له م هه موو پارانه وه دا، جیا له خوتان هیچ که سی تران له بیره؟ ته نانه ت ناوی کوریشتان ده گهل ناوی خوتان دینن. هه ر من، هه ر من! خودایه! فریای من که وه! ئاگات له خزمانی من بی! کوره که ی من کامه روا که! کیژه که ی من به خته وه بی. به لی هه ر خوتان له بیره و که سی تر نا. واتا له بات خوا په رستن، خو په رستن. هه ر خوریله ی خوتان خوش بی، که یفو ته خته و به ئیوه چی که خه لکی دی قهر به خت و ژیان سه خته؟

ده یسا من ئه م دینه م ناوی که هه ر به چاوی خوینی خو ببینم. کارم به هیچ که س نه دابی.

من له دووی ئیمانیک ویلم که گش کویله و دیلی ئه م سه رزهویه رزگار بکات؛ هاریکاری بیکه سانی هه ژار بکات. له ریگه ی ئاوا ئیمانیک ئه گه ر خوم و کور و کچ و هه ست و نستم به خت که م، شانازی ده که م.

من له و ئیمانان ده گه ریتم که پیاویکی خوا فهرموویه: «ئهی خودایه! هه رگا ئیراده ت وه هایه بمخه یته ناو ئاگره وه، ئه ندامم هینده زه لام که جه حه نده می پر کاته وه تا جیگه بو که س نه مینی بیته ناوی.»

دایه! باوه!

ئەو خوای ئیوه بە ئارەزووی دلی خۆتان سازتان داوه، ئەشی بیر و کار و بار و ئەرکی سەرشاتان لە ژیندا لەسەر ئەوی و خۆتان تەمەل و تەووەزەل پال دەنەوه و دەس بۆ پرەش و سپی نەبەن. جا بۆ ئەویش خوداکەتان - وەک خۆتان ئارەزوو دەکەن - هەرچی ئیوه داوا دەکەن پێکی بینی، گەرەکتانە بە بەرتیل و دیاری و زمان لووسی و ریاکاری نەرمی بکەن و لاتان وایە خودای گەرەش - وەک کاربەدەستی ئەم دەورە - چاوچنۆکە و بەپارە هەڵدەخەلەتی و بەرتیل، بەردیش نەرم دەکا. ئەم رییوی و تەلەکه بازیهی بۆ پێک هێنانی کار خۆتان دەگەڵ خەلکی دنیای دەکەن، وایتیدەگەن دەکری دەگەڵ خواشی بکەن.

باج و پیتاکی دەوڵەتیو هاتۆتە سەر. دەتانهوی بنلیچی دەن و خۆشتان لە سزا پرزگار کەن. بەرتیل بە دەست و پێ دەدەن؛ تکاکاران پەیدا دەکەن؛ کلکەسووتە و ریابازی لەلای کاربەدەستان دەکەن. زمانی لووسیان لە دەدەن تا خۆ لە ئەرکی سەرشاتان بدزەنەوه. بەلێ هەر تۆ باوکی ئیماندارێ بەرپێز! دەستی مەردمت برپوه؛ مائی دزیەتیت کرپوه؛ بەردی تەرازووت نوقسانە؛ هیشتا دەستی لە دەنگیوی. کووتالە عەنبارە پۆکت بە گەزی ناھەق دەپییوی؛ بە وامی بەسووت و سەلەم مائی هەزار موسوڵمانت بە سێ چەپی قور گرتووه. سوور ئەزانی لە فەرمانی قورعانی پیرۆزی خودا خۆت بواردوو و گوناھباری؛ ئیستا گەرەکتە بە گریان، بە شلە ی زەرد بە شینەوه، چەند تیکەنان بە پارسەکان، خوا فریو دەی؟! رەشایی گوناھکانت یەكجارەکی بشواتەوه و ئازا بەسەرت کاتەوه؛ لە دنیا ئاسوو دەبژی و هەرکە مردی بتخاتە ناو بەهەشتەوه و گەلەخۆری دەورت بەدەن! بەراستی خەیاڵت خاوه و نیشانەکت نەپێکاوه.

بەلێ باوکی خۆشەویستم!

من لەو ئاکارە بیزارم کە تۆ ناوت نا شوینی دین. نامگەرەکه فەندوفیل لە خوداش بکەم. خوا بە بەرتیل خۆر نـازانم. دەشـزانم خـودای بـانـی سـەر لە پـیـاوی

ماف خوراو هه قى ههيه گازنده له مافخۆر بكا و نه ههژار ده بى لای وایى به ههولدان و ماندوو بوون نان و پىخۆر پهيدا ده بى، نه تالانكراو بوى ههيه داواى ماله كهى خوى بكا و نه دارلیدراو هاوار بكا. ئە گەر دهسته لات دارانى دلپهش و ملهوپ و لاسار، گهلانى بى هیز و نزار، نارهوا قه لآچو ده كهن، خوینی بیچاران ده پزینن، نان له ده م برسى ده رفینن، تاوانكار نین؛ فه زمانى قهزا و قهدهره پىكى دینن. داواى تولهى خوینی كوژراو، دادپرسینى تالانكراو، رزگار كردنى ئەسیران، له بهند و كووت و زنجیران، ده بنه گوناھى زۆر گهوره و پىچهوانهى قهزا و قهدهر.

به لى فه رموت ریوايه ته: هه رچى ده كرى و هه رچى ده بى و چى له م دنیايه پروو ده دا، هه ر له پروى سه ره تاوه له ناو ته ته له نووسراوه و خروپرى دپته گۆرى و به كه س تو زقالتىك ناگۆرى. به رامبه ر به م حىكايه ته - كه تو فه رموت ریوايه ته - ئیمه، من، تو، خه لكى دىكه، هیچ كارىكمان له دهس نایه. ئە گەر روحمه، ئە گەر پىسى و ناپاكیه، ئە گەر پىاوه تی و چاكیه، به ر له هاتنه سه ر دنیا مان، له ناو چاوانمان نووسراوه و مۆر كراوه. ئیمه چین؟ ئیمه ئیمه نین. هاتووین وه كوو له یستوكىك به دهس منالوكىكه وه ئە م دیو ئە و دیومان پى ده كرى. وه ك چووی په لین؛ چه ق و ته فمان له دهس ئە ودا و چۆنمان هه لخته وه وا دینن. به پروای تو قهزا و قهدهر وه ك چه په رىكى ئاسنه؛ مروى تیدا قه تیس ماوه و ده ره تانى لى براوه و ناتوانى خوى لى رزگار كا. هه ركیش بللى من وا ده كه م، یان وا ده چم، كافر ده بى و دژى ئە و چاره نووسیه كه خوا قه له مى لى داوه!

ده یسا باوه! من وا بریارى خۆم داوه خۆم نه خه مه ناو ئە و قه فه سه ته نگه وه و له ناچارى و بى ئىختیارى ده ر بچم. بىر و پروای من ئە وه یه كه ده بى چاره نووسى خۆم به دهس خۆم بى. ریبوارىكم له پروو بارىك ده په رمه وه. گه ره كه بو بوار بپرسم. یان هیچ نه بى قوولایى تا قى كه مه وه و ئە وسا برۆم. ئە گەر بو ارم به دى

کرد و چوومه ئەوبەر ئافەرىن بۆ ھۆشى خۆمە. خۆ ئەگەر رېيازىم گۆمە و دەمخىكىنى، ديسان تاوان لە بېھۆشى و نەزانيمە. من لام وايە لە سايەى كار و كۆشش و زانينەوہ پياو بۆى دەكرى بەختەوہر بى و لە سۆنگەى تەنبەلېشەوہ نەگبەتبار و قوورپەسەر بى. باشە، ئەگەر ئىستا بە فەرمايشتى تۆ ھەرچى بەنى ئادەم دەيكا، خوا پى دەكا و ناتوانى بە موو لىي لادا، كەوابوو تۆ ھەقت چىيە لە كافر بوونم توورپە بى و بە سەرمدا بېلېنى؟ ئەگەر خراپەناكارم، بەدەرەفتار و چەوت و لارم، ئەگەر دزى و حيزى دەكەم، ئەگەر مال بە فېرۆ دەدەم، ئەگەر خەلك لە دەستى من بە زالەيە، ئەگەر كاكلەكەم تالەيە، تۆ ناشى لە منى بزانى. خوايە بەمليدا سەپاندووم. دەستى قەزا راى تەكاندووم. ھەرچى دەيكەم ئەو پىم دەكا.

چەند جار لە خۆتم بىستووہ كە پىنغەمبەر فەرمووہتەى: «بى بەختان و بەختەوہران، ھەر لەناو سكى دايكاندا مۆر كراون و بۆ ئەو كارانە گووراون كە ئەبى لە دنيا بيكەن!». دەيسا من نا، تۆ خۆت بىرى لى بەكەرەوہ و تۆزى ورد ليكى بدەوہ: ئەگەر ئەم فەرموودەت راست بى، مەروفايەتى، بەزەيى، زولم و دلرەقى، خەزا چوون لەپراى خودادا، كافر و موسولمان كوشتن، ھەمووى خودا لەناو زكى دايكماندا بۆى دانابىن و ناچار بىن لە ژياندا وابىن، تۆ قسەى ھەساويت چەيە؟

ئەگەر تۆ پرەواى تەواوت بەو زگنامەى دايكە ھەيە، چىتە بە عەلى ھەلدەلېى؟ كە زۆر ئازا و زانا بووہ. بۆچى بۆ ئىمامى حوسىن دەگرى؟ دەلېى زولمى لىكراوہ. بۆچى جوپن بە شمر ئەدەى؟ ئىژى بى فەر و گلاوہ.

وہ ھەساوى زگنامەى تۆ، حوسىن بۆ كوشتن خولقاوہ و شمر ھەر بۆيە گووراوہ بىتە بەندەى يەزىد و حوسىن بوگرى. نە حوسىن بۆ گريان ئەشى و نە شمرىش بۆ جوپندان دەبى. ئەگەر پروداوى كەربەلا نالەبارە، مىلى قەزا و قەدەر بگرە. شمر و حوسىن بى ئىختيار ھاتوون ئەم دەورە بىبن.

ئەگەر وردتەرى كەيەتەوہ، تىدەگەى كە تۆى بى خەوہر، خوايش بە خەتابار

دهردینی. ئەم بیر و بروا بنشرەت بو پیاگی خراپ و زالم سەرمایه‌یه‌کی گەورەیه و تەنیا پیاوی وەک یەزید و شمیری بی‌فەر بەهره لەم دینه دەبینن.

باوکی بەرپز!

وا من له داخی ئەو میسکەت - که پرپیه‌تی له پرپوچ و خەرافات - بەجیم هیشتی. ئەو خەتەشم کورژاندەوه که له ناو زگی دایکەمدا لەناو چەوانم نووسرابوو. چوومه سەر بروای هەرخیوی (وجوودی) که لای وایه چارەنوس بە دەستی خۆتە. چیت بەسەر دئ، سەرکەوی یان دەبەرکەوی، نەویایه‌تی، بەرزایه‌تی، خۆشی، تالی له ژياندا، بەسته بە کار و کۆشش و هۆش و زیتی و چاپکی و چالاکی خۆتە. بروام بە سارتر هیناوه که گوتوویه: «بەبروای من ئەو مەرویه‌ی که هەر زگماک شەپڵەداره، ئەگەر نەبیتە پێشه‌نگی مله‌کاران له غارداندا، تاوانی لەستوی خۆیه‌تی».

ده بروانه ئەم بروا لەبار و جوانه چۆن دنه‌ی بنیاده‌م ئەدات که کار بکا و ئازاد بژی و هیچ خەتاش ناخاته سەر خوا. هەر چەند ئەگەر ئاگات له قورعانی‌ش هەبا، دەترانی خودا فەرموویه: «مرو هەرچی بە کۆشش وەدەس خۆی نەخا، تووشی نابی».

ئێستا تۆ بەبروای سارتر ئیتری کفر و بنه‌ستی په‌ستی و بی‌هه‌ستی و لامه‌زه‌بی؛ بەلام بەو تەنبه‌ل‌بازاریه‌ی که خۆت هه‌ته ده‌فەرمووی خوداپه‌رستی؟!

باوه گیان!

تۆ له پەند و ئامۆژگاریت بو دینداری، هەر وشه‌ی «نەکه‌ی» ده‌زانی. من و خوشکم له‌و پرۆژه‌وه که گوی له فەرمووده‌ت ده‌گرین، سه‌روینی فەرمانه‌کانت هەر «نەکه‌ی» ه. نەکه‌ی بچییه‌ فلانه شوین! نەکه‌ی دەم له فیسارشت بده‌ی! نەکه‌ی بیگانه بدوینی! نەکه‌ی هه‌رامه‌ بخوینی! نەکه‌ی تماشای نامۆ که‌ی! نەکه‌ی! نەکه‌ی! به‌لام هەرگیز تاقه‌جاریک پیت نەفەرمووم: بوچی نەکه‌م؟ ئەگەر ئەو کاره‌ی

ده ته وئ نه كه م، بېكه م، چي روو نه دا؟

ئهم نه كه يه و تخوون مه به ت لي بۆته خوو؛ لاشت وايه دينداريه. وا من له نكه نكي تو و له و نه كه و مه كه ي هه ميشه ت خو م دزيه وه. گويم بۆ نه وانه گرتو وه كه پيم ئه لين: بير بكه وه! زور بخوينه! بخوينه وه! هه ول بده تي بگه ي! كو شش بكه ئاينده ي خو ت دابين بگه ي!

به گفتي كا وراي كتيب نووس: هه زار به لام له و دينه دا كه «نه» ي له «ئاري» زور تر بي.

كتيب بخوينه و تي مه گه!

تو بروات به قورعان هه يه؛ مباره كه. ده وه ره جار يك پيم بيژه چي تيگه يوي؟ تو سه ري خو ت هيچ نه زاني چي تيايه؟ ليم روونه، نا.

تو ره شخوين قورعان ده خو يني و بۆ مانا كه ي داده مي ني. منيش هه ر به فه رماني تو نه مو يرا وه ماناي ئايه تان بپرسم. كه و ابوو: مني لادين و توي خاوه ن دين له نه زانيني قورعاندا وه كو و يه كين. ته نيا له وه دا ليك جيان كه من هيچ كارم پي نيه و شتيك كه نه زانم چيه و چي هاتيا، خو مي ده گه ل ماندوو ناكه م. به لام تو كه تيشي ناگه ي، فه بوي شه كه ت و ماندووي. ده به رگي په شمينه ي ده گري؛ ما چي ده كه ي؛ له به رزتر شو ين دايده نيي. ئه گه ر گو ي ت لبي بي ده بخوينن - به بي نه وه هيچ ده مانا كه ي بگه ي - دل ت گه رم داد ي و ده گري. هه رگا تو وشي ژان و برک و ئازار و ئيشي ورگت بووي، ده با و ه شي خو تي ده گري. ئه گه ر با و ه ريت پي نه كه ن سو يند به و ده خو ي. ساتي له مال ده رده كه وي، كاتي دوكان ده كه يه وه يان دايده خه ي، له بن ليوان ورته ورتيكت ليوه دي؛ پاشان قفله كه فوو نه ده ي. گوايه ئه مه ش ئايه تي كه دزي دزه و به بي زانيني مانا كه ي وا ناكه ي دز پيت بزاني. نوشته ي مه لا به سي سوو چي ده ميو ده گري؛ به به ر يا خه تيه وه ده درووي؛ كه تو وشي نه خو شي نه بي. ته نانه ت ملي گاكه شت نوشته و ئايه تي تيدا يه؛ كه له چاوي به د به دوور بي و هه ر به هيز و مل نه ستوور بي.

من چی ئەگەر؟

ئەگەر هەستەم بە ئازار کرد، دەچمە لای بژیشکی پەسپۆر؛ دەرزی و دەرمان و هەتوانی لێ وەرەگرم و نەخۆشینەگەم بەردەگرم. گای لاواز و بناو بویرم نیشانی بەیتالینک دەدەم. دەچمە بازار قفلێکی زۆر قایم دەکۆم کە داخستن و کەرنەوهی بە ژمارە بێ. نە فووی دەوی نە دز نە باوکی دزانیش دەتوانن دەستی بۆ بەرن.

تۆ ئەتەوی کاری بکە، لەجیات بێر و لێکدانهوه و پرس و راویژ بە چازانان، پەلاماری قورعان دەدە؛ کردووتە بە فالنامەیی خۆت. دەیگرێهوه و ناوت ناوه ئیستخاره. شەرمیش ناکە قورعانی فەرموودەیی خودات کردۆتە پەتەیی یانسیب و سوای چۆمان تەر و وشکی پێ هەلەدەخە.

دەیسە منیک کە بە لای تۆوه بێ دینم و باوەر ناکەم ئەم قورعانه هێ عاسمانه و جوویراییل دەگەڵ خۆی هینا، هینستان بەلامهوه نەنگه ئەو سوکیهتەیی بەسەر بێنم. قورعان لای من زۆر بەرز و پیروز و پندە و نەک هەر قورعان بگره هەموو کتییکی دیکەش لای من زۆر شایانی ریز لێتانه و لەسەرمانه قەدری بگرین.

من فالێ پێ ناگرهوه؛ دەزانم فالنامە نییه. گالته بە ئەقلی خۆم ناکەم. بۆ ئەنجامدانی کاری خۆم، پرس بە زانایان دەکەم. لە پەسپۆری و شارەزایی وریا و زیتان بەهەرە دەبەم. سەرۆبی کارەگەم لێک دەدەمهوه. نییهت دینم، دای دەبەستم. نالیم قورعان باش نییه. بەلام دەلیم تی نەگه یوم باشه یان نا. تۆ لات وایه من نابێ دەمانای بگەم. خۆیشت لە مانای نازانی.

بەلێ ئەگەر بمزانیاپیه چی تیاپه، لە باشیهکی حالی دەبووم؛ بەشوین پەند و ئامۆژگاریه کدا دەچووم. تۆش لە زانستی قورعاندا زۆر لەخۆم کۆلەوارتری. هەئەللا چاو دەنووقینی، خۆت و بەخت دەیکهیهوه. یه کهم پرووپەر، یه کهم پرستی لای دەستی راست، لە یه کهم دیری سەرپه ری تهواو وهک شه مۆلهی ژنان. چی تیاوو، بە خه یالی به تالی خۆت مانایه کی بۆ ئەتاشی. لەو سارد و سه وادیه کردن به ههرت چه نند وه ده ست ئەگه وی؟ کابرای هاوسات بوۆته دۆستت یان لە

ژیره دوزمته؟ فلان بیوه ژن بخوازی یان واز لهو دلداریه بینی؟ به سه فهر بچی یا نه چی؟ باغ بکری یان
تو بچینی؟...

باوی به ریز!

ئه گهر جاریک توی ئیماندار کتیه کانی ده رسی من - به دهردی قورعانی پیروز - بهری و بیانکه ی به فال
گرهوی خوت، تووره ده بم. چون لات وایه ئه و خودایه ی که قورعانی بو پیغه مبه به خه لات نارد، لیت
نارنجی که تو بیکه یته فالنامه؟!

من له فالنامه ناگه ریم. پروام به راست و دروستی شه موله ی ژنانه نییه. که تو کاریکی وانا که ی له مانای
قورعان تی بگم، په نا به کتییی تر ده بم که پیاوانی خاوه ن ناوی زانا و دانا دایان ناون؛ پر کراون له
ئاموزگاری و په ندی باش و واش نووسراون که به سانایی تیده گم.
تو ههر بویه له من قه لسی چونکه شتیک ناخوینمه وه که تیی ناگم.

باوه!

ئه تبینم نویتز ئه که ی؛ دایکیشم وه ک تو نویتز ده کا. رورژی پینج جار وهرزش ده که ن. شتیکیشی به نووزه نووز
تیدا ده لین بی ئه وه ی مانای بزنان؛ بی ئه وه ی لیتان حالی بی که نویتز کردن بچی ئه بی و ئه بی چون بیت.
وا من که وه ک تو نویتز ناکم، ههر له خه وه هه ستام به یانی، وهرزشی سویدی ده که م. وا تو چه ند عیام و
ساله وهرزشی نویتز کردوو؛ وا منیش هه ژ - نو - ده ساله وهرزشی بیدینان ده که م. ده سا وهره با له
په نایه ک راوه ستین و خومان له بهر چاوان رانین: جه نابت یه کی زگ زلی قاج باریکی مل به لوچی
کورپه پستی خوار و خیچی ته نه ل و به هانکه هانک پشو سواری. له شی منیش بینه بهرچاو. ناو قه د زراو،
سنگ داچه قاو، مل ئه ستور و باسک به هیز، ئه ندامیکی شل و به پیز و پرکیش و لنگ و له تهر سفت و
بینگ - ری و ریک وی - ک، ئی - ری به قه له م کیش - اوه.

رکاتدا - پشت به پروگه - به شه قتيک هه لينا ديري و نايهاويته ناو ئەم دنياي سيهه مه وه که وه ک چوار پي له
به رده ستي ئيستعماري روزه لاتي و روزه اوا بار بکيشي و درک بخوا و سوپاس بو خواي له ده مدا بي و
به ته ما بي له پاش مردن ئيشي باشه! ئەگەر ئيستا سه رزه ميني جهه نده مه و له سه ريه تي به ديلي و
ژيرده ستي و په ستي و دووره هه ستي گوزهران کا و خوي بيته بووله هه ب و ژني دارکيشي دوزه هه بي،
له پاش مه رگي له سايه ي ئەو نوژانه وه - که ماناشي نه ئەزانين - داي ده که نه ناو به هه شت و له ويش له وه ر
سيوه ريه!

باوه گيان!

تو هه ر وه کوو گاي کولوو بير، له وه تا بيرت بردووه به ده وري خو تا سوور ئەخوي، ناشزاني بو ديي و بو
ده روي. خو ت کز ده که ي قروپ بي هه ست و چرپه، له قوربنتيک کروشمه ته. چاو ده گلوفي تا ته پاي لي
په يدا که ي؛ گوايه ده گري! له خواردن و خواردنه وه ي خو ش به پاريزي. ئەم نه دويني و له سووچ کروشمه
کردنه و کهم خواردنه و نه خواردنه ت، ناو ناوه سو فيگه ريه تي.

وا ده شيني روزه لاتي و روزه ئاوي کافري خاوه ن ده سته لات، وه ک گورگي هار ده ميان ناوه ته ئيسلام و
ناويان ناوين دنياي سيهه م. کال و کوليو مان ده رفينن؛ پيشه مان داده کرمينن؛ خه ريکن له بنه مان دينن.
که چي تو ي سو في مباره ک هه ر مته قيشت لي نايه. له سه ر مه زلووم نايه يته جواو. چو ن لات وايه ده نگ
نه کردن يا خو شوکرانه بژاردن له سه ر ئەو ئەحواله تاله، به رانه ر به ره زاي خوايه؟ ئەوه کام خوايه فه رموويه:
ئەگەر زوريشتان لي کريا وه ده نگ مه يه ن!؟

باوه گيان! تو بت په رستي

تو پياويکي ده ست و دل و داوين پاکي؛ زور نوژ ده که ي. به گفتي خو ت خواي خو تي تيدا ده دويني. ئەو
خوايه ش که ده يه رستي - وه ک له جه نابتم بيستوو - له عاسمانه. ده سا من لام وايه ئيوه (توش و دايکم)
گيره ت_____ان له

دهشته بیلله و هیشتا ده خۆتان نه گه یون. ئە گەر تۆزیک به سه رنجدان له خۆتان و ده ور و به رتان بکۆلنه وه، تیده گهن که نوێژه کانتان بۆ بتانه. بتیش زۆرن: سه رمایه داری هه ژارخۆر، پاشا و خونکاری خاوه ن زۆر، مه لا و شیخی عابا له بهر و شال به سه ر و زۆری وای له راده به ده ر. تۆ له سه رته ملت بۆ هه موویان کز که ی. ناشی هیچ کامیان عاجز که ی. هه رکامیکیان لیت برهنجین، دنیا و قیامه ته که ت ده چی.

بتی پیشوو له به ردی ره ق ده تاشران و بی زاد و تیشوو ده مان و دم و ددانیشیان نه بوو. به لام به تکانی ئیستا وه ک خۆمانن؛ زوان زانن. بهرگ و پۆشاکیان گه ره که. خانوویان ده وی بۆ ستار. خواردنیان ده وی به ته غار. هه وه سیان هه س، ژنیان ده وی. زیڕ و جه واهیریان ده وی. هه رچی ئاره زووی نه وسنه، گه ره که ده ستیان بکه وی.

– له کی؟ له توی به سه ته زمانی به ئیمانی دل ساویله که لات وایه ئەمانه گزیری خودان له سه ر زه وی. ئە گه ر ده قورعان بگه یبای ده ترانی خوا نه گزیر و نه وه زیر و نه باج ئە سستیکی هه یه.

پۆژوو ه کانتان:

مانگیک ره به ق، تۆش و دایکم پۆژوو ده گرن. له بۆلێله ی به یانه وه هه تا ته نگی نوێژی شیوان هیه چ ناخۆن و ناخۆنه وه. له تینوان لیوتان ده مژن و له برسان هه ر وه خته بمرن. به لام هیشتا حالی نه بوون ئە و نه خواردنه بۆ چیه؟ هه ر ئە وه نده ی لیده زانن ده می ژه می قاوه لتی و شیوتان گۆراوه و هیه چی تر نا. له ماوه ی ئە م پۆژوو انه دا کام برسی و هه ژارتان تیر کرد؟ زمانتان به چاکه فیر کرد؟ تۆ به تان کرد که ئیتر بی فه ری نه که ن؟ بهرله په مه زان چوو ده کرد، به په مه زان ته رکوو نه کرد. به هه ری زگ هه لقرچاندتان هه ر هینده بوو مانگیک ده مه تیشوو ه کانتان لی هه لوه شا و مانگه که ی تر هاته وه سه رده قی پیشوو. به لام له سای ئە و ژه م و دم گۆرینه تان تووشی نه خۆشیش هاتوون و هیندیکیشتان تـوون

به توون چوون.

منی بی پوژوو چی ته کهم؟ جارجار سهر له دوختور ئه دەم. ئه گهر گوتی چه وریایی له له شتا زوره، ته وژمی خوینت بالایه. وه ک خوی ریگه م بو داده نی. رژیم ده گرم؛ خوم له نه خووشی ئاینده م ده پاریزم.

حه جه که تان

باوه! دایه! منیش له گه لتان هاتمه هه ج^{۱۵}. باوه حاجی! زور باش چاوم لی بوو چیت کرد. به فرۆکه ی بۆینگی هه وسه ت و هه وت هاتیه مه که. هه رکه له فرگه نیشته وه، ده ستت برد له ته نیشته وه هه جنامه یه کی په رپووتت - که نووسراوی چه ند پیاوی گه وره و به ناو بوو - له خورجینه که ت ده ریئا و ملت لی نا: «هه رگا گه یشتیه مه که و له سواری و شتر دابه زیت، لاقی راستت به ر له چۆپه ت بخه عه رزی!» و شتر له کوئ و بۆینگ له کوئ؟ له هه جنامه که تم روانی؛ له م په ر تا ئه و په ر پشکنیم؛ گشتی باسی چوونه هه جی چه ندین سه ده له مه و به ره و تا ئیستا تاقه پیتیکی نه گۆراوه.

له گه لتا هاتمه مه دینه. توش چووی ده گه ل هه زاره زیله ی حاجیاندا به رام به ر به ره وزه ی پاکی پیغه م به ری خوا راویستای. زیاره تنامه ی ئیرانیانه ت لیک کرده وه و ده ستت پیکرد. گشتی باسی په رستنی که سانیک بوو که هه ر نه شت زانیوه کین؛ بۆچی شیاوی په رستنن؟ ئه وی له و زیاره تنامه دا زوری سه رنج راده کیشا، جوین و نه فرینگی به به ار بوو له و که سانه ی که هه جاجه کانی دی که

زۆريان له لا مبارهك بوون. ئەو حاجيانەش خۆيان بە ئىسلام دەزانی و دەگەل تۆدا هاتبوونە ئەم شوینە پاكە.

وەختى نوێژ هات. دەنگى بانگى موحەمەدى لە مزگەوتى پيغەمبەر دەنگى دایەو. كۆمى حەجج لوزەوى بەست: كاسبكار، بىكار، كاربەدەست، دارا و نەدار و پرووت و كۆك، رەش و سپى و زەرد و سوور و كەو و بۆر و عەرب و تورك و تەتار و هیندى و پاكستانى و چینی و ئەندونیزی و فیلیپینی و سەنگالی و زەنگبارى و ئەفغانى و میسرى و سوودانى و هەزاران خەلكى شوینی تر، پزانه ناو مزگەوتەو و بە بانگى «الله اكبر» پزىيان بەست و ئەتوت مزگەوت دەریایە و لە ئیماندار شەپۆل دەدات.

لەو كاتەدا من خەیاڵم دابوو سەر تۆ. دەمگوت ئیستا باوێ حاجیم - كە لە ئیترانرا هاتوو و لە ئیماندا خۆى بە سەرتۆپى ئىسلامى دنیا دەزانى - بىلالى حەبەشى رەشى دەنگ خوەش و دەورانى خۆش و نوورانى پيغەمبەرى خوا و یارانى كەوتوتە بىر و دللى گەرم داهااتوو و حاللى جەزبەى لیهااتوو و دللى بەم حاللاتە خۆشە. كەچى لە نەكاو دىتمى وەك جنۆكەى ناوى خودای بەرگوى كەوى خۆت و چەند هاومەزەبىكت بە پەلەپەل كەوش بە دەست و زاقتان بەست. گازی لە یەكتر دەكەن و بەسەر خەلكیدا باز دەدەن. ریزی جەماعەت بر دەدەن و دەردەپەرن.

لیت دەپرسم: باوێ چ بوو؟ چى قەوماو؟ بەرەو كوی وا تەنگەتاوى؟ بۆ لە مزگەوت نامینی و پراى ئەم گشت موسولمانە ریز بیهستی و نوێژ دابەستى؟

ئێژى: لاچۆ! ئیمەى شیعە دەگەل ئەمانە نوێژ ناكەین. ئەبى لەم مزگەوتە پاكەین. جەماعەت دەگەل ئەوانەى لەگەلمانا هەومەزەب نین ناپرەوايه. ئیمەى شیعە پيشنوێژى خۆمان جیايه. ئەشى بچینهو ئوتیل بۆ نوێژ كردن.

گویم لیئە موسولمانى تر كە ئەتانینن وا دەكەن، كەوش بە دەست لە دەست جەماعەت رادەكەن، بزەیان دیتە سەر لیوان و لەنیوان خۆیاندا پیکەو بەس و خواسیانە: ئەمانە ئەگەر ئىسلامن، بۆ لە مزگەوتى پيغەمبەر دەسلەمنەو؟ نەخیر وا دیارە هەر بۆیه هاتوونە حەج تۆى دووبەرەكى بچینن؛ بە ئاشكرا

له پرووی موسولمانانی دیکه دا جتیوی پیس به خیزانی پیغه مبهه و یارانای هاوکاری بدهن. باوه حاجی! ئەو شیرینکاریه تو ئەیکه ی هه به کاری ئیستعماری پرژاوا دیت؛ که هه ل بوخوی پرەخسینی و خوۆتان لی پکا به گویره که ی سامیری و تیکتان بهردا و قوری دنیاتان وه سهردا. پیتان بلێ: سوننی مهزه ب ناسبی و سه به عومه رن و دژ به وه چه ی پیغه مبه رن. با سوننی مهزه بیه بیژی: ئەم رافزیه شیعانه عه لی به خودا ده زانن. لایان وایه قورعان ده سکاری کراوه و باسی خوۆشه ویستی عه لی لی دزراوه. لاشیان وایه کتیبی «مفاتیح الجنان» (کلیله کانی به هه شت)، بیلاته ژبی به قه ده ر قورعان پیرۆزه. ئەم حاجیانه بو ته وافی مالی کابه نه ها تگن؛ ها توون له ده وری مه رقه دی ئیمامه کان بو خلینه وه.

باوه!

له ته وافا چاوم لی بوو هه ردوو ک شانی دایه حاجیت توند گرتبوو به رانه به به مالی کابه، هه ر راسته و پاسته ت پی ده کرد؛ نه وه کا خودای نه خواسته به قه ده ر موو شانی خواری بی و تا عه ته که ی لی خه سار بی. ده لئی بو مبا ته قانده نه ئە گه ر سه ره سیمیک لار بی، یان نا ته قی، یان ته قینه ره که ی ده کوژی! که چی هه ر خوۆشت ده تفرموو: پیغه مبه به به سواری و شتر چه جی ده کرد.

باوی به ریز!

به داخه وه هه موو ژینت به م پرالته په رسته ی له ده س خوۆ دا. وه ک که رسته ی ماشین ده چی ده به ر ده سته ی وه ستا که یدا؛ هه ر چوویت و پرسیت: چۆن بکه م؟ قه ت نه تپرسی بو وا بکه م؟ تو له لایه ک هینده موسولمانی چاکی که نا ته وی گوۆشه ی شانی خوۆت و ژنت به قه د موویه ک له به رانه به ر کابه لای بی؛ که چی هه ر تو ی موسولمانی وا به ئیمان که پیت ئە لین: وا جووله که له فه له ستین موسولمان قه تلوع _____ ام ده که ن، _____ آل

به سهر ژن و منالدا ده ته قینن، ههر وه نازانی میښووله ش به بن گویتا تی په ریوه. شانی بو هه لده ته کینی و به بو له وه نه در کینی: ئا به من چی! جا کی ده لی عه ره به کانی فه له ستین - که هه موویان مه زب سونین - له جووله که خراپتر نین؟ هه ی دهستی جووله که خوښ بی؛ ده با تو له ی ئیمام حوسینی شه هیدیان لی بستینی. گوری گیانان. نه وانه ش له و عه ره بانه که فیلمی بی عه ده بانه دروست نه که ن؛ ئا پرووی ئیسلامیان بردووه. با شیعه بان تا بویان به ته نگه وه بام!

حاجیه ک له و حاجیان هی ئیران ده یگوت: به تانیه که م گوم کرد بوو. هه رچی گه رام نه مدوزیه وه. چووم له بازار ی عه ره فات به تانیه کی ترم کری. چونکه ده لین ریوایه ته: بی په توو بیچییه عه ره فات خیری نییه. له بازار ده گه پرامه وه. په تووه که ی خو م به حاجیه کی ئیرانی دیت؛ ناسیمه وه. دیار بوو لپی دزیبووم. به لام چونکه ناشی له حج مالی ته قه ل درووت پی بی، په راویزه چنراوه که ی له په توو هه لوه شانددبوو. وانا بهر شه رعی خستبوو تا دزینه که ی حه لال بی! ده سا وهره به و کاره سهیر و سه مه ره پی مه که نه. له حج، له ئیحرام به ستنا که گویا خه زای گه وره یه و حه شر و نه شر و قیامه تمان بیر ده خاته وه، توی مام حاجی په توو بدزی و بو نه وه ی بو ئیحرام بشی، ته قه لی لی هه لوه شینی و به خه یال وه بهر شه رعی خه ی!

ره نگه بیژن: جا نه وه حاجیه کیش دز بوو، گونا هی حاجی تر چییه؟ ده ی بو نه مه ی تر ده لین چی؟ له نیوان سه فا و مهروادا بو خو م دیتم جوو تیک حاجی له حاجیه کانی ئیرانی له و جه نگه دا که به گورگه لو قه کردن ده چوونه ری و ته واو ته نگه نه فسه ببوون، یه کیان بانگی له وی تر کرد: ئاهای حاجیاغا! گوی بگره. نه م روزهانه شتیکم بو ده رکه و تووه زور گرینگه. حاجی گویگر به هه ناسه سواری ده لی:

- ئاده ی کامه؟

- نه م سونیا نه که دینه حج وه ک خو مان نین هیچیان ته وافی ژن ناکه ن. خو یشته ده زانی ههر که سیک له م ته وافه خـ بـ بـ وـ یـ ری، حه لال لی لـ لـ حـ رـ اـ مـ دـ بـ یـ جـ

بهو پښه ئەم سونيانه که باوک و دایکی هیچ کامیان لهم ته و افه به شدار نه بوو، بو خوټ بزانه چی ئەلیم...
- ئاری ئاری. هەر ئافه ریم بو ئەو عه قَل و که مالا ته ت. و اتا ده ته وی بغه رمووی ئەمانه هه موویان: ئاوا...
هاها!

هەر ئەو رۆژه له نیوان سه فا و مه روادا، ده گه ل بژیشکیکی چازان بوومه هاوړی. دوکتور ده یگوت من له مه و بهر لاموا نه بوو ئایینداری، به تایه تی زیاره تی حه ج، تا ئەوه نده دل بزویڼ و گیان په روه ره. ژیانې بو دراو ماندوو بوون له بهر چاوی پیاو ده بیژی و له ته ماح و چاو چنۆکی و ئاره زووی جانه وهرانه پرگار ده بی. کاکي دوکتور زیاره تنامه یه کی پڼ بوو، هەر تا و ناتاو هیندیکی لی ده خوینده وه و بو هه موو رست و وشه یه ک مانای ورد و جوانی تازه ی ده دوزیه وه و هەر له په ستاش به دلگه رمی به هه به ه و ئافه رینی بوو. که چی له پر له خویندنه وه ی زیاره تنامه دا گری کرد و به سه رسامیه وه لی پرسیم: شتیک لیره دا نوو سراوه من له ماناکه ی تی ناگه م. تو پیم بلی!

کتیب ده لی: له سه ر پڼ پیلکه ی چواره مین و چان بده و ئەم دوعایه - که لهم په رده دا نوو سراوه - بخوینه؛ پوولت زور ده بی! ئەمه چییه؟ سه رم گیژ بوو من له جوابی ئەم پرسیاره دا بلیم چی؟ بابایه کی وا رۆشنیر و زانا و ژیر بو یه که مجار ئایینداری بیته بیر و دلی بو حه ج بکورکینی و له مالی دنیا واز بینئ و لای و ابئ حه ج، دلی گه ماری دنیا دار به جاری مشت و مال ده کا و له خشت و خالی زه مینی به تال ده کا. گیان فیدا بوونی سمایل، رۆله به خشینی برایم له پای خوادا، وه بیر مرۆ دینیتته وه. نومایشتی حه شر و نه شر و زیندوو بوونه وه ی شان ده دا. که چی له پر تووشی شتی ئەوه نده نامه ردانه بی که کابرایه کی بی شه رمی پاره په رستی نارپه سن خستوو یه ته ناو کتیبی حه جنامه وه. ئای لهم نه نگ و ئابروو چوونه. به راستی زور شه رمه زار بووم؛ ده مم بوو به ته له ی ته قیو. ویستم پینه ی پیدا بگرم، گوتم: دوکتور گوئ مه ده ری. ئەو وشه توره اتانه بو

ده س

بپرینی

حه جاجان کتیب فرۆشانی مه که ده یخه نه ناو کتیبانه وه. مامۆستا زاناکانی دین هه رگیز به مانه پازی نین. دوکتور به زرده خه نده وه زیاره تامه ی پیکه وه ناو پشتی به رگه که ی نیشاندام. ناوی پیاویکی زۆر گه وره و به ناوبانگ و جی ته قلیدی زۆربه ی زۆری شیعه ی ئیرانی پیوه بوو. گوتی ئه مجار چی ئه فهرمووی؟ سه رسام دامام. ئاره قه ی رهش و شینم کرد. هه ر هینده م له دهس هات راکه م و به جیتی بئلم. من نائیم پاره خراپه. به لام هه ی به ده م خواخواز و به دل شیت و هاری پاره! ئه وه کاره؟ تو له جیاتی ئه وه ی هۆشت له م شوینه مباره که دا له سه ر خودا و پیغه مبه ر و مه رگ و زیندوو بوونه وه بج، بیرت له سه ر لیسه گیر بئ و ئه ویش له کوئی؟ له سه ر پی پیلکه ی چواره می سه فا و مهروه؟ گوايه له وئ پوول ده باری؟ ده ک داوه شیئی!

مام ئاخوندی موشته هید و پیشه نگی گهل! به شه رفه ت - ئه گه ر هه ته - سویندت ده ده م ئه و پوول و ماله ی خو ت هه ته له کویت هیئا؟ په پیره وانته نه یاندایه ی؟ ده ستت بو پان نه کردنه وه؟ سوالت نه کرد؟ هه ر ساله و سال هاتیه حه ج و چوویته سه ر پله ی چواره می سه فا و مه روا و دوعات خویند و له عاسمانه وه بو ت باری و به خورجینی پر زیره وه به ره و ئیران هاتیه ته وه و تا سالی تر له خزمه ت دایه خانمدا گوزه راندت. من ده زانم پوولت زۆره. تو ش ده زانی له پلیکانی سه فا و مه روا ت نه هانیوه. له و کپوه سکه لی ناده ن. من ده زانم؛ تو ش ده زانی. ئه و پوولانه ت له دالانی ئاوه دانی خانووی به رزی له سه ر ته رزی ئیتالیا یی و ئه مریکایی ده سکه و تو وه.

مامۆستا گیان! تو ده چی بو به سه زمانی هیچ نه زانی ساویلکۆکه به رنامه ی حه ج له پرووی کتیبی هه زار سال له مه وه به ره وه ئه نووسیت. هیچ بیرت بو ئه وه ش ناچی تو زکالیک ده سکاری بکه ی و ده گهل رۆژگار چه رخی بده ی.

ئسته حاجی به سواری فرۆکه ی بوینگ ده چنه حه جی. تو هه ر باسی سواربوونی وشتر ده نووسیت. به ره که ته سی راسه ته بازاری حه تـ اران ئـاخۆ چیـیه؟ پـله ی

چوارەم لە نێوان سەفا و مەرۆیە بۆچی خەزینەى تێداىه؟

تۆ ئەنوووسى: ئەگەر لە ژێر لووسى كابه ئەم تووكەى كه من نووسىومە دژى دوژمنت بخوینى، خودا دەيكاته قالدۆنچە! ئەگەر هەزار نەخۆشى و لەش بەباریت بى، ئەم دۆعاىەى من بخوینە، هیچ خەش لە لەشتا نامىنى!

كەبرى ساويلكەى بڕواكار لای واىه ئەم نووسراوى تۆ لە سەرچاوى قورعانهوه هەلگىراوه و بڕواى پىه و دۆعاکانت دەكار دەکا. لە ئەنجامدا گەر كار نەکا و دوژمن نەكرا بە قالدۆنچە و بارى لەشى گرانتر بوو، ئەگەر لەسەر پلەى چواری سەفا و مەرۆا پوول و پارەى بۆ نەبارى، چى بەسەر دى؟

لیم روونه كەبرا هەرچەندى گىژ و هور و ساويلكەش بى، بڕواى بە وىرد و قورعان و دووكانهكەى تۆش نامىنى.

باوى بەرپىز!

قسەكانت لەمەر دینهوه يەك ناگرن. جارێك ئىژى: سامانى دنيا هیچ نىه؛ هەژارى نىعمەتى خوايه. ئىژى پىغەمبەر فەرموويه: شانازىم بە هەژارىمه.

كەچى جارى تر ئەفەرمووى: پىاو بچىتە زيارەتى فلانه ئىمام، فىساره ئىمامزاده، دەس دەشوباكىان وه رىنى، ئەسرىنان زۆر هەلوه رىنى، فلانه دۆعاش بخوینى، خوا پارەى فرەى ئەداتى. من دەزانم تۆش دەزانى پوول بە گریان و بە زيارەت پەيدا نابى. بەلام سەيره كه لەمەدا زەقزەق دىوتە هەموو داراىى ولاتت، هەموو

كانگای پر لە نەوت و زىر و زىوت، بەروبووى پى دەشت و كىوت، لادىن دەبىه و دەنگ ناكەى!

بە عەزەرت و ئاواتەوهى لەو سامانهى لىتى دەدزن هەزار يەككىت بدەنى؛ ناشت دەنى. خۆت پرووت و رەجال و بەتال و پەرىشان حال، چارى ناچار بە وىرد و دۆعا و نوشتهوه و فوو لە دەورەى خۆكردن و نووكەنووك و گریانوه خەرىك دەكەى؛ تف قووت دەدەى؛ دلخۆشى خۆت دەدەيهوه: ئاھ چى لى بكەم؟ با دنيا جهژنى كافر بى. كافر وهك دال و قالدۆن. لە كەلاكى بۆگەنى دنيا هالاون. با

بیخۆن خو له دوای مردن له بههشت و هۆری و شیر و ههنگوینی پالای بی بهشی موسوڵمان بی بهشن؛ بهخت رهشن. ئەوسا گزوفتیان ئەدهین.

من تی ناگهه م چۆن دوو دژ لیک کۆوه دهکهی. له لایه پهسنی ههژاری و ههناسه ساردیم بو ئەدهی. له لایه کیش به گریان و پارانهوه داوای پوول له خودا دهکهی. کامیان باشه؟ ههژاری یان پارهداری؟ ئەگه ده لئی پاره باشه، پاره کانگای ولاتهکهی خۆت باشتره وهی گری، یان ئەو پوولهی له سهفا و مهروا دهباری؟ بمبوره ئەگه پیت بیژم: گیزی و ئاگات له خۆت نییه.

دهی من که لات لامه زه بهم چیم پی باشه؟

به پروای من ئیمه ی موسوڵمانی ههژار که نامۆی خودانه ناسی داگیرکاری بی به زه یی ولاتی لی داگیر کردوین، گشمان یه کتری بگرین و دهس له دهس و قهوهت له خوا، ده گزی راجین و دایپاجین و له ولاتی خومانی ده رکهین و ئازاد بژین و به ئازادی سامان و بژیو پهیدا کهین. بو داگیرکه ده رکردنیش گه ره که که رسته مان بی. بو پهیدا بوونی که رسته ش ئەبی ده رسی زۆر بخوینین. هونه رمه ند و پیشه ساز بین. ئەوی داگیرکه ده یزانی خو مان فیر کهین تا بتوانین ده روستیان بین.

هه تا ئیمه ده سمایه مان ته نیا پارانه وه و گریان له بهر گوژی ئیمامان بی، هه ر ژیر چه پۆکه و یه خسیری ئەو زۆردارانه ده مینین که له خو مان زانتر و وریاترن.

که ره لا

باوه! تو چیرۆکیک ههس، باسی حوسین و که ره لا. دایم و ده رهه م به سال، به مانگ، به شهو، به رۆژ، کردووته به بنیشته خو شکه و ده یجوویه وه. ده گه ل چیرۆک گوته که شا به کو ل ده گری و ده بارینی. من ئەو چیرۆکه نازانم چۆنه، چونکه خو یشته هیچ لهو باره وه نازانی تا بو مان ش ی که یه وه.

لینت ئە پرسم: حوسین کی بوو؟ بوچی کوژرا؟

تو ده فه رمووی: نه وه ی پیغه مبه ری خوا بوو، گیانی خو ی کرده قوربانی له

به‌هيزترين ته‌زينه‌ري ميشك و دلّه.

باوكى به‌پژ!

من دهمه‌وى له دنيا دا قاره‌مانى وا هه‌لكه‌وى ده‌هانام بى؛ ده‌ستم بگرى. زولمى زوردارى به‌دكارم له‌سه‌ر لا‌با و مافم نه‌خورى. هانهم بدا له پرنگه‌ى نازاد بوونمدا به‌گژ داگير كه‌ردا بچم. بۆ پاريزگارى له نامووس، له ئابرووى گه‌ل، سه‌نگه‌ر بگرم و بۆى بمرم. وام‌ده‌زانى حوسين ئه‌و قاره‌مانه بوو كه بۆ ديفاع له مافى چينى به‌شخوراو به‌ره‌نگارى يه‌زيد بووه و له‌پراى پرزگارى هه‌ژاران شه‌هيد كرا؛ كاره‌كه‌يم زۆر به‌دل بوو. كه‌چى وا تازه تيده‌گه‌م كه هيج كارى به‌سه‌ر كارى هه‌ژارانى بى‌په‌نا و بى‌بناوانى چه‌وسينراوى بى‌تاوانى ده‌ورانى ئه‌مه‌وى نه‌بووه. ئه‌م جه‌نگ و خۆبه‌كوشت‌دانه‌ى هه‌ر بۆيه بوو له مه‌حشه‌را تكا بۆ ئه‌وانه بكا كه محه‌ره‌م بۆى گرياون. ده‌يسا پيم بيژه كه‌ربه‌لا - جگه له قازانج و به‌هره‌ى بۆ مام مه‌لا - كام ده‌ردى من ده‌رمان ده‌كا؟

باوه! وه‌بیرت دى جارى له‌باره‌ى ئه‌م مه‌به‌سته‌وه عه‌رم كردى كه‌ربه‌لا چۆن بۆ مه‌مانان - كه له‌م پرۆژگاره‌دا ده‌ژين و سه‌ده‌ه‌زاران گرى و گۆلى ئابوورى و كۆمه‌لايه‌تيمان تووش هاتووه - بى‌به‌هره‌يه، تۆ له وه‌رامى ئه‌م قسه‌م كتيبيكت پى نيشاندام، فه‌رمووت: ئه‌مه بخوينه‌وه تا ته‌واو ده‌مكوتت بكا. كتيبه‌كه‌م له تۆ وه‌رگرت. ناوى ئايه‌توللايه‌كى به‌ناوبانگى له‌پشت به‌رگه‌كه نووسرابوو؛ كه له شارى پيرۆزى قوم داده‌نيشى و ئه‌م كتيبه‌ى ده‌رباره‌ى خوينى حوسين و كاره‌ساتى شه‌پرى كه‌ربه‌لا داناوه.

پيشه‌كیه‌كى بۆ نووسيوه به‌خۆى هه‌لده‌لى و خۆيمان وا پى ده‌ناسينى كه له زانستى ئايينى و ئابووريشدا پسپۆرى هه‌ره‌گه‌وره‌يه.

له شوپيىكى ئه‌و كتيبه‌دا نووسراوه: راپه‌رينى ئيمام حوسين دژى يه‌زيد، بۆ هه‌موو خه‌لكى سه‌ره‌زه‌مين و به‌تاييه‌تى بۆ موسولمانانى ئيران خير و خۆشى و خه‌نى بوونه. ئه‌م خه‌نى بوونه‌ش دوو جووره: يه‌كه‌ميان گه‌ش

دووهه میان هۆی پوولدار بوونه:

۱- گه شهی دهروونییه که چۆنه؟ ئە گەر ئیستا کۆمه لێک له تۆزهرهوه و ژمارگهی زۆر کارامه تیکرا بێن و سیایی ناوی ئەو هه موو ژن و پیاوانه، ئەو هه موو بیڕ و لاوانه، ئەو هه موو جووته چاوانه که له پرسه ی ئیمام حوسیندا گریاون و له سۆنگه ی ئەو گریانه وه له لای خواوه به خشراون و بۆ به هه شت به پڕی کراون بگرنه وه، به بێ گومان له میلیۆن و چی چی لۆنیش تی ده په پڕی و هیشتا نیوه شی نانوسری.

۲- له باره ی ئابووری شه وه: هینده به به ره و گرینگه که ئە شی له به رانه ریا لۆرت و خاوه ن سه رمایه کان، پسپۆرانی زانستی مآل به مآلدان و سارد و سه ودا و بازرگانی له جیهاندا کړنۆش به رن و بزانه دهسته وستانن.

من که تا ئیڕه م خوینده وه، ته زویکی ساردم پیندا هات. یاخوا خیر بی. ئە ی بۆ منیک که زۆر شتم له م باره وه خویندۆته وه تی نه گیوم که به ره ی ئابووری گریان بۆ حوسین و قازانجی چوونی که به لا له چیدایه و چۆنه و چه نده؟ وا دیاره من نازیره کم. ئەو مامۆستا بلیمه ته ی ئەم کتیبه ی بۆ نووسیوین، له زیره کی و لیها تووی شتی وای دۆزیوه ته وه که به بیڕی ئیمه ی ساده و تینه گه یشتو ودا نایه.

مامۆستای زانا ئەم باسه ی شی کردۆته وه و فه رموویه: سه رنج بدهن! هه موو سآلیک ئەو هه موو خه لکی ئیرانه ی موسولمانه له سه بزه واره وه بگره تا قه زوین و ده ورو به ری له گوناباد و کاشان و یه زد و سمنان و کوردکۆی و موحه مه دئاباد و گش لا، له سه رانه سه ری ئیراندا، گشتی ده چیته که به لا بۆ زیاره تی ئیمام حوسین؛ دروودی خودای له سه ر بی.

هه ره یه ک له و زیاره تکه رانه بۆ باروبنه ی سه فه ریان، بۆ تۆشه ی را، که ل و په ل ده گه ل خو ده به ن. له کاتی گه رانه وه دا چیان پێ هه بی ده یفرۆشن. ئەوسا بۆ دیاری و متفه رک و یادگاری، شت له که به لا ده کړن و ده یهیننه وه. ئەم کړین و فرۆشته و مآل به مآله و که ل و په ل پیک گۆرینه وه، هه موو سآلیک ئەوه نده بازاړی

ئىران ۋە برەو دەخا ۋە ھىندە قازانچى ئابوورى بە ئاپۇرە دەگەيەنىڭ كە لە سەرانسەر دنيادا ھىشتا ۋەينەى نەدیتراۋە.

دەئاخر چۆن پىنەكەنم؟ دە ياخوئا نووسەرى گەورەى سۋالکەر ۋ چەورەى ناپرەسەن! مالت برمى بۆ كەرەيتت! ئە گەر بۆخۆت گىل ۋ حۆل ۋ مالم ۋ پىرانی، خەلکى بۆ بە كەر دەزانی؟ من نالیم مېشكت كار بكا؛ بە لام ھەر چاوت كویر نەبا ۋ دەوروبەرى خۆت دىبا، دەزانی كە شىركەتتىكى زۆر چكۆلەى بازارگانى لە ژاپوندا چەند ئەۋەندەى بىنە ۋ بەرەى ئالوگۆپرى مالم ۋ كالای تىدا ھەيە. تەنانت ھەر شارەزاييت لە شارۆكىكى ئىران با - كە چەند كالای دەرەكى دەتوینتتەۋە ۋ تەرازوۋى ھاۋردە ۋ برەدى ھەتا كوئى دەخوینتتەۋە - ئەم فەرمايشتە قۇرئانەت نەدەفەرموۋ. تەپلەى لباد بە سەرىكى شەكالم شپۆلى دېھاتى بە جەنابت خەلەتاۋە ۋ ھانت داۋە سەفەرى كەربەلا بكات. ئەۋ پوول ۋ پارەى ھەيەتى خەرچى چوون ۋ گەرئانەۋەى دابىن ناك. سوور دەزانی لەۋانەيە لە نيۋەى رېنگە پەك بخا ۋ زيارەتى بە نسيب نەبى. چارى ناچار پەلاسىك، تەشكەبەرەيەك، تەختە كوئىتك، خورجىنتىكى پىر لە پىنە دە لبارەكەى رادەكا. لە كەربەلا بە عارەبىكى پاپەتى، ۋەكوو خۆى رووت ۋ نەگبەتى دەفروشىت ۋ بەۋ چەند قوشە ۋ قروشەۋە دەچتە بازارى كەربەلا، بەردەمۆر ۋ خۆلى تەيەموم كردن ۋ تەزىبى رەشى گل دەكپرى ۋ دەيكاتە ديارى دەستى خۆى بۆ ھاوسا ۋ دەر ۋ جىران ۋ كەدخودا ۋ مندالەكانى ۋ بۆ ئاخوندىش پارچىك قوماشى كرىۋە. ئىتر چىتر؟

دەك ياخوئا لە بەغىليان سۆمبى چاۋانت دابى! تۆ لات ۋابى ئەم سارد ۋ سەۋدايە زۆرە ۋ پىرقازانچە، لە سەرانسەرى جىھاندا ھىشتا ۋەينەى نەبىنراۋە! ۋا بىرەرى تىر ۋ تەسەلى ئىرانيان بە سەفەرى كەربەلاۋە بەستراۋە.

ھىچ بە دووريشى نازانم بۆ دىنەۋەى ئەم بىرە قوول ۋ ژىرانەت ئىمام حوسىن بە منەتبارى خۆت بزانى. پىت ۋابى ئىمامى شەھىد پىۋىستە سوپاست بكا كە تۆى بلىمەت ۋ زانا تىگەيشتوۋى شورش ۋ خۆ بەكوشت دانى ھەر بۆيە بوو كە تەزىبى ۋ بەردەمۆران ۋە برەۋ بخا ۋ ئىرانی پى دەۋلەمەند بن!

ئەگەر ئەو شەھید نەبووبا و ئەگەر يارانى پاكى ئەو لەسەر خاكي كەربە لا خوڤنيان نەپرژاىه، كى ئەو ھەموو بەردەمۆرە و قورە زۆرەى تەزىيحانى دەكرە تەنخوا و سەرمایەى بازرگانی لە ئيراندا؟
خوا نەبیرۆ نيو ئەوئەندەى ئەم ئيرانە تەزىیحى گۆل و بەردەمۆر لە سەرانسەرى ئەمريكا و ئوروپادا دەس ناکەوى.

بەلى، باوكى ئايىندارم!

گەرەتريىن سوود و بەهرەى شەھیدبوونى ئىمام حوسين - كە بەپراستى پروداوئىكى دلتەزىنە و دەبواىە سەرمەشق بواىە بۆ خواناسينى بەپراست و فیداكارى لەپراى ھەقدا و سەردۆراندن لە پرىگەى مافى پەوادا - لەلاى خواھەنى كتيبي نووسراوى موحتەھیدی قوم، كە بە ناوى «ديفاع لە حوسينى شەھید» ناو نراوه، بۆ بەرەنگارى يەزید و نەمانى زولم و لاسارى بەردەى دەستەلاتدار نەبووه؛ دارژتنى پرۆژەىھەكى ئابوورى پر لە سوود و سەرمایە بوو كە بەردەمۆر و تەزىیحى گۆلى كەربە لا بفروشرى و ئيران پى ببوورژیتەوہ.
با ئەو شەمان لەبیر نەچى كە ئەو پیرە مامۆستايەى خواھەنى ئەم فيكرە بىكرە، ھەر لەو كتيبە جوانەيدا و پراى باسى ئىمام حوسين و پرۆژە پر قازانجەكەى، ھەتا زمانى گەپراوہ و ھەتا تەپراى لى پراوہ، جوين و سخيفى نارەواى بە ئەسحابە و موسولمانانى تر داوہ؛ كە لاى وا بووہ ئەویش ھەر بەرژەوہندى ئيمانە.
ھەر ئەو كابرا كتيب نووسە - كە وەك وتەمان لەشارى قوم دادەنیشى و ريشيكي پريشتى ھەيە و بە قسەى خویدا سەرگەلەى مامۆستاكانە - دزى لى ئاشكرا بووہ؛ چى كردووہ؟ ھيتاويە قسەى لاتانەى ئەو نامەرد و چرووكانەى كە دەربارەى حوسينىھەى ئيرشاد دەيكەن و دەيانەوى ئەو شوينە پيرۆزە سووك كەن - بى دەسكارى - بە بى ئەوہ شەرم بىگرى، بە ناوى خوڤى خستوويەتە ناو كتيبەكەيەوہ و خویندەوار وا حالى دەكا كە ئەم درۆ و ھەلبەستانەش ھى خوڤىتەى!

دهی من نالیم ئیوه بلین! پیاویکی وا درۆ و بوختان و قسهی پيس له پیاوی درۆزن بدزی و ناوی نامه ده که ی پیشووش وه بن لیچ دا و به دووسه ره بیته دز، کی بر وا ده کا راست بکا و ئیمام حوسینی خوش بوئ و دزی وا چۆن رای ده که وی باسی ئیمام حوسین بکا!

باوه! دایه!

ئه گهر ئیوه لاتان وایه ئەم چەند کەسە ناکەسانە ی درۆهە ئبەست و بوختانکەر نابن بە بەلگە ی شوورە یی بۆ ئاییندارانی دیکه و دەلین چەم بی چە قەل نابی و ئەم بابەتە کتیب نووسە زمان لووسەش چە قەلی چەمی ئیسلامن؛ پیتان وایه کتیبی زۆر باشتەر ههیه که پیاوه به ناوبانگه کان نووسیویانه و هه رچی فەرموویانه راسته و گەر که ئەوان بخوینمەوه، خاسه؛ به لام با بزانین ئەو کەسە ی له دانسگا خویندوو یه سی؛ بزیشکە یان ئەندازیاره یان دەرس بیژی زانکۆیه و له ئابووری و کیمیا سهری ده رده چی؛ به درێژایی ته مەنی خۆی هه ر کتیبی رۆشنبیرانی بیدینی خویندۆته وه؛ شاره زایی له سه ر و یژهر و و یژه وانی ئوروپایی ناموسولمان ده برێته وه؛ ئیستا ئە گهر دلێ بۆ ئیمان لی بدا و بمانه وی کتیبی خۆمان وه خوینێ، چۆنی ئامۆژگاری بکه ین که کتیه کتیب زۆر باشه و له کامه یان به هره به ری؟ نازانم تۆ چی ئە فەرمووی؟ به لام من خۆم له م وه رامه داده مینم. بۆچی؟ چۆن ده بینم بۆ نمونه فلان کتیب زۆر زه لامه؛ ناوی پیاوی زۆر زلیشی له سه ر به رگه که ی نووسراوه. به چەندین نازناوی رهنگین ده وری ناوه که ی دراوه. هه ر خاوه نی ئەم کتیبه به ناوبانگه له سه ر مینه ر ئامۆژگاری نه خوینده واری گه ل ده کا؛ ئایینداران ده گریه نی؛ گه وره و گچکه خوشیان ده وی. چەند ئاخوندی زانا و داناش په راویزیان بۆ ئەو کتیبه نووسیوه و فەرموویانه: هه رچی فەرموویه په سنده و ته واو به ر ئیسلام ده که وی. که سیک سه ری له مانای قورعان ده رنه چی، چۆن ده زانی که هه رچی له م کتیبه دا، له قورعاندا نه نووسراوه؟

هەر هه‌مان مه‌لاش فه‌رمووێه بۆ پیاوی پهمه‌کی ناشی مانای ئایه‌تان بزانی. واتا ئیمه‌ له‌سه‌رمانه‌ بێ لام و جوم هه‌رچی له‌و کتێبه‌نه‌ دایه‌ به‌ فه‌رموو ده‌ی خوا و پیغه‌مبه‌ری بزانی و نقه‌ نه‌ که‌ین!

جاریکیان له‌ خۆتم پرسى: باوه‌! تۆ کامه‌ کتیبته‌ زۆر پى‌ باشه‌ بیه‌خوینمه‌وه‌؟ ناوی کتیبه‌ که‌ت برد و فه‌رمووت سه‌رتۆپی هه‌موو کتیبه‌ ئایینییه‌کانی ئه‌مڕۆیه‌ و که‌س ناتوانی له‌رووی نووسه‌ره‌ که‌یدا بکۆخیت. ئه‌و هانه‌دانه‌ت هه‌لێنام په‌یدای که‌م و بیه‌خوینمه‌وه‌.

سه‌ردێری یه‌ک له‌ وتاره‌کان وا نووسرابوو: «پیغه‌مبه‌ر له‌ سه‌ره‌مه‌رگا چۆن وه‌سیه‌تی بۆ عه‌لی کرد؟» به‌ خویندنه‌وه‌ی ئه‌م سه‌ردێره‌ مچورک و ته‌زوم پیدا هات؛ له‌شم وه‌سه‌ر ئاره‌ق گه‌را. ده‌بی پیغه‌مبه‌ری خودا له‌ لای عه‌لی - که‌ ئامۆزا و یاری هه‌ره‌ به‌رپزیری بوو - چی فه‌رمووی؟ لیم روونه‌ باسی رووداوی داها تووی چه‌ند هه‌زار سالی پى‌ فه‌رمووگه‌. ئه‌م وه‌سیه‌ته‌ هینده‌ی شتی پر له‌ به‌هره‌ بۆ موسوڵمانان تیدایه‌ که‌ مه‌پرسه‌. داخوا ده‌رباره‌ی ئه‌م دینه‌ و ده‌رباره‌ی ئه‌م سه‌ره‌زمینه‌ چه‌ند پزیری نه‌ینی و گرینگ به‌ ئیمام عه‌لی گوتراوه‌ که‌ له‌ پاش کۆچی پیغه‌مبه‌ر ئه‌و بیزانی و که‌سی تر ئاگای لی‌ نه‌بی.

باوه‌ گیان! ئیستا ده‌زانم تۆش به‌ هه‌له‌په‌ی که‌ بزانی ئه‌م وه‌سیه‌ته‌ی که‌ پیغه‌مبه‌ر به‌ گویی عه‌لیدا ده‌چپاند چه‌ند گرینگ بوو؟

ده‌ساوه‌ره‌ با پیکه‌وه‌ ئه‌و کتیبه‌ی که‌ خۆت فه‌رمووت گه‌وره‌ترین کتیبی مه‌زه‌بیمانه‌ لیک که‌ینه‌وه‌ و ئه‌و مه‌به‌سته‌ که‌ باسی ئه‌م وه‌سیه‌ته‌یه‌ پیکه‌وه‌ بیه‌خویننه‌وه‌ و له‌سه‌ر سامی پزگار بیه‌ن. ده‌قی نووسراوی ناو کتیب له‌و باره‌وه‌ به‌م جۆره‌یه‌ که‌ له‌ خواره‌وه‌ نووسراوه‌: «پیغه‌مبه‌ر هه‌ستی کردبوو که‌ زۆر له‌ دنیا نامینێ. ویستی وه‌سیه‌ت بۆ خۆشه‌ویستی خۆی (عه‌لی) بکا؛ له‌دوای کۆچی دوایی ئه‌و عه‌لی چی بکا؟ حه‌زی نه‌ده‌کرد هیچ که‌سیک به‌م که‌ین و به‌ینه‌ بزانی. تا پزۆژیک هه‌لی بۆ ره‌خسا و دوور له‌ چاوی چاونه‌زیران خۆی گه‌یاند هه‌م ئه‌لی. دوور له‌ ئه‌غیار و گوی دێران پیغه‌مبه‌ر وه‌سیه‌ته‌ که‌ی کرد فه‌رمووی: عه‌لی! زۆر

دهمیکه دوو نهینیم له دلدايه گهړه کمه هه ر به توی بیژم چونکه له تو خاترجه م که رازی من له لای هیچ کس نادرکینی . دهیسا به لینم پی بده که ئەم دوو رازه گرینگه به کهس نالیی . عهلی فهرمووی: به لین دهدهم».

من که گه یشتمه ئەو حانده باوهر بکهن هه موو له شم هاته له رزه ده بی پیغه مبهری ئاخوزه مان له دواروژانی ژینیدا کام دوو رازی زور به نرخی به ئاموژای خوی فهرمووی؟ ماموستای نووسه ری کتیب دوی ئەو پیشه کیه به سامه، باسی وهسیه ته که ده کا و ده لی:

«پیغه مبهری خودا فهرمووی: من زورم نه ماوه بمرم. لیم پروونه هه ر له مالی تو و له باوهشی تو شدا ده مرم. جا هه ر کاتیک له کاتی گیانه لاومدا سه رم وه سه ر سنگی تو کرد، زور و شیار به! هه رکه دیت گیانی پاکم له له شم جوئ ئە بیته وه، تو هه ر له جی ده ستت به ده ممه وه بگه ر و گیانم بوخوت بقوزوه وه و ده سه ر و چاوتی هه ل بسوو؛ مه هیله له ده ستت ده رچی! ئە مه یه کیان. دووه مینیان هه رکه مردم گوز و گومبه ت ده ستت به ره و سیره تمی پی داپوشه کهس نه یینی. چونکه هه رکه سی بیینی سو مایی چاوانی دادی و کوره ده بی.» وهسیه ت خه لاس! تو به خیر و من به سلامه ت.

جا ئیستا باوکی به ریزم! هه قم پی ده ده ی یان ناده ی؟ که من له و رپیازه ت ده رچم و به ره و شوینیکی تر باز ده م؟ وه شوین چاره نووسم که وم و له زانست و خوینده واری و هونه رمه ندی گهلانی دنیای پرووناکی به هه ره به رم؟

تو پیت خووش بی و پیت ناخوش بی له جیاتی ئەو کتیبانه ی تو ناوت ناون مه زه به ی، من کتیبه به ناوبانگه کانی دنیا که پرن له ئاموژگاری زور به نرخی و پیاو به ره و پرووناکی ده بن ده خوینمه وه. بو متالا: گه مه ی نیو ئەوین و مه رگ، شوړشی گه وره ی فه رانسه، با دارشکین وه خه به ر بی، سه ره به خو بوونی ئەمریکا، پیشکه وتنی پیشه سازی ئینگلیسه کان، چین له شه ردا، شه وی ره شی کویله داران، پینجه مین سالی راپه رین له جه زایر، چاره ره شانی سه رزه وی، بو ئەفریقا، ئاژاوه ی شه کر له کووبا و شتی تریش هه لده بژیرم و میشکی خو میان پی ده سپیرم.

ته مادارم بهم بۆنه وه ده گه‌ل پياوه گه‌وره كاني پايه بهرز و فهيله سووفاني جيهاني كۆن و تازه‌ي وه كوو: رۆمان رۆلان، مالرۆ، ئارن، مۆريس توريز، لوكاج، نه هرۆ، فهرحات عه بياس، فلانتر فانۆن و ئه بولكه لامي ئازاد و سارتر و كه ساني تردا ئاشنا بم. په‌ند و ئامۆژگاريه كانيان بكه مه رپه‌ري خۆم و له سه‌ر شويني ئه‌وان بپۆم. تۆي به سه‌زوان و ساويلكه، جگه له باسي كه ربه‌لا، ئه‌ويش چۆن باسيك؟ ئه‌وه‌ي كه خيوي كتيبي پرجيتوي مه‌لاي قومي كه ده‌رباره‌ي باري ئابووري له كارواني كه ربه‌لا نووسيوه‌تي ناخوينيه‌وه، به‌ته‌ماي مينش وه كوو خۆت له دنيا بيخه‌به‌ر بكه‌ي! بچ‌هه‌ست و خوست چاوم له فه‌رموده‌ي تۆ بچ. تۆيش هه‌ر كتيب و نووسراويك ئاخوند نه‌لچ بيخوينه‌وه، به كفرنامه‌ي بزاني و رپگه‌م نه‌ده‌ي تماشاي كه‌م؟ هه‌ر زانايه له دنيا دا نووسراوه‌كه‌ي بۆ گرياندي سه‌ر مينه‌ر به‌كار نه‌يه‌ت، به گومراكه‌ر ناوي به‌ري و فه‌رمان بده‌ي كه نه‌يناسم؟

پوخته‌ي وتار: تۆ گه‌ره‌كته من چاوم له ده‌مي تۆ بچ، تۆش چاوت له ده‌مي مه‌لا، مه‌لاش چاوي له رووپه‌ري كه ربه‌لا نامه هه‌لنه‌گرچ. ده‌سا باوه! كه‌ي په‌وايه و خوا هه‌لده‌گرچ تۆ خۆت هيج بي و نه شه‌يلچي من بيم به هيج؟

نا، باوه گيان با خه‌يالت ئاسووده بچ! به سه‌ري تۆ به قسه‌ت ناكه‌م. زۆرم ميشكي خۆم هه‌لگوشه‌ي كه له پرسه‌ي عاشوورايه و نووزه‌نووزي په‌وزه‌خوين و سينگ كوتاني په‌مه‌كيان و ده‌نگي واوه‌يلا و گرياني شيوه‌ن گيتراني كه ربه‌لا حالي بيم؛ به‌داخه‌وه حالي نه‌بووم. ناچار ده‌ستم لچ هه‌لگرت و كه‌وتوو مه شوين زانستي وا كه تبي بگه‌م.

بابی به پریز!

تۆلات وایه پهنا بردن به خوښه ویستانی خودا - که ناول ناوه «ته وه سول» - کۆله که ی دین و ئیمانیه و له سهرووی هه موو کارانه.

له بیرته رۆژنیکیان فهرمووت: وه ره بته مه جینگه یه که یه کیک له پیاوانی دینی زۆر دانا و زانا و بلیمهت و له زانستی کۆن و تازه دا شارهزا، ئه ویش وه که تۆ و یارانی تۆ خووی به رۆشنبیر ده زانی و قسه ی تازه بابته ده کا و ده زانم به که یفی تویه، له و شوینه دا وتار ئه دا.

له گه لئا هاتم چوپینه کۆر. ئاخونده زۆر په سنده کهت له و دهمه دا باسی به هه شت چوونی ده کرد. فهرمووی: «کابرایه کی زۆر گونا هبار که چه ندین قه تلی کردبوو گه ره کی بوو تۆبه بکا. رینگه ی که وته لای ئاخوندیک و لیبی پرسی من پیاوکوژم؛ زۆرم خراپه کردوه. ئاخۆ ده کری رینگه یه کی وام نیشان ده ی خودا له گونا هم خوښ ببی؟ ئاخوند گوتی: نه خیر تۆ جه هه نده میت و چاره ت نایه. کابرا شیره که ی هه لکیشا و ئاخوندی کوشت. سه ری له زۆر ماله ئاخوندی دیکه دا، ئه و پرسیا ره ی لی کردن و هه مان وه رامیان دایه وه و ئه ویش هه ره به و دهرده ی بردن. تا کار گه یشته راده یه که نه وه د و نو سه لکه مه لای به شیر په راند. تا گه یشته ئاخوندیکی که سه تی پێ ته واو ده بوو. پرسیا ری گۆرینی لی کرد. ئاخوند ناوبانگی بیستبوو؛ سوور ده زانی ئه گه ر فیلیک ده کار نه کا ناچار ده بی گیانی دانێ. گوتی هه رچه ند باری گونا هت گرانه و به رواله تی رزگار بوونت زۆر چه توونه به لام حیله شه رعیک هه یه. ئه گه ر بیکه ی زۆر هاسان ده تبه نه به هه شت: خه لکی فلانه ئاوا یی زۆر پاک و خاوه ن ئیمانن. هه رچۆنیک بیت بچۆ له گه ل ئه وان بژی. هه رکاتی ئه وان به کۆمه ل له بهر خودا پارانه وه و داوا ی لی بوردنیا ن لی کرد، تۆش و پرای وان ده س هه لینه و پاپړوه. به زه یی خوا به لیشا وه و هه موانییه. به پانه وه به سه ر نزا کاره کانی دا ده رپړی و که س نابوړی و تاک تاکی لی دهر ناو پړی. ئه وسا تۆش ره گه ل ده که وی و له به شه به زه ت دهنه وی و پاک ده بیه وه.

کابرای پیاوکوژ - که به جگه له خه لکی دیکه سه ره ی نه و دونو مه لای له حیله

شەرع بە دووری قرتاندبو - ئەم کالۆ لەسەرناوەی خوای زۆر لێ خوش هات. رینگە ی گوندی پیاوچاگانى گرتە بەرى. بەلام لە نیوہی رینگەدا سەکتەى تووش هات و سەکتە بوو.

دەبوو بە ھەموو حیسابان بە ئاخر شەپرى مردبى؛ كەچى ئاخریشى خىر بوو. یەكێك ئەو كابرأ پیاوكوژەى لە خەودا دیت. لە بەھەشتا كەیف دەكا و كارى سازە. لى پرسی ئەتۆ و ئیرە چى؟ ناكا خەونى بەراوەژووم پتوہ دىبى؟

پیاوكوژى بەھەشتى فرموى: نەخىر راستە و بەھەشتىم و ئەمەش بەسەرھاتەكەمە: كاتى لە نیوہى پرى مردم، دوو دەستە فرشتەى خودام لى پەیدا بوون. دەستە یەكیان پىلیان كیشام بۆ جەھەندەم رەكیش كەن. ئەوانى تر پریان دامى و كیشایانم گوتیان بۆ بەھەشتى دەبەین. بووبە ھەرا و زەنا - زەناى مەلائىكەتان لەو دەشتە! چرە و گورە و ھەرايەك بوو ھەر مەپرسە! دەتگوت كاسەى قەرەچى ئاو بردوویەتى. ئەم دەمكىشى دەلى: ئاوردووی دۆزەقە؛ ئەویان لە پىلم دەنەوى ئىژى نەمامى بەھەشتە. منى بیچارەش لەو ناوہ ھەر وەختابوو جىقم دەربى و لەبەر یەكچم. ئىتر سەرت نەئىشىنم لەپاش ھەزار چەرمەسەرە و بىنەوبەرە و ھەرە و ھەرە، رینگەى چارەیان دۆزىوہ. لەناو خوێاندأ پىك ھاتن نىوانى ئەو دو گوندانەى كە ئاخوندە حیلەبازەكەى لى دەژیا دەگەل گوندى پیاوچاكەكان لەگەز بەدن بزائن شوین لاشەكەى من لە كام لاوہ نزیكترە. ئەگەر بەلاى مەلادا بووم ئەوا بمبەنە جەھەندەم. ئەگەر لە مەلاش دوورتر بووم ئەوا گوپچى فرشتەكانى بەھەشتەم.

گەز و ھەنگاو و بست و گوئل چوونە رتوہ؛ لە ھەردوو لاوہ پىوايان. بەختەم ھىناى بە ئەندازەى گەى ئەنگوستىك لە گوندى ئاخوند دوورتر بووم. جەھەندەمىەكان دۆراندیان بەھەشتى بردمیانوہ و بى ئەوہ ھىچ كەس لىم پرسی چكارەى و چكارىكت ئەنجام داوہ، ھاوردوومیانە بەھەشت و خوینى ئەوانەى كوشتوومن بە فیرۆ چوو.

بەلى ئەمە زانأ رۆشنبىرەكەت بوو كەوا بە سووك و ھاسانى خوینى

حیلنه زانانی به فیرو دا و فیلی ته له که بازانی سه رخست که ریگه ی هه ق و ناهه قیان تیکه لاو کرد. جاریکی تر دایک و خوشکیشم هاتبون گوئی له ئاخوندی گه په کمان رابدیرن که له ماته می حوسیندا وتار نه دات. ئاخوند وه سهر مینه ر که وت؛ ده رباره ی گریان بو حوسین که چون نه بیته تکاکار له لای خودا و چون گونا همان به و گریانه هه لده وه ری. زوری فه رموو له نیوان وتاره که یدا نه م چیرۆکه شی گپراوه:

«له پوژیکی عاشورادا خه لکی شاریک له حوسینییه ی شاره که یان توپه ل ببوون و ده گریان. له مالی خیره ومه ندیکیش هه ریه و شله ی عاشورا لینه رابوو که بدری به شیوه ن گپران.

ژنیک له و شاره دا هه بوو، ته و او داوین پیس و به دناو. له شی خوی به خه لک ده فروشت و به و پاره گلاوه ده ژیا. نه و خو فروشه بی شهرمه هینه ده بازاری گه رم بوو که هه موو پوژگاری سالی - ته نانه ت پوژی عاشوراش - بیکار نه بوو. له و پوژه عاشورایه دا چه ند پیاوینکی هه رزه کاری گونا هباری ده پالدا بوو. ژنه ی به که ل ده بوایه بو که له گاگان شیو لی بنی و ده فریای فراوینیان خا.

ئاگر نه بوو؛ ده بوو له مالی جیرانان ئاگر بینی. مالی کابرای خیره ومه ندی ده وه مه ندیش زور نزیک بوو. ویستی له موبه قی نه وان سه ره بزوو تیک وه ده س خات. ئاگری بن به رو شه کان دامرکابوو؛ بزوو ته کان به خو له میش دا پو شرابوون. ویستی به فوو یه ک دوو پو لوو وه گه شینی، مشکی و دوو که ل چوونه چاوی. چاو ئاوی کرد، یه ک دوو دلۆپی لیوه ری.

له و ده مه شدا په روزه خوان له باسی حوسین گه یشتبووه نه م مه به سته که ئیمام له ناو قولکه دا قه تیس مابوو؛ کافر ده وره یان لیدابوو. خه نه جهریک به ر ملی که وت؛ خوین فیچقه ی کرد. ئیمام بانگی کردا تینوومه؛ چوژیک ئاوم ده فریا خه ن. له جیاتی ئاو له گش لاوه نیزه و به ردی بو داباری. ئیمانداره کانی گوینگر دایاندا یه قولپی گریان. دوو تنۆکه ئاوی چاوی نه و ژنه تیوه بی شهرمه ش له و کاته دا هاتبووه خوار؛ به

بئەنئەوه كە گریابى و بە بىئەنئەوه ھەر بىرى لە عاشوورا بى.

لە پاش چەند سالیك ژنە مرد. خەلك ھەزار جوین و نەحەتیان بۆ نارد و كەس نەیدە گوت ئیمانی برد. وا ھەلكەوت لە شەویكا ئەو بەدكارە ھاتە خەوی ئیماندارىك؛ چى ببىنى! ئەو سۆزمانى كۆنە جندە، ئەو ھەندە ساز و بەكەیفە خوا بزانی. لە پلەى بەرزى بەھەشتا دەگەل ژنە بەھەشتیەكانى داوین پاك تىكە لاوہ و بەوپەرى خۆشیەوہ دەژى. خەون بىن ھەر واقى ورمایا. بە سەرسورمانەوہ پرسى تۆ چۆن گەشتوویتە ئیرە؟ چۆن لە بەھەشت رى دراوى و ئەویش وا بە قەدر و حورمەت؟

ژنە لە وەرما گوتى: وەك دەزانى من ژنىكى بەدكارە بووم. پەلەى پیسى ئەم شارە بووم. ھەر كە مردم پەت پەتییىكىان پى كردم، ھەر وەختابوو لە عەیبەتان شىت و ھار بىم. دىتم تەرازوویان ھینا؛ چ تەرازوو؟ جیا لەوہى لە سەنگى كەدەوہ كەنى دەخویندەوہ، خەيالانى پرۆپووجى دلشىمى لە قەپان دەدا. خوا بە توورەى دەیفەرموو ھەى واوا پىكراوى گلاو! ھەر ئەگەر بەقەد تۆزكالىك، بەقورسایى مێروولەى زەردى ھەرەورد، چاكە یان خراپەت ھەبى، تەرازوو نیشانى دەدات.

خۆ دەشزانى كە من تا لەسەر دنیا بووم ژنىكى تاك و تەنیا بووم. كەسم نەبوو نان و ئاویكم بداتى. ماپەى ژنىم لە داوین تەرى دەردەچوو. ھەرزەكارەكانى شارتان پیاوہ گوناھبارەكانتان كەف و كۆلى ئارەزووى نارەواى خۆیان لەلای من دەنیشانەوہ. ھەرگىز ناوى چاكەكارى و ئیماندارىم نەبىستووہ؛ نەمدەزانى چىیە و چۆنە تاى تەرازوو گوناھانم نىشتە زەوى. چەند فرشتە لىم نەوین و زنجىرىكى ئاگرىنیا كەردە ملىم و رايان كىشام. بە جویندەنەوہ دەیانگوت تۆ لە ماكى پیس گووراوى و ھەر بۆ جەھەندەم خولقاوى و تا ھەتا ھەر دەویدا بە.

خواپە! منى بابان ویران و سەربەھەش ئەبى چى بكەم؟ ناھومىد و ھىوا بىراو، چارەرەش و سەرلىشىواو، لىم پروون بوو بە ھىچ ئاواپەك لەم قەیرانە پزگار نابم. كەچى لەپرونەكاویك دىتم سیایى گوناھەكانم با بەردى. قورعە _____ ان و تەرازوو

حه شر له لام نه مان. ته نانهت خواهندي گهوره ش له هه ږه شه گوره شه که ی که م کرده وه. هه روگيفی پيشووی نه ما. نه مده زانی خه بهر چييه، هه ر چاوی خوُم هه لده گلؤفی. لام و ابو و خه ونه ده بيينم. له ږر ديتم وا تکاکاری هه ژار و خاکه سه ران ته شريفی هات.

به په له له پيلم نه وی و هيناميه دهر له دادگای ږمه ترسی و خستميه سه ر شه قامه ږی به ره و به هه شت. گوتی: ږږو! ږزگارت بوو.

- بو کوی ږږوم؟ نه په ته ی به هه شتم لایه نه نامه ی عه مه لیان داومی که له ده سستی ږاستم دابی و باش نوو سرابی و بيته به لگه ی ږزگاریم.

ده ر وازه وانی به هه شتیش به چوار چاو خه لکیان ده پيو؛ توند و تيز و ږموچ بوون. نه ک هه ر منی گونا هباری پيس و چه په ل، بگره پياوی زور دیندار و خواناسيشيان ده پشکنی. نه وسا به سه د جيره باباه. ده يتوانی بچته ژووره وه. ئير من نه وه نده ترسام که چه په سام و هه ر له دووره وه و يستام و نه ویرام خو میان نیشان ده م. ديتم دیسان ناغا ته شريفی هاته وه و که وته پيشم. فه رموی: وه ره! شوینی که وتم. بردميه لای با په نایه ک که له چاوی پاسه وانه کان نه دیو بوو. له بهر ده رگایه کا و يستا که داخرابوو. وا دیار بوو قاچاغه ږييه و ناغا نه بی که س نيزانی. ده رگای به کليل کرده وه و حه واله ی به هه شتی کردم.

باوه ږ بکه ئيستاش وه خته باوه ږ نه که م که من هاتوومه ته به هه شت؛ هه ر ده مگوت خه ونه ده بيينم. یان ده مگوت دیاره نامناسن ږه ننگه منیان لی گؤرابی. به لام نه خیر، بوُم ده رکه وت به ږاست هاتوومه به هه شت و هه تاهه تا به هه شتیشم؛ چونکه ديتم زوربه ی زوری به هه شتیه کانی هاومالم هیچیان له من پاکتر نه بوون. لات و لوت و چه قوکیش و گیرفان ږر و کيشه کږ و عه وام فه ریب و ده سپر و حاجی سوتخوړ و هه تیوباز و دروکه ر و خان و ناغای گه ل چه وسین و چه ته و دز و تالانه ر و کړی گرتی ئيستعمار و سه رمایه داری بی بار و لوئی و پوتی دامینته ږر و ژنی سووک و خوږووش و کو لانگه ږر و له م جوونه بی فه ږانه بوون؛

که ده یانگوت خودا ئەمانە ی خوښ ناوی.

گشت ئەمانە لە بەهشتا پلە ی شەهیدیان پێ درابوو. واتا دە گەل ئەوانەدا که لە خەزادا کوژراون و دە گەل
عەلی و شەهیدانی کەربەلادا - که گیانیان لە راهی خودا لە دەس دابوو - بە یەک چاو تماشای دە کران.
سەیری خوښتر: چەند ژنیکی کۆنە جندە ی هاوکاری خوښ ناسینەووە که دە پیش مندا مردوون و بەر لە من
هاتوونە بەهەشت. لیم پرسین: مەسە لە چیه؟ تاخر وه کوو بیستبوومان ئە گەر حەساو کیتاوی لە ئارادا با،
ئیمەمانان ئیستە دەبوو لە دوو جەهەندەم بووینایە؛ سەرم لەم کارە دەرنایە؟ گوتیان: هە ی سە لا لە
ئە قەلت! خو ئیمە عەدالەتی خوا نە یه خشیوین. تکاکاری ئیمام حوسین ئیمە ی هاوردۆتە ئێرە.

- ئیمام حوسین بۆ چی تکای بۆ ئێو کرد؟

یە کێ گوتی: لە مە لا دوعایە ک فیر بووم. شەوانە لە ناو جێ دەمخویند. مە لا فەرمووی: ئە گەر مردی پلە ی
شەهیدت ئە دە نی.

یە کێ تر وەرانی داو: من زیارەتی کەربە لام بە نە سبب ببوو. خو ت ئە یزانی رێگە ی کەربە لا بۆ بەهەشت
راکیشراو.

سببەم گوتی: من لاویچیک خاکی کەربە لام لە لا بوو. وه سببەم کرد بیکە نە ناو کفنه که م ئەوسا بمئین.

چوارەم فەرمووی: پارەم زۆر بوو؛ جارێک شوباکینی زبیرم بۆ سەر گۆری ئیمام کری.

پینجەم وەرانی دامەووە: بە زیندی سەر، بە پوولی زۆر، جێ گۆرێکم لە لای ئیمام زاده یە ک کریوو. هەرکە
داهیلرەمە ناوی، کونیککی لە ولایە تی بوو بە و کونەدا هە لیا نکی شام بۆ عاسمانان. ئەوسا کە ژاوی لە نووریان
پازاندەو؛ چوومە ناوی. هینایانم و لە بەهەشت دایان بە زاندم.

وتم باشە. ئەوا ئێو لە سایە ی دوعا و کەربە لا و گلی کفن و شوباک و جێ قەبر کرین بەختە وەرن.

هینا دیک لە و ژنە ی تریش - که وه کوو خوښم

خۆفروش بوون - دەمدیتن پوژی عاشورا دەچوونە پەوزە بیستن و دەگریان و شلەزەردیان دەبەشیەو. و
وتمان ئەوانیش لە سایەى ئەو شیوەن و شلە بەشیە بەهەشتین. بۆ منى نەگبەت ئیژن چە؟ خو من نە
کەربەلام دیو، نە هیچم بۆ کەس کپیو، نە دۆعای شەوم زانیو، نە شلەى زەردم بەخشیو، نە لە پرسەى
ئیمام حوسیندا گریاوم. لەوەتا خۆم ناسیو لە هەموو وەرز و فەسلێکا، لە هەموو شەو و پوژیک،
تەنانەت پوژی عاشوراش لە زینا و کاری خراپە نەویستاوم. من لەپای چى بەخشاوم و گوناھم
شۆراوەتەو؟ هەرچەندی لیکمان دایەو و سەرۆبنیمان پشکنى، نە خۆم نە کەس هەودایەکی لەم ماشەرە و
تیک ئالۆزاو هەلنەکرد. تا خوا و راستان یەکیک لەو کۆنەجندانەى کە ئیستا بیوورە هەوالم و زۆریش زیت
و کۆنەکار بوو، کەوتە پیشوینى باسەکە و زۆر بە وردى باسى ژین و ژینامەى هەموو ئەو دەور و
حەيامەى تیا ژیاوم؛ چەند جارن پێ وەرد دامەو؛ ئەوسا مەتەلى هەلینا و بە یەكجاری حەسامەو.

ئەو پوژە عاشورایەکەى بۆ بزووت چووم، بە فووی مشکى بنى دیزەى شلەزەردى ئیماندارانم لاداو، چرە
دووکەل چۆتە چاوم؛ ئاوى لە چاوم هیناوە. لەو دەمەشدا گویم لە باسى سەرپرانی حەزەرەتى ئیمام
گرتووە. ئەو ئاوەى کە ئەشکیش نەبوو هەر چونکە لەچاوپرژاوە، بۆم بە شیوەن بۆ ئیمام حەساو کراوە.
هەرچى پەلەى سەرداوینە و هەرچى هەلەى ناخاوینە بەو دوو تەنۆکە شۆریاوە و لە بەهەشتا پیم دراوە. ئیتر
ئەوسا موسولمانان تیگەیشتن کە گریان لە عاشورا دا چەند گرینگە!

باو! دایە!

و هەک ئەزانن ئەمە دەقى چیرۆکی ئەو ئاخوندە بوو کە وەک ئیو شەفتان منیش بیستم. دەیسە وەرن با
تۆزێک وردى کە یەنەو و ئەنجەمەکەى لێک دەیەنەو.

ئەگەر ئەم چىرۆكە راست بى و چرووك نەبى، دەبى بىژىن ھەرچى فەرمانى خودايە، ھەرچى لەناو قورعاندايە، ھەرچى پىغەمبەر بۆى ھاتون، ھەرچى ئىمام فەرموويانە، ھەرچى دەربارەى جىھاد و شەھىدبوون لە راھى خوادا بىستوو مانە، ھەموو حىكمەت و دەستور و پى و شوپنەكانى عاسمانى، ھەموو كردهو و ئاكارى باش و رند و خواپەسند و ئەرک كىشان لە رىگەى دىن، سەرانسەرى بەرانبەرە بە دوو تۆك ئاوى چاوى نەگىراوى بەدكارەيەكى خۆفرووش!

دايكى بەرپىز و دىندارم!

كىژەكەى تۆ ھەقىە بلىت: ھەر ئەو شەو ھە گويم لەو باس و خواسە بوو، لەشم وەك ميوژۆكە لەرزى. ھەموو ھومىد و ھىواكەم بە پاداشى كارى چاك و پارىزگارى لە خراپە، بوو بە ھەلم و ھەوا بردى. تازە ئىتر باوهرىم بە ھىچ ھەر نەما. لەو رىيازەت خۆم دەرباز كرد و رادەكەم. لە راكردن و چان نادەم. واناكەم تۆش و باوكىشم ھەر بە تۆزىشم رابگەن. مەيەن! وە شوپنم مەكەون! پىتان وابى دەمگىرنەو. خەيالى خاوە لەسەر دەرکەن! من وا چووم و ھەرچى پىم خۆش بى و دەكەم. جا ئىو ھەر لە دوورەو بە قەلسى و چاوى سوورەو، جنىو بدەن؛ چەقە بگەن؛ خۆتان لە دار و بەرد بدەن. ھەيھاتە تازە بىمەو ھەر رىگەتان. رەنگە ئىستا قرمى خۆتان خۆش كردبى دەقەمچى خۆتانم خەن و بە زەبرى قامچى نەرمم كەن؛ بمخەنەو بەر ئەو بارەى كە بە بىزارى فرىمدا. ئەو سەندم و پىوئەندەى پساندوو مە، دووبارە جۆشيان دەنەو و خرمچوون بمبەستەو؟ ھىچ دللى خۆتان خۆش مەكەن. بىراى بىراى ئەوى دىتان نايىننەو. نە گەف و ھەر شەكەتان، نە نووزە و پەندى رەوزەخوون، تۆزكالى كارم كارم لى ناكەن؛ تازە ئازادى ئازادم. بە ئازادى بىر كەندەو مە پى لەو مەزەبەى ھەتەنە زۆر باشتەرە كە ئەم ھەموو بەند و قلف و قەرازى پىوئەى و بە تەنيا تۆكە ئاوىك، ھەموو گەوى ھەلدەو ھى.

دایکی به پریز!

مه زبه کهت له پرونیشن، ری پرونیشن، له نان خواردن، خو جوان کردن، ته نانهت سه ریپشاو چوونیش هه زار له مپهر و بهرگری بو داناوم. ههر ده بزوم، ئیشن وا مه که! نافه رمانی له خوا مه که! وا ری مه رۆ! وا نان بخۆ! ده ست هینده هه لمه هینه! سه رت هینده دابنۆینه که س نه تینن! شه و کاتی خه و له سه ر ته نشتی راست بنوو! پروت بکه و یته پرووگه وه. ئه مه بکه! ئه وه مه که! هه زار مه که و بکه ی وه هاش که خو شتان نازانن بوچی.

دایکی دلسۆز!

زۆر به زهم پیتدا دیته وه. هیشتان به خو ت نه زانیوه که ده رده کهت چه ند گرانه و ژینه کهت چه نده به ژانه. ههر پیت ناکری بزانی توچی و بوچی ده ژی و دهمری. شه و پروژ ده تینم ده گری. هه موو گه شه و خو شی ژینت، زه رده خه نه و پیکه نینت، به قوربانی دین کردووه. له خوات ده وی، پروژی، شه وی، ریگه ت ده مه جلیسیک که وی، گو ی له په وزه خوانی بگری بتگریه نی. کاتی به ئاواتیش بگهی، ئه وسا ده بی له شوینیکی وا پرونیشی پیاو نه تینن. گه ره ک له لای خوارووی کۆردا بچییه پشت په رده ی په شه وه و ته نانهت نابی ئاخوندی مل ئه ستووریشت لی دیار بی. لای سه رووت شوینی پیاوانه. پیاو چی؟ چه ند نه خوینده ی کولکن؛ چلمن و قرخن و چلکن! هه رچی هونه ر و ئاوه زه شکی نابن. ته نیا چونکه نیره وه زن، لای سه رووت لی ده برنه وه. ههر چونکه سمیلیان پرواوه، گه ره ک له ژن له پیشتر و له پرووتر بن. پیاو ده توانن له مزگه وتیش بو هه موو لایه ک پروانن. ژن نابی له ئاخاوتنا ده نگ بلند کا؛ نه وه ک نامه حرم بیسی. به لام کابرای نیری بی خیر بوی په وایه به که یفی خوی ده نگ هه لینی؛ به پرنی. سه ری ئیوهش به چه ققه و هه را کاس بکا. ده م ده ده می مه لاش بنی. با هیچیش له هیچ نه زانی. مه لاش لای وایه ئه و

که فی دهریایه، با هیندهی رهلمی بیابان، بارته قای ئەستیره ی عاسمان، گوناخت بن، عافوو دهبن؛ له ناو دهچن! سهرباریش خیری چهند شهید قازانج ده که ی. تکاکارت پوژی مه حشر هیند زورن ده ژماره نایه ن.»

ههر له و کتیبه دا ده لئ: «پینغه مبهری خوا فهرموویه: سلاوه ت له دیداری من، له دیداری پینغه مبهرائی بهرله من له بیر نه که ی، پوژی قیامه ت من و ئەو پینغه مبهرا نه گشتمان تکای به خشینت بو ده که ی ن.»

باوی بهر پیز!

له بیرته جار یکیان فهرمووت: مرؤ ده بی بروای به ویلایه ت هه بی. من پرسیم: ویلایه ت چیه؟ گوته ت: عه لی و کوپ و نه وه ی عه لیمان ده بی خو ش بویت. ویلایه ت مانای ئەمه سه.

لیم پرسى: عه لی کتیه؟

تو ش ملت نا له پیندا هه لدانى که سینک که هه مووی ههر نازایه تی و مو جزات و که شف و که راماتی زور بوو. به شیریکى دو سه ره وه - که ده بوایه بیژی دوو ده م - هه زار شتی تره فهرموو که هه رگیز له ده س هه چ که سینک نه ها تو وه.

فهرمووت عه لی ده روازه ی گه وه ی خه یبه ری - که چهند هه زار مه ن پولا بوو - له سه ره ده ستی خو ی دانابوو؛ وه ک مه تال شه ری پی ده کرد. ئەو شه ره شی بو بهرگری له ئیسلام و ئاین ده کرد. باوه گیان ده ی ئیسته چی بکه ی ن؟ نه عه لی هه س نه ده رگای پولا له خه یبه ر. جووله که وان له فه له ستین؛ به ریشی تو پینده که ن ن!

وتت: عه لی ههر نانی جو ی ده خوارد؛ جلکی کو نی ده بهر ده کرد. له خواردنی نانی گه نم، له بهرگی تازه خو ی ده بوارد. برسپایه تی و بی شمه کی لای ئەو مایه ی شانازی بوو.

گوته ت: خودا بهر له ئاده م دروست کردن، له نووری خو ی عه لی سازدا. پینغه مبهر که ده چوو ه میعراج، خوا له و _____ به ده نگی عه لی _____ ب_____انگی ک_____رد؛ _____

پیغهمبهری دلخۆش کات.

فهرموت: جاریک پیاویکی نه یار به عهلی، دژمانیکی به عهلی دا، ههر دهسته وله جی بوو به سهگ! هه لیکتری عهلی له پیاویک تووره بوو، نرای لی کرد؛ کابرا وه رگه را و بوو به ژن؛ میزدیکی کرد؛ حهوت مندالیشی ده رفرتاند! رۆژیک عهلی له ریبارزیکا تووشی هات، به زهیی پیدا هاته وه؛ بۆی پاراوه و هاته وه سه دهقی پیشوو. ئەو کابرا ههم نیر ههم مینه، ده گهل ئەم حهو زگ کردنهش ههر لای وابوو ئەم ئالوگۆر پینکردنه ی له مهودای هه ناسه دانیک پتر نه بووه.

وتت: عهلی هیشتا منالی ساوا بوو، ده ناو په رۆوه پیچرابوو، هه ژدیهاهه ک له شاری مه که په پیدا بوو. ورد و درشتی خه لکی شار له ترسان زاره تره ک بوون؛ پروویان نا له دهشت و چۆلان. هه ژدیها به کۆلاند هات، تا گه ییشته ناو ماله که ی ئەبووتالب. عهلی دهستی له ژیر په رۆکه ده رهینا زاری هه ژدیهای دادری! وا له وساهه عهلی نازناوی حهیده ری پیدراوه. حه ییه به عاره بی ماره و ده ریش ههر ئەو درینه که ی خۆمالیه!

به لی باوه! ئەم به ند و باوه خۆشانه زاناکانتان نوویسو یانه و کتییی «بحارا الانوار»، په راوی «منتهی الامال» ده خوینییه وه و ئەو قسانه ی لی فیر ده بی و لاشت وایه ئیمان هه که ت به وان هه راوه ستاوه و گرینگتر له نان و ئاوه. به لام به بیر و پروای من ئەوی تۆ ناوت نا عهلی، ههر رۆسته مه که ی خۆمانه؛ عه گالیکت له سه ر ناوه و په نگه ئیسلامت لی داوه.

ئهو عهلی تۆ باسی ده که ی ههر به کاری وه رزشکاری زۆرخانه دی که له کاتی زۆران بازی باسی بکری یان ئەشی له دیوه خانی خان و ئاغا یان له ته که یی ده رویشاندا ناوی ببری. من هه رچی بیرم کرده وه نه مکره ئەم پاله وان هه ئەفسانه یی - که تۆ ناوت ناوه عهلی - به ریبه ری هه لثیرم و شوینی که وم. من ریبه ریکم پی ناوی که له هیچ که سی تر نه کا. له شوین ریبه ری که هه لوه دام بنیاده مه خۆمانه بی؛ هیچ مؤجزاتی لانه بی. ته نیا له عه قل و شوعوور و مشوور خۆریدا بالآ بی و دهدرد و ده رمانم بزانی و ریگه ی رزگاریم نیشاندا.

من ئەو كەسەم ناگەرە كە بە سیلەى چاۋ درگای داخراۋ بكا تەوہ. دوژمنى خۆى بە دۆعا و فوۋ، بكات بە سىسرك و گەنە.

جارىك ئىژى عەلى ھەمىشە برسى بوو؛ لە كەم خۆرىشدا تاى نەبوو. جارىكى تر خۆت دەفەر مووى عەلى لە تاكە شەوئىكدا لە يەك دەما، ببووہ ميوانى ھەومال و لە ھەر ھەوتانىش نانى خوارد. بە كامەيان باوہر بكام؟ كەم خۆرى يان زۆرخۆرىيە كە؟!

ئەگەر دەفەر مووى كەمخۆر بوو؛ پارچە يەك نانى جوئى دەخوارد؛ لە ھىندوستان مورتاز ھەيە دوو مانگ بە دەنكە بادامىك قنات دەكا و بە خۆرىشى نالى ئىمامم.

فەرمووت: شەوئىك كە پىغەمبەر لە شارى مەكە دەردە چوو - بو شوئىنە ونكە لە كافر - عەلى لە نوئىنى ئەودا نووست. وا لە وساوہ خوداى مەزن ھەموو رۆژىك ئازاى و گىانبازى عەلى لە رىگەى ئامۇزاكەيدا، بە مەلائىكەتان دەلى و بە شانازى باسى دەكا. ئىوہ ئەو شەو خەوہى عەلى بە ئەو پەرى ئازاى لە قەلەم دەدەن؛ كە چى دەشلىن عەلى ھەرگىز چاۋى لە مردن نەترسا و ھەر بو مەرگ تىكۆشاوہ. وا ئىستاش زۆرى وا ھەيە كە لەراى بىر و پروادا، سەر و مال دەپىناو دەنى و مردن بە خەلات دەزانى. دەى چىترت لە جانتاى خەيالدا ماوہ دەر بارەى عەلى بىفەر مووى؟ لىم روونە ھىچ. زانستەكەت و شكاوى ھات. ھەر ئەو ھەندەت لە لا ماوہ بەر بارانى جوئىم دەى و پىم بىژى كافرى بىدىن! تا كەى باوہرم پى ناكەى؟ تا كەى دەگەل لامەزەبان تىكەل ئەبى و ئىمانەكەت پوۋچەل ئەكەيت؟

باوكى دلسۆز!

من بە دلسۆزى پىت ئىژم: نە ئەفسانە خوئىندنەكەت بە ھەرەدارە نە جوئىندانەكەت بەكارە. ھەتا وابى بە ھىچ نابى و رىگەى راست لى گۆراوہ و سەرمايەى ژىنت دۆراوہ. بەرلەوہى عەلى بناسى، باسى دەكەى. تۆ

پىويس _____ تە

فیرگهی عهلی، عهقل و عیلمی فرهی عهلی، ئامۆژگاریه باشهکانی، دلسۆزی و فیداکاریه کهی، خواپهرستی و دینداریه کهی، چۆنی ههبووه، وای بزانی. عهلی بکهی به ئاوینه و لهویدا لهخۆت پروانی تا بزانی ئاخۆ کردار و ئاکارت وهکوو ئهوه یان جیاوازه؟ وهدهم خۆت ئیژی من شیعهم؛ شیعهی عهلی. واتا عهلی ههرچی کردوووه وا دهکهم. ههر کهسینک باوهپرت پین بکا لای وابی عهلیش وهک تۆ بوو، له عهلی و مهزبه کهشت بی زاد دهبی و ناچار دهبی هیچ بایهختان بۆ دانهنی.

باوه گیان!

تۆ ویستووته کیزۆله کهت بۆ ئاینداری رایینی، بۆ نموونهی ژنی زۆر چاک، باسی زینهب و فامت بۆ کردوووه؛ که ئهم دووانه له دنیا دا تاکیان نهبووه.

با ئیستا بزاین داخۆ، تۆ هۆی پیروزی و گهورهیی ئهوه دوو ژنهت لهچی زانی؟ فرموت: ههزرهتی فاته کیزی پیغهمبهری خودا و خیزانی ئیمام عهلی بوو. ئهبووبهکر و عومەر ناویش دوو عهرب بوون، دوژمنی ئیمام عهلی بوون. عهلی دهبوو به خهلیفهی موسولمانان، ئهوه دووانه بوونه بهرههه لست؛ نهیانکردی. ههر بهوهنده شهوه نهوستان. گوندی «فهدهک» مولکی ههزرهتی فاتم بوو که له پیغهمبهری خواوه به میرات بۆی بهجی مابوو. عهلی میزدی، بۆی بهو گونده راده گهشت. ئهبووبهکر ئهویشی له دهست دهڕینا. ههرچی داد و هاواری کرد ئیستاش دهستی نهکهوتهوه. جاریکیشیان له جهنگهی شهپه دندووکه، لادهرگایهک بهسهر کهله کهی ههزرهتی فاتمدا کهوت؛ لهتاو دهرد و ژانی برکی، ههتا ماوهیهک دهینالاند.

گوت: خاتوو ئایشی ناویش - که کیزی ئهبووبهکر بوو - بیوو ژنی پیغهمبهر و دهگه ل ههزرهتی فاتمدا ههیشه کیشه و ههرای بوو. بهمه باسه کهت کۆتا بوو.

ئهگه ههزرهتی فاتم هه ئهوه بی که تۆ وتت وادیاره ممباره کهیه کهی

له وهدايه كه له شهردا له سهر ميږدي كړدو ته وه و دوژمنی باوه ژنه كه ی بوو! واتا: دوو ژن له باتی خزمهت به ئیسلام، له باتی داوای هق كړدن بو موسو لمانانی هه ژار، یه ك له سهر باب، یه ك له سهر ميږد پيك وه ريوون و به كيرد و چه قو تيك به ريوون.

دهیسا ژنيك كار و باری هه ر ئه وه بی شه ر بكا یان بنالیني، پيرؤزيه كه ی له چیدایه؟ بو ده گهل ژناني تر دا فهرقی هه یه؟

سه بارهت به زینه ب فهرمووت: سپنده ی پؤژی عاشورا، له جهنگه ی شه ر و كوشتارا، له خپوهت ده هاته ده ری؛ بو شه هیدان شینی ده كړد و ده گه رايه وه ناو خپوهت.

- ئیتر چیتر؟

- هیچی تر نا!

ئه وا تیگه یشتین زینه ب، به یانی پؤژی عاشورا، پیشه ی هاوار و گریان و له خؤدان بوو. پاش نیمه پؤی پؤژی عاشورا چی لیها ت؟

نه من، نه تو، نه میژووی ئاخونده كانمان ئیستاش بو یان دهرنه كهوت ئه و ژنه براكوژراوه له پاش كوژرانی براكه ی چی به سهر هات؟ دوا ی ئه و كاره ساته چی كړد؟ به رله وه بیته كه ربه لا چ كاریکی ئه نجام ده دا؟ سهره نجامی به كو ی گه یشت؟ هه رگاش ئه و پرسانه ده كه م، ده ئی: رهنگه له ناو كتیبان نووسرابی؛ به لام ئیمه نه ماندیوه. واتا ئه و مه ته له سه خته، هیشتا هه لئه هیسنراوه و نازانم ئه گه ر زانیشمان، چ دهردیكمان دهرمان ده كا؟

باوه! ئه وه یه دینی تو كه لامه زه بان پیی ده لین میشك ته زین. تو ده فهرمووی: پیاو تا له سهر پرووی زه مینه، با پیشه و كاری گرین بی. هه ركه س له دنیا هه ژاره و دهرده داره، له و دنیا ساز و ته یاره؛ ژنی جوان و كو شکی زیړ و زیوی ده بی.

مه لایه کی زور قسه خو ش، جاریک گوتی: ئه م دؤعانا مه م كړیوه؛ ده لئ هه ر كه س شه وانه جاریک بیخو ویني، له پاش مـردن له به هه شـتا حـه قـتـا كـو شـکی

ياقووتى سوورى ددهنى. خو من پياويكى نوپژكه رم. له پاش نوپژان هزار دوعاى وا ده خوينم؛ وهره با سه ودايه ك بكهين. من ههر حافتا كوڅكى ئه ولام ددهم به تو، تو وه تاغيكى سى به چوار، له خوارووى شار، بده به من، كه سمان له كه س. ئه گهر له ولاش چوموه به ههشت، سپال كه م له بن دارى كدا راده خه م؛ خانووم ناوى!

باوه تو فرموت: ويلايهت و اتا عهلى خوڅ ويستن؛ به لام نه تفه رموو له بهر چى؟
گوت: ههر كه سى كه عهلى خوڅ گهره ك بى. ههر چه نده گونا هيش بكا. خوا گونا هه كه ي به چا كه حه ساو ده كا. هيند پى كه قورعان زانه كان له ته فسيري ئه و ئايه ته ي كه له سووره ي «فورقان» دايه: (ئه وانه خراپه كانيان بو به چا كه ده ژميردرى)، ده لىن: مه به ست له وانه يه دوستى عه لىن.
ههر خوڅ وت: خوا فرمويه: كه سيكى عهلى خوڅ بوى. با له خوداش ياغى بو ويىت. به هه شت يه. كه سيك دوژمنى عهلى بى. با زوريش خودا په رس بى. جى دوزه قه. ياغى بوون له خوا يانى چى؟ و اتا: گوئى به فرمان نه ده ي؛ زولم له هه ژاران بكه ي. ئاخى كه ي خودا به رداره پياوى زالم و به دكاره، به ته نيا يا عهلى گوتن بيه خشرى؟ من ئه و ويلايه ته م ناوى كه ئه گهر زورداريش بكه م، بيه خشرىم. من پاپاي ويلايه تى كم كه نه هيلى زورداران زوريم لى بكه ن. رى نه دا مافى ره واى خو م زه وت كه ن.

با باسى ئىمامهت بكهين

باوه! تو فرموت: پيغه مبه ر به ئاشكرا وه سيه تى كرد و پرايگه ياند كه ئاموزا كه ي خوئى عهلى بكر يته جى نشينى ئه و. له پاش عه ليش كور و نه وه ي به زنجيره فرمانى موسولمانان يان له ده ستا بى. هيند پى كه كه س هه ن لايان وايه: ئىمامه تى به كه له پوور، ده سكردى ئيرانيه كانه كه له سه ر دام و ده ستوورى پاشايه تى ساسا نيه كان دامه زراوه. ره نـــــــــــــــــگه ئه و ته رزه كه ســـــــــــــــــانه درؤ بـــــــــــــــــكه ن؛ به لام

ئىستا درۆ يا راست خوا لاساى ساسانييه كان بى يان راسته پى موسولمان بى، به ئيمه چى؟ كام بارمان له سهر سووك ده كا؟

وا گريمان باوهرم كرد كه فهرموده كهى تو راسته و ده بوايه ئه و ئيمامانه - يه ك له شوين يه ك - فهرمانه پواى سهرزه مين بان؛ كه وه ك ده شيزانين نه بوون. ئه و جار - وه كوو خوت ئه يزاني - هه تا سالى ۲۵۰ ئيمامان له گۆرئ بوون. ئهى ئىستا چى؟ من كه ئىستا ده ستم به ئيمامه كان پاناگا، ئه شى چى بكه م؟ تا ئىستاش حاليت نه كردووم پزىمى حوكمى ئيمامان ده گهل حوكمى خه لكى تر دا فهرقى چيه؟

باوه گيان! هيچ ئاگادارى كه ئه وهى بوى به ته نگه وهى و شهر و هه راي له سهر ده كهى، ئه وانهى ناخوت ده وين، ئه وانهى تو خوت ده وين، ئىستا له كوين؟ ئه بووبه كر و ئه و كه سانهى هاوكارى ئه بووبه كر بوون هه موو مردوون. ئه وانهى سهر به عه لى بوون، ويستيان بيكه نه خه ليفه، هه زار و ئه وه نده ساله له به ين چوون. ئه وانهى دژمنايه تى پيغه مبه ر و ئه بووبه كر و عه لى و ئه سحبابانان ده كرد، تيكرا ون بوون و باى بردوون. تو تازه تيه ه لده چيه وه و كو نه شه ران ده زينيه وه. كسپ و كارت وه لا ناوه؛ شه و و پوژت هه ر به باسى كيشه و هه راي نيوان عه لى و ئه بووبه كر ده پريته وه. داخوا كام پى ده وه شاوه خه ليفه بى؟

ده يشت فهرموو: ئيمامه كان گشتيان به پاكي گوراون؛ بى گوناهن. خوا ده ستي ريزى لى ناون؛ له لاي خو يه وه دايانان. تا ئه گه ر ئيمه ي گوناهبه ر ئه وانمان كرده تكاكار، خوا له تاوانمان ببوورئ و له پاش مردن تووشى چه ره سه ره نه بين. ديسان هه ر فهرمووت: دواى مردن، نه تفه رموو له پيش مردنا چوون بومان. ئيمه ي موسولمانى ئه مرؤ، ئيماميكى وامان ده وئ پيشمان كه وئ، له ژير چنگى داگيركه رى خوانه ناس رزگارمان بكا. بو ئيمامى وا ئاتاجين كه ئىستعمارى گه ل خوورى خاوه ن زورى بى به زه بى به زينى و ژينى سه ره به ست و ئازادمان وه ده ست بينى و ئيمه ش ماويه ك له دنيا سه ره به خو بين.

تو دوازه ئيمامت هه يه، به زنجيره ناوه كانيانست له به ره و لات وايه

ئەوئەندەت بەسە.^{۱۶} بىروانە تۆئەم شتە كەم بايەخانە و چەند ھەزارى ۋەك ئەمانەت دەمىشكى من ئاخىئوھ. مىشكى خۆشت تا بنەوبان ھەلچىئوھ و پىشت وايە دنيا ھەر ئەوھى تىدايە و ھىچى تر نا. ئىتر كۆشش لەپراى شۆرش بۆ ئازادى و فېربوونى زانستى تازەى دنياى ئەمپۆ - بەلاى تۆوھ - گشتى بايە. ئەو گەلانەى گەرەكيانە لەژىر نىرى دىلايەتى پزگار بىن، پزىمى لاسار لابەرن، خۆيان چارەنووسى خۆيان بگرنە دەس، بەلاى تۆوھ خراب دەكەن؛ چونكە تىكۆشان بۆ دنيا تەنيا بە كافر پەوايە.

دەسا - من پىچەوانەى تۆ - ھونەر و زانستى تازەم پىچ پەسندە. بىر و برواى فەيلەسووف و پىتۆلانى ھەموو دنيا دەخوئىنمەوھ. لە زانستى دنياى تازە، گيانم تازە دەكەمەوھ. ناچم ۋەك تۆ بۆ ھەزار سال لەمەوېەر ئاور دەمەوھ. من ۋەك تۆ نىم پروام واپى ھەزار و ئەوئەندە سالە دنيا كە ھەر ۋەك خۆى ماوھ و نەگۆراوھ.

با ديسان تىھەلچىئوھ

من ئىژم پىويستە بژىم. ئەركى ژيانىش زۆر گرانە؛ بارى گەرەم لەسەر شانە و لەسەرمە لە ھەزار بە ھەزار ۋەسەرى خەم. ھەر نابىچ وچانىش بەم؛ ھەر پەت بەرم؛ ھەلدىران و ھەپروون بە ھەپروون بوون، يەكە. تۆش دەفەرمووى واز بىئە دەدووى من كەوھ! ھەزار قۇناغ بەرەو دواوھت دەگىرەمەوھ. ئەوسا ئەگەر دنياشت چوو، ھەرگا مردى كارت سازە. بەبروای من تۆ پىنگەى خۆت گوم كرددوھ. منىش ئەگەر شوئىن تۆ كەوم، ۋەكوو تۆ شرت و گوم دەبم. ھەر بۆيە لىت جوئ دەبمەوھ.

تۆ ئیژی ههژاری خاسه. برسی، خوشهویستی خواجه. پیغمهبر زۆر جار له برسان بهردی له ورگی بهستوو؛ بژیوی دهس نه کهوتوو. بهم فهرمایشته جوانه ترا، ئەشی هەر کهس نان شک نابا، سوپاسگوزاری خودا بی؛ چونکه پۆزی پی نه داوه. جا که وابوو با سوپاسی ئەو داگیرکه رانهش بکه بن که نانه که مان دهرفینن و تالانی ولاتمان ده بن! فهرموت: هه رکێ له سه رزه مین زه بوون و بی ده ره تان بی، له قیامهت ساز و ته یاره. ئە گهر لیره کوللیه یان لی رفاندی، ئە گهر له نیزی و بی نانی مناله که یان گریان دی، دلّت خوش بی؛ له به هه شتی بابۆ له ی زلت بۆ ده کری و بۆ خه نده ختوو که ت ده درئ! که وابوو ئە بی ئە وانهی ژیره ده سته و دیلی زۆردار و ئیستعمارن، ئە وانهی داهاتی سالیان، نه غدینه و سامان و مالیان تالان ده کری و داگیرکه ر پیتی خه نی ده بی، پۆژ و شه ویان به سوپاس بۆ داگیرکه ران ته رخان بکه ن؛ چونکه ئە وان بوونه ته هۆی به خته وه ری ئەو بیچارانه له قیامهت.

باوه! ئە وانهی پیت ده لین با تیکهت له دم بر فینن، با برسیت که ن، بۆ پۆژی قیامهت باشه، گزیکارن؛ به ناوی دیانه ته وه پاروو له دم تۆ ده رفینن؛ خۆیان ئە یخۆن. ئە گهر تۆ چاوت نووقاوه و نایانینی، من دیتوومن که چۆن تیکه رفینن کن! ئە وانهی که به ناوی دین چاویان به سستی و هه ست و هۆشیان لی سڤ کردی، ماله تالانیه که ی تۆیان له ناو خۆیاندا به ش کرد و پیت نه زانی.

باوه گیان! چۆن تۆ به ته مای، منی پۆله ی چه رخی بیسته م خۆم که ر که م و چاوم داخه م، ئەو کتیبه نه خوینمه وه که خۆت و دایکم نایانن. هه ر بچمه مزگه وت و ته کیه، هه ر ئەو قسانه بیسم که هه زار سالی ره به قه - به ده ردی بنیشته خوشکه - بیزراوه؛ هه رگیز به قاس نووکی ده رزیش به هره ی نه بووه. من ده چم ئەو کتیبا نه ده خوینمه وه که تۆ ئیژی ئامیانی له دین لادانه؛ که پریانه له رازی نه پنی سروشت؛ که له زانستی به که لک پر کراون.

برا خوشه ويسته كانم!

هه رچهنده به ئيوهم راگه يانده كه له جياتى چينى تازه پينگه يشتوى له دين نه بان ده تانديوينم، به لام خوشم ده وه ناگه م چۆن ده توانم بيم به ده مپراستى ئه وان؛ چونكه من يه كييك له وان نيم و بگره منيشيان خوش ناوى.

لاوه كانمان من به مه زه به بى ده زانن؛ به موره وه ليم ده روانن. لايان وايه منيش نيمچه ئاخونديكم. ئاخوندى ميژه به سه ريش منيان ده دزى. لايان وايه منيكي كراوات له مل، مافى چوونه سه ره رزه ك و وتارى دين دانم نيه. لاو به مه لام سه ساو ئه كه ن؛ مه لاش به لاو. نازانم ئيوه چى ئه لىن؟ هه ر چۆنيك بيت من ناچارم له فه رماني ويژدانى خوّم ده ر نه كه وم. به رانه به به ويژدانى خوّم پيتان ده ليم:

هامده رسان! مامۆستا كانم! ده س ره نكيان! روّشنيران! نووسه راني قه له م ره وان! ئه ويندارانى ئازادى و ديمۆكراسى و ئه ئه وانى به ئاواتن ژيانى هه ژاران بگۆرن و بو يه كسانى و كامه راني له خه باتن! لاشتان وايه ديندارى هوى دواكه وتنه، تى نه گه يون ئه وه ي كه ئيوه ديوتانه ده گه له ئه و دينه ي من ده ليم زور ليك دوورن.

من كه ده ليم با ديندار بين، مه به ستم له ئايينيكه له سايه يدا هه موو مرقۆ ئازاد ده ژى. چينايه تى و نزم و به رزى تيدا نيه. دنه ئه دا پيشه سازى و هونه رى جوان و زانستى هه موو جوژه فير بين و هه ر له سه ر پشتى بيشكه وه تا ده چينه گۆرپه چه وه، ده رس خوين بين. ئه و ئيسلامه ي كه من گه ره كمه بمانبى ئه وه نيه كه ئيوه لى قه لس و توورهن.

جاريك يه ك له شاگردانم به ته وسپه كه وه پى و تم: تو بو سوودى تايه تى خوّت، خوّت كردۆته وشكه شيعه ئه گينا وه ك ده لى و انيت!

گوتم: كاكو! كامه قازانج؟ ئه وى به سه ر من هاتوو به سه ر كى دى؟ ژيانى لاويم، تافى جوانيم، ده رفه ت و هه لى ژيانم له سه ر ئه م بير و بر وايه له ده س داوه. ئه نجامه كه ي و ده بينى خوّت و لاوانى هاوبيرت به ميشك پووچم ده زانن. له ولايشه وه مه لا و كالى سه ره به تالى مفته خوڤریش لايان وايه لامه زه بم و هه زار

جتيوم پي دهدهن! ته گهر منيش پيم له ويژداني خوځم نايه و گويم به عهيب و عار نه دايه، دهمتوانی وه کوو
ته وانهی دینیان به دنیا دهفرۆشن، گوند و رز و زپر و زوری زورم بوايه.

خو ته گهر بی لایه نیش بام، کارم به سهر ته و کارانه وه نه بوايه و کلاوی خوځم توند بگرتايه با نه بیا، که س
کاری به من نه دابوو. دوژمنایه تی ئاخوند و دژایه تی توندی لاوانم نه ده دی. به لام وه ک وتم ويژدانم هانم
ته دا که دینه که م - وه کوو ده پیشوودا هه بووه نه ک ته وهی ئیستاکی هه یه - به دنیا به بناسینم؛ بیانخه مه وه سهر
راسته پری موسولمانه کانی به ری و له گومرایی ده ریانیینم.

ئیرنیست رینان ته و زانا خاچپه رسته ی که ئیمه ده لاین کافره، ده رباره ی ئیسلام گوتوو یه: «ئیسلام واتا
ئینسانیهت». من دهمه وی ته و ئینسانیه ته نیشانده م. که ده شلیم به مه زه ب شیعه م، نابی هیچ که سیک لای
وابی که من شیعه - وه ک ئورتودوکس و کاتولیک و پروتستانت له دینی خاچپه رستاندا به رانه بر به یه ک
ویستاون - له کو مه لگای موسولماندا له حاند سوننی و ئیسماعیلی و زیدی و ته شعهری و هی تریش،
به رپه وشت و ئایینکی سهر به خو و جیاواز ده زانم.

من لام وایه ئیسلام یه که و نابی هیچ لکی لیوه که یین. ته و هه موو لکه ی که ئیستا لئی بو ته وه، هوی ته مه سه
که ئیسلامه راسته که مان بیر چوته وه.

من له شیعه تی مه به ستم په یه روه ی له و که سانه یه که بهر له موسولمانانی تر به گز زالم و لاساری
ره گه زپه رست و فاسقدا هاتوون و به و نیازه بوون که نه هیلن مافی موسولمانی هه ژار به ری بدری. و
ده سزانین که ته وانه سهر نه که وتوون و له راهی خودا تیدا چوون. ته و ئیسلام داگیرکه رانه ش چون به ناوی
ثایینه وه ده میان ناوه ته ناو خوینی هه ژاران و چهند هه زار درو و بوختانیان بو دینه که هه لبه ستوه! به لی من
مه زه ب شیعه م و هه ردووک ته سللی مه زه بی شیعیه تیشم پی په سنده و پروام پییه. دوو ته سلله که ش:
ئیمامهت و عه داله ته. م ————— ن ئیمام ————— یکم

گه ره که خوداپه رستی راستی بی و هه موو توانای له ژیانیدا بو خزمهت به هه ژاران و بو مافی چینی چه وساو و ژیرچه پوک به خت بکا. ئیمامی وا دیاره ئه و عادلش ده بی که له ئه سلی دوو هه م دایه. ئیتر من ئه و شیعه یه نیم که لام وایی به گریان و قورپیوان و به روک کوتان، هه موو کار ده چیته سه ر و به هه شتی خواشم ده ده نی.

لیم پروونه رو شنبرانیش ئه و پروایه م په سند ده کن. ئه گه ر ئه وان ئه مرو له دین گازنده و گله یان هه یه، لومه ناکرین. چونکه ئه وه ی ئه م روژانه ناو نراوه په وه شتی شیعه گه ریته تی، هه ر ناوی بی ناوه روک و کویره و کلور و قریوکه.

له درئیایی سه تان سالدا گزیکاران له ژیر جبه و میزه ر و پش، به چاپ و گوپ و فر و فیش، بو قازانجی دنیای خو یان دینه که یان لی گوپوین. ئه وه ی ئیستا به ناوی دین، به ناوی مه زه ب ده بیین، ته پکه و داوه؛ بو خواردن نراوه ته وه.

داخه که م! ئه و بی فه رانه ی دینیان کرده که رسته ی هه ژار فریودان، ئه وه نده ئینسافیان نه بوو که هه رگا ناوه روک که ی له ناو ده بن، ناوه که شی نه هیلنه وه. فیله، بوختانه، درویه، ده سپرینه، نان دزینه، هه ر پیشی ئیژن ئیمان و شیعه یه تی. ئه گه ر ویژدانیکیان هه با ده بوایه ناویان بنایه مه زه بی گریان و شیوه ن؛ یان هه ر ناوی که کالاپر به بالابی. ئه وسا زور به هاسانی ده کرا خه لکی په مه کی حالی که ین که ئه م تازه داهاتگه نه ئیسلامه نه مه زه بی شیعه گه ری. چونکه نه دادی تیدایه، نه دادپه روه ر. ئه و که سانه ی شاعه بباسیان کرده ئیمام، ئاوپرووی هه موو ئیمامیکیان له هه ردی دا و شووشه ی دینیان له به ردی دا.

وا پتر له هه زار ساله چاره په شین. به درئیایی ئه و ماوه یه له دهس دام و ده زگای عه رب، له کوشت و کوشتاری مه غول، له بیگاری خان و به گان، زاله مانه و خوین ده گرین و خو ده گرین و خو ده گرین و به هه ناسه ساردی ده بین و به هه ناسه ساردی ده مرین. دلمان هه ر به وه نده خو شه که به دم خو مان ناو ناوه لاگیر و په پیره وی عه لی. ئاری، ده سته یه کی دز و ده سپر، خو یان کرده ری به ری

دین و بۆ لاشه‌ی گه‌نیوی دنیا دینه‌که‌یان پر کرد له قسه‌ی پر و پوچ و خه‌رافات و پرایان‌گه‌یاندا که ئەمه‌یه شیعایه‌تی. وشه‌کانی: خواپه‌رستی، پارانه‌وه، زیاره‌تی مه‌که و که‌ربه‌لا، قورعان، ئیمامه‌ت، عه‌دالته‌ت، عه‌لی، ویلایه‌ت، شه‌هاده‌ت، حوسین، قیامه‌ت، شه‌فاعه‌ت، قه‌زا و قه‌ده‌ر، چاوه‌نۆری ئیمامی هه‌یشتا نه‌هاتوو، گشتی بۆته‌ ئامرازی خه‌لک خاپاندن و بۆته‌ مایه‌ی کسپ و کاری کارنه‌که‌رانی مفته‌خۆر. تا حال وای، خواش هه‌لناگری چاوه‌نۆر بین که لاوانی رۆشنیری ئازادیخواز - که بۆ پیشکه‌وت و یه‌کسانی و دادپه‌روه‌ری له‌پرووی جیهاندا ده‌کوژن - خۆیان باوینه‌ ناو داوی ئەو به‌لایه و هه‌رچی ئەو به‌ناو دینداره‌ گزیکاره‌ ده‌یلین، بلێ وایه و پروا بێنی. نه‌خیر هه‌رکه‌س تۆزیک هه‌ست و شعوری لابی، نابێ بیر و بروای وای که ئەو ته‌نبه‌ل و بیکاره و زمان لوه‌سه‌ی له‌سه‌ر په‌نجی هه‌ژار ده‌ژین، نوامینده‌ی دین و خودا و ئیسلامه‌تین. ئیسلامه‌تی و خوداپه‌رستی به‌راست، گه‌لیک له‌وه به‌رزتره‌ که ئەوانه‌ باسی ده‌که‌ن. ئیسلام ده‌لێ خواپه‌رست به! به‌لام نالێ خواپه‌رستی هه‌ر ئەوه‌یه لات وای خودایه‌ک هه‌یه و هه‌چی تر نا. خواپه‌رستی له‌ ئیسلامدا مانای وایه: له‌ کرگاری خوا بنۆری، له‌ ژبانی جانه‌وه‌رانی به‌ژی و ئاوی، له‌ مرو، له‌ په‌وه‌ک، له‌ دار، له‌ عاسمان و ئەستیره‌کان و له‌م خۆکرده‌ی له‌ به‌رچاوه‌ بتۆزیه‌وه.

ئىسلام ده‌لێ: ئازاد بژی! چاوت له‌ ده‌ستی که‌س نه‌بێ! خۆت زāl که به‌سه‌ر سروشتا و بیخه‌ به‌ر کار. خودای ئىسلام جوان په‌سنده. له‌ پیس و گه‌مار تووره‌یه. په‌سندی زانایان ده‌دا. خودا لاگیری ئازایی و ئاکار چاکى و ده‌ست و دل و ده‌روون پاکى و به‌زه و روحمه. مرو له‌ به‌رانبه‌ر خودا ئەمینداره و کردووێته‌ جی‌نشینی خۆی له‌ هه‌ردی و بۆ فرشته‌ بۆته‌ پرووگه.

پیغه‌مبه‌ر فه‌رمووی ئاکارتان وه‌کوو ئاکاری خودایی. خوا عادله؛ دژی زولمه. جا هه‌رکه‌س یان هه‌ر که‌سانیک عه‌دالته‌ت له‌بیر بکه‌ن و به‌ گز زالمدا نه‌چنه‌وه، به‌ خودا نه‌ناس هه‌ساون. جا با ئەو ریی گرتووێنه‌ ناو ئىسلام یان شیعایه‌تی

لی بتین.

شیعاعیتهی سه‌ره‌تایی بو به گژداچوونی زۆردار په‌یدا بووه. وه‌ک ده‌زانین ئه‌وانه‌ی لاگیریه‌ی عه‌لی و دۆسته‌ی ئه‌ولادی عه‌لی بوون و خویشیان ویستوون، پیمان و تون شیعیه‌ی عه‌لی. شیعیه‌ واتا: ده‌سته و به‌سته. له‌ هه‌موو ده‌ور و زه‌مانان هه‌ر که‌وتوونه‌ به‌ر جه‌زه‌به‌ و شکه‌نجه‌ و ئازار دراوون و به‌ دايم زۆری لیکراو بوون. هه‌ر به‌ ئاواتی رۆژیک بوون که‌ زوڵم و زالم نه‌مینی و له‌ژیر سایه‌ی عه‌داله‌تا ئازاد بژین. جا ویستا هه‌ر که‌س - سا به‌ هه‌ر به‌هانه‌ و ناویک - زوڵم بکا یان یاریده‌ی زالم بدا، له‌ مه‌به‌ستی سه‌ره‌تایی شیعاعیه‌یه‌که‌ی لایداوه‌ و ناشی هه‌ر بیژی ئیسلام.

خودایه‌کی من ده‌یناسم دادپه‌روه‌ره‌؛ دژی زوڵم و زۆرداریه‌؛ له‌ بیکاری خویشی نایه‌؛ دنه‌ی کار و کۆشش ده‌دا. ژینی په‌به‌نی و نه‌داری له‌ ئیسلامدا په‌سند نییه‌. پیغه‌مبه‌ری خوا فه‌رموویه‌: به‌له‌نگازی له‌وانه‌یه‌ پیاو به‌ره‌و کافر بوون به‌ری.

ئه‌بووزهری دۆسته‌ی نزیکه‌ی پیغه‌مبه‌ر و ئیمام عه‌لی فه‌رموویه‌تی: نه‌داری له‌م ده‌رگایه‌وه‌ بیته‌ ژووری، ئیمان به‌ ده‌رگایه‌که‌ی تر دا بو‌ی ده‌رده‌چی.

عه‌لی له‌ ئامۆژگاریه‌ کدا به‌ کوری خو‌ی موحه‌مه‌د حه‌نیفه‌ ده‌لی: «کوریژگه‌ی خو‌م! له‌به‌ر خودا بپاریوه‌ هه‌ژار نه‌بی. هه‌ژاری دین لاواز ده‌کا؛ ئاوه‌ز تیک ده‌ئالۆزینی؛ سینه‌ پر ده‌کا له‌ کینه‌.»

ئه‌و دینه‌ی ده‌لی په‌به‌نی و به‌له‌نگازی کارێ باشه‌، ئیسلام نییه‌؛ دینی خاچه‌رستان و چله‌کیشی هیندوستانه‌. ئیسلام گه‌ره‌کیه‌ توانا بی؛ ژیر و ئازاد و ئازا بی؛ ده‌س به‌ شمشیر له‌ خه‌زا بی. ئه‌و عه‌لی تو‌ ناوی دینی ده‌گه‌ل ئه‌وه‌ی که‌ من ناسیومه‌ لیک جیان. ئه‌و عه‌لی که‌ من ده‌یناسم گه‌وره‌ و گچکه‌ی به‌ چاوێک تماشا ده‌کرد. له‌ مووچه‌ دابه‌ش کردنا بو‌عوسمانی کوری حه‌نیف، که‌ زۆری لیوه‌ نزیکه‌ و بو‌ کۆیله‌که‌ی، هه‌ریه‌ک سه‌ی دره‌م داده‌نی.

ئه‌و عه‌لی ئه‌من ناسیومه‌ له‌ مزگه‌وتا ده‌س به‌ دۆعا نزا ده‌کا؛ له‌ مه‌یدانا ده‌س به‌ شمشیر خه‌زا ده‌کا. له‌باری کۆمه‌لایه‌تی دا دژی پی‌داوی ناله‌ به‌زاره‌؛ دۆژمنی

چه‌وسینه‌رانه؛ له‌ریا و درۆ‌بیزاره؛ به‌زه‌یی به‌گزیکاراندا نایه‌ته‌وه. چوار‌هه‌زار‌خارجی‌ق‌ر‌کرد‌که‌هه‌موویان‌قورعان‌په‌وان‌و‌نوێژ‌که‌ر‌بوون؛ نیشانه‌ی‌سوژده‌بردنیان‌له‌سه‌ر‌ئه‌نی‌بی‌وه‌په‌له. له‌مه‌ر‌ئه‌و‌کاره‌وه‌فه‌رمووی: تاریکی‌فیتنه‌و‌ئاژاوه‌دنیا‌ی‌ته‌نی‌پۆژ‌به‌پۆژ‌ته‌شه‌نه‌ی‌ده‌کرد. ئه‌گه‌ر‌ئه‌وانه‌م‌نه‌کوشتا‌له‌وانه‌بوو‌دنیا‌یه‌به‌ربه‌لا‌بکه‌ن. ئه‌م‌کاره‌ش‌له‌ده‌س‌من‌نه‌با‌له‌ده‌س‌که‌سی‌تر‌نه‌ده‌هات. جگه‌له‌من‌کی‌زاتی‌بوو‌چوار‌هه‌زاری‌به‌رواله‌تی‌له‌خواترس‌و‌قورعان‌خوین‌و‌ته‌رکه‌دنیا‌و‌له‌راستیشدا‌ماکی‌ئاژاوه‌و‌پشیوی‌قه‌لاچۆ‌کا‌و‌گویی‌نه‌داته‌به‌رژه‌وه‌ندی‌باری‌پۆژ‌و‌تکای‌تکاکاران‌نه‌گری.

ره‌نگه‌ئه‌وانه‌لای‌خویان‌لایان‌وا‌بووی‌چاک‌ده‌که‌ن‌و‌پا‌په‌رینیان‌له‌رووی‌عه‌لی‌بۆ‌به‌رژه‌وه‌ندی‌ئیسلامه. به‌لام‌ئه‌وانه‌ده‌سخه‌رو‌ی‌عه‌مری‌عاس‌و‌ئه‌مه‌وی‌بوون. ده‌سخه‌رو‌بوونیش‌گونا‌هه. فریوخواردنیش‌تا‌وانه‌و‌تووشی‌گونا‌هانت‌ده‌کا. عه‌لی‌پا‌پای‌حوکم‌نه‌بوو؛ له‌سه‌ر‌نه‌بوونه‌خه‌لیفه‌کیشه‌ی‌نه‌کرد. ته‌نیا‌دژی‌زۆرداری‌بوو. عه‌لی‌به‌مالکی‌ئه‌شته‌ر‌ده‌لی: تا‌من‌فه‌رمانم‌په‌وابی، که‌س‌نا‌توانی‌ده‌نکه‌جۆیه‌ک‌له‌ده‌م‌میرووله‌ش‌پرفینیی. هه‌موو‌مرو‌لام‌یه‌کسانن. ئه‌گه‌ر‌موسولمانیش‌نه‌بن‌خۆ‌ئینسانن. ده‌بی‌تۆ‌هه‌موو‌ئینسانیک‌وه‌ک‌برای‌خۆت‌تماشا‌که‌ی.

ئیسلامی‌من‌نه‌ئیسلامی‌عه‌بدو‌ل‌په‌حمان‌کو‌ری‌عه‌وفه‌و‌نه‌ئیسلامه‌تی‌عوسمانی‌کو‌ری‌عه‌ففانه. من‌ئیسلامی‌ئه‌بوو‌زهرم‌خۆش‌گه‌ره‌که‌که‌ته‌نیا‌له‌خوا‌ده‌ترسا‌و‌له‌سه‌ر‌پروای‌ئیسلامه‌تی‌خۆی‌به‌خت‌کرد. عوسمان‌یاری‌پینغه‌مبه‌ر‌و‌خه‌لیفه‌بوو؛ قورعان‌ئه‌و‌کو‌ی‌کردۆ‌ته‌وه. موسولمانان‌له‌سه‌ر‌دراو‌وه‌کو‌کردن‌و‌مالی‌ئیسلام‌به‌فیرۆدان‌ده‌گژی‌را‌چوون. یه‌ک‌له‌وانه‌ئه‌بوو‌زهر‌بوو‌که‌ده‌یگوت‌خودا‌فه‌رموویه: ئه‌ی‌ئه‌وانه‌ی‌خاوه‌ن‌پروان! گه‌لیک‌له‌که‌شه‌و‌په‌به‌نان‌به‌مالی‌مه‌ردم‌ده‌ژین‌و‌ئه‌و‌که‌سانه‌ش‌که‌زیر‌و‌زیو‌ده‌شیرنه‌وه‌و‌له‌پرای‌خودای‌به‌خت‌ناکه‌ن‌با‌بۆ‌ئاژاری‌زۆر‌به‌ژان‌ئاماده‌بن.

که‌عبولئه‌جبار‌کۆنه‌مالمی‌جووله‌کانی‌نۆموسولمان - که‌بی‌وه‌ده‌مپراستی

عوسمان - له وهرامی ئه بووزهر دهیگوت ئه م ئایه ته بو حاحام و که شه کان و خواهن سه رمایه ی زور زل و کویله کپی غهیره دینه و موسولمانان ناگریته وه. ئه بووزهر دهیگوت: ئه و که سانه ی زیړ و زیو کو ده که نه وه و ده یشارنه وه - کافر بن یان موسولمان بن - وه کوو یه که.

من ئیسلامی ئه بووزهر به راست ده زانم که بو مالی موسولمانان، بو نه مانی چینایه تی له کومه لدا، بو لادانی زولم و زوری له سهر بی ده ست و بی زوران، ده گه ل زورداری ناله بار، بکه ویته زوران بازی و سهر و مالی له ریگه ی پرویدا پروا.

حه جمان چونه؟

مامه حاجی! بمبوره که عهرزت بکه م حه جه که تم به دل نییه. حه جی عه زره تی ئیبراهیم په سند ئه که م که بته کانی شکاند و خوی تاک په رستی دامه زراند.

ره نگه بفرموی جا کوا بت؟ بت نه ماوه تا بیشکینم؟ به لی ماوه و زور له جارانش زورتر و حه سته م ترن. بتی ئه وده م به رد و دار بوون؛ بی ئازار بوون؛ کردن و خواردنیان نه بوو. نه چاکه یان له ده س ده هات نه خراپه. به لام بته کانی ئیستا زیندوون؛ ده بزوون؛ ده خون؛ ده که ن. بتی ئیستا به پریشه وه، لای سه رووی لی پرویوه وه. خواهن هیزه؛ ده سستی ده پروا؛ کوشک و سه رای تازه ی ده وی؛ پوول په رسته؛ زیړ و زیو کو ده کاته وه و به ریشی پیای ساویلکه ی وه ک من و تو پینده که نی.

حاجی گیان! حه ج نه ئه وه یه له و ده شته په مله تو ز بکه ی؛ گه رما بتگه زی و مؤز بکه ی و باریک مت ومؤر بو دیاری له مه که و مه دینه بکپی و به که شیدیکی زه رده وه به ره و مال بی و شه کراو بده ی به جیرانان.

حه جی به راستی ئه مه یه له دیمه نی ئه و هه زاران هه زار که سه ی له ناو پو شاکی ئیجرامدا هه مووی وه ک یه ک دیته به رچاو، لیت حالی بی که خوی مه زن پایه و مایه ی سهر دنیا یه به هیچ ده گری و له ده رگای ئه و نه جیمزاده و بو ره پیانگ و نه دار و دارا وه ک یه که و به چاو یک تماشا ده کرین.

حەج بۆ وەبیرھێنانەوێ ئیبراھیمە کە فرزەندی خۆشەویستی بە قوربانی خودا دەکرد. تۆ پێنج فەرزە مائیکت کردۆتە پرووگە و پرووی تی دەکەیت. لە حەجیشدا چەندین جاران دەوری دەدەیت. لە حەجیش کە گەرپایتەو، سوپندی گەورەت بە کابەییە. هیچ پرسبوو ئەم مائە کە ی بنیات نرا؟ بۆ کراوە؟ بۆچی ئەوئەندە پیروژە؟ هیچ پرسبوو: گورگەلۆقە ی سەفا و مەرۆیە بۆ چییە؟ لیم پرووئە نا. با پیت بلیم: کەنیزیک ی بەزپرکرای هاجەرناو، لە برایم زگی پر ببوو. برایم هینایە مەکە و لەو چۆلە وازی لی هینا. هاجەر لەوی کورپیک ی بوو سمایل ناو. ژنە ی زەستان تینوی بوو. بۆ ئاو لە نیوانی سەفا و مەرۆادای دەکرد. برایم هات ئەم مائی کابە ی بۆ هاجەر و مائە کە ی ساز کرد. بە فرمانی خودای گەورە ئیستا ئەو مائە پرووگە ی و ئەبێ حەج بە دەوریدا بوخلیئەو و لەو شوپنەدا - کە هاجەر لە ئاو گەراوە - وەک ئەو گورگەلۆقە بکەن. رەنگە ئیستا سەریکی بۆ پراو شینی و لەبەر خۆتەو پرسسی: پیاو نەما بوو لە دنیا دا مائە کە ی بکری بە پرووگە، تەنیا چاوە خانووی ژنیک نەبێ کراوە بەو جی پیروژە؟ بەلی خودا ویستوویە تی حالیمان کا کە لەبەر بارە گای ئەودا، هەر چاک ی و پاک ی لە کارە. باس باسی ژن و پیاو نییە؛ بی ناو یان خاوەن ناو نییە. ژنیک ی بی کەس و کلۆل لەو بیابان و چۆلەدا بی دەرەتان، زەستانە. تینگ ی زۆری هیناوە. لەو بیروون و قاقەرەشدا، نە ئاو، نە ئاوەدانی، نە شینکە ی، نە چینکە ی، نە زنە، نە کوپرەکانی. لمی گەرمە و تینی هەتاو. دیمەن ئەوئەندە بەسامە زراوی پیاوی زۆر ئازاش دەکاتە ئاو؛ چجای ژنیک ی لی قەوماو. بەلام هاجەر، هاجەری پاک و خوداناس - کە بروای وایە خودای ئەو خاوەن بەزەبی و توانایە؛ لە تەنگانە و لیکەوماندا جیکە ی هومید و هانایە - داوینی هومید بەرناو و چاک ی لی دەکا بەلادا. سەرکەوتن لە خوا دەخوازی و بە نیازی ئاو پەیدا کردن بۆخۆی، بۆ کۆرپە ساواکە ی، دەکەوێتە کۆشش و تەقالا و خەبات و سەرەنجام دەگاتە ئاوات. خودای گەورە کە چاوە خانووی ئەو ژنە ی بە خانە ی خۆی ناو بردوو و شوین پی هەلگرتنی ئەوی کردۆتە ئەرکی حەججان، بی سور نییە. ویستوویە حالیمان بکات

که بر وای پاک و بی خلته و له ژیندا ناهومید نه بوون و ههولدان به ته مای خودا، چهند به نرخه و ناروانی نیره یان مییه.

رهنگه بیژی دهیسا ته گهر کاره که ههر دهوره دانی مالی کابه و گورگه لوقه ی نیوان سه فا و مهر واکه یه، ده کرا تاکه تاکه ش بکری. نه یگه ره ک بوو ته م هه زاره زیله ی حاجی له کاتیکی تاییه تیدا گشتیان له مه که کو بن و پیکه وه ئیحرام بهستن...

مامه حاجی! کو بوونه وه ی به دهستی جه م له م شویتهدا، کو نگره ی حیزبی ئیسلامه که ساله و سال ده به ستری. خوا ویستویه موسولمانان - که برای دینن - پیکه وه سالی جاریک چاویان به یه کتر بکه وی؛ له دورد و مهرگی یه کتری به ئاگا بن؛ ده هانای زورلیکراوان بین. به لام به ناشکوری نالیم له هه زار حاجی یه کیکی نازانی بو ده چیتته هه ج. کابرایه ک له ناو ئاوی یان له گهره ک به مهر و مال یان به که ل و پهل و کووتال، له چاو هه و مالله کانی خو ی به ئیروتر دیتته بهر چاو. مه لا و کو یخا و دهر و جیران دهوری ده دن که تو حه جت لی که وتووه و ناشی له دانی وامی خوا خو ببویری! قهرزکویر دوژمنی خوا یه. کابرا له پروو داده مینی؛ پسوله ی سه فهر وهرده گری؛ پوول و پارهی که هه لده گری و ده چیتته هه ج. ده گه ل هه زارانی وه ک خو ی له و ناوه تو ز و خو ل ده خوا. وپرای خه لک، له دهوری کابه خول ده خوا. له نیوان سه فا و مهر وادا له غاردان پشوی سوار ده بی. بو گه یشتن به مینایه مله ده کا. شه یتان پیسه؛ شه شی کوچکی لی بواری. چهند چه ویک ده شه یتان ده گری. ههر که وتیان هه ج ته واوه و سه ریان تاشی، بهرگی ئیحرام داده کنی و به په له پهل که شه ویته که ل و پهل کرین بو دیاری. دیاره شه وی ته و ده یکرپی زوربه ی مالی ته مریکا و ژاپونیه کان و خوانه ناسه کانی تره. واتا له جیاتی مام حاجی که شه شی له و چوونه هه جه ی له زیاره تی مالی کابه و له یادی بتشکاندن ئیبراهیم و گیان به خشینی سمایل له راهی خودا به هره بهری، قازانجه که به گیرفانی بیدینانی خوانه ناسی پیشه سازی لاوه ده گات!

به فهرمووده ی ئیمام موسای کازم: «چه چه ق زور و حاجی که م». به ل...

چه قهوه‌هرا و ماندوو بوون و له گهرمان ئارهق کردن و دیاری کپینی لی دهرکه‌ی، چیتری دهس نه که وتوو. مه گین بیژین که شیده له سهر نانه که‌ی، له پی دهست رامووسانه که‌ی، خه‌لک به خو‌ی بیژن حاجی، به خیزانه که‌ی حاجی ژن. هه‌روا که‌م نین: له‌وه به‌ولا سویند به ئالقه‌ی کابه ده‌خوا و کپاره دینداره‌کانی هاسانتر بو فریو ده‌ده‌ری.

دیمه‌وه سهر باسی قورعان

باوه! فه‌رمووت ئیمانم به قورعان هه‌یه. منیش ئیمانم به قورعان زور پته‌وه. ئیستا وهره با تیک بگه‌ین. تو مه‌به‌ستت کام قورعانه؟ ئه‌و قورعانه‌ی که نازانی چی تیدایه؟ یان ئه‌وه که‌ی بو فریودان به نووکه‌رمیانه‌وه کرد؟ یاخو نیازت ئه‌و قورعانه‌س که له چاره‌گه چه‌رخیکدا هه‌زاران هوزی عاره‌بی پیخواسی خودانه‌ناسی هیچ نه‌زانی یه‌کترکوژ و لیک دوژمنی له ده‌وری یه‌ک کو کرده‌وه؟ سه‌د سالی ته‌واو نه‌خایاند ده‌له‌تیک‌ی وای دامه‌زراند که ده‌له‌ته هه‌ره به‌هیزه‌کانی ئه‌و روزه‌ی تاوانده‌وه. مه‌به‌ستی من قورعانیک به ناوی خوا ده‌س پیده‌کا و به ناوی مردم دوایی دیت. زوربه‌ی زوری ناوه‌روکی ده‌باره‌ی باری ژیان و پیشکه‌وتن و زانابوون و گه‌شه‌داری کو‌مه‌لگایه. له سووره‌ته‌کان پروانه! به‌شی زوریان باسی سروشت و خوکرد و ئاکار و خووی باش و به‌که‌لکه له ژیندا و ته‌نیا به‌شیک‌ی زور که‌می ده‌باره‌ی نوژ و تاعه‌ت و ژینه‌وه و قه‌بر و قیامه‌ته. خوا قورعانی بو که‌سیک نارد که له خویندن و نووسین به‌شی نه‌بوو. که‌چی هه‌وه‌لین سووره‌تی له‌سهر خویندن و نووسینه. (بخوینه به‌ناوی خودات... به قه‌له‌م فی‌ری مروی کرد). له شوینتیک‌ی تردا ده‌لی: (ماسی. سویند به قه‌له‌م. به‌وه‌ی که پیشی ده‌نووسن.) زانایان ده‌لین پیشینان مه‌رکه‌فیان له جو‌ریک ماسی ساز ده‌کرد.

تو قورعانیکت خوش ده‌وی و به‌مباره‌کی ده‌زانی که هه‌ر به‌رگه‌که‌ی ده‌بینی به نه‌خش و نیگار ره‌نگاوه و له‌سهر تـا قه‌دانه‌دراوه و به‌پیتـی مـالی

دهزانی. ئەو قورعانهی که به بیداری نایزانی و نازانی باسی چی دهکا، بۆ خه و بن سه نیری دهخه ی. بۆ چارکردنی سه ریشه و پشت و باداریت گه ره که. لات وایه بۆ زیندوو نابێ؛ له سه ر مردووایی ده خوینی. به شی زۆر له گۆرستانان ده خویندری و خیره که ی به مردوو ده درێ. هیچ گا بیرمان نه کرده وه که له مانای تی بگه ین و بایه خ به و پهنانه بده ین که خودای خاوه ن به زه یی بۆ به خسته وه ری و سهروه ری و گه شه کردنمان دایداوین.

پیویسته فه رمانی خودا بخویندری؛ تی بگه ین و تی گه یه ندری. نه ک له سه ر پرحه دابندرێ و له دووره وه تماشای به رگه که ی بکری.

گه لیک و امان هه بوون گو توویانه وشه ی قورئان له «قه ره ئه» وه نه هاتوو ه که وه خویندن ده گه یه نیت؛ له ریشه ی «قه رنه» یه که به مانا نزیك بوونه. واتا هه ر ده بی بیینی و نه خوینییه وه! ده لێن ئه گه ر خویندیشه وه نابێ پرسی ده لێ چی و ناشی ده مانا که ی بگه ی! چونکه مانای ئایه ت زانین له وه ی مرۆ به ده ره. ئه وه نده سه خت و دژواره ئه گه ر زانا و توژره وه ی زۆر له زه بریش هه زار سالان خو ماندوو کا، بۆ مانای ته نها ئه و بییه که له پیش بیسمیلا دایه، په ی پی نابا و ئه وه نده قووله په ی نادا. وتیان قورعان به مانا وه حه فتا توژه هه ر توژه ی حه فتا گنجی هه س؛ هه ر گنجه شی حه فتا چینی تیکه وتوو ه؛ هه ر چینه شی حه فتا کون و کارپری دیکه ی تیدایه و تا هه تایه هه ر په رده له سه ر په رده یه و تا پێدا پرۆی حه فتایه! که و ابوو چار هه ر ئه مه یه ئه گه ر خویندت وا به ره شخوینی بیخوینه و له مانا پرسین واز بیسه. هیندیکی ترمان له وانه ی به ناو زانان و له ژیره وه دوژمنی ئیمه و خو شیانن، قه وانیکی تریان سه رسخت. گو تیان ئه م قورعانه ی ئیستا له ناو موسولمانان هه یه، ده گه ل قورعانه راسته که ی خوا بۆ پیغه مبه ری ناردوو ه یه کیک نیسه. ئه م قورعانه هه لبه سته یه. قورعانی راست له لای ئیمامی یه که مین هه لگیراوه و به نه ئینی دراوه به دووه مین ئیمام و هه ر ئیمامه ی داویه ته ده ست شوینگیره که ی تا گه شتۆ ته ئیمامی دوازه هه مین و جگه له و چه ند ئیمامانه که س قورعانی راسته قانی له لا نه بوو.

موسولمان کوژہ لہ سہر رووپہری کتیبان بہ نووسراوی ہاتہ بہرچاؤ؛ چاوی زور کہسیان پی نووساند۔ دیسان چا بوو خودا و راستان دہستہیک لہ زانایانمان بہرامبہر بہو فکرہ ویستان و لہ تہشہنہی ئەم ٹاھویہ بوونہ لہمپہر و نہبانہیشت پیلانی شہیتان سہرکہوی۔ رایانگہیاند کہ ئەم قورعانہی ہہمانہ ہہر ہہمانہ کہ خودا بۆ پیغہمبہری نارد و بی زیاد و کہم گہیشتوتہ دہستی ٹیمہ۔ تۆزکالی لی نہدزراوہ و ہیچی لی پیلۆز نہکراوہ۔

مہلا دہلین ئەگہر عارہبیش بزانی، نابج بہ بی پرسی ٹیمہ مانا لہ قورعان دہیہوہ۔ چونکہ پیغہمبہر فہرموویہ: «ہہرکہسی بہ ئارہزوی خوئی مانا لہ قورعان داتہوہ، لہ ئاگری جہہندہمدا جی خوش دہکات». ئەوان ٹیمہ بہ جہہندہم دہترسین۔ بہلام خوئیان بہ ئارہزوی دلی خوئیان مانا بۆ ئایہت دہتاشن و بہ ہہر باری گہرہکیانہ دہیچہرخین۔ چہند ئایہت ہہن کہ مانا لیدہرہوہکانی زانا! لایان وایہ ئەم ئایہتانہ چہند جوین و تیر و تانہن بۆ کۆمہلنیک لہ یارانہ پیغہمبہر و خوا ئەوہندہ لہ پەردہدا ئەم جتیوانہی پنداون کہ ہیچی لی تی نہگہن و دلایان نہشکی و توپرہ نہبن۔

جا کہوابوو خودا لہرووی بہندہی خویدا تہقیہ دہکا و دہپەردہدا جتیو دہدا۔ وا دیارہ ئەو ئەسحابانہ ساویلکہ بوون؛ دہ فیکی خوئیان نہگہیون؛ تامامۆستاکانی خویمان۔ کہ زور زیرہک و بہہوشن۔ توانیوانہ مہتہلہکان شی کہنہوہ و بہ وردی لیکہی دہنہوہ و پییمان بلین خودا زیپکی دہ ئەسحابہکان گرتوہ و تی نہگہیون۔

برادہری پۆشنبیرم!

لیم پروونہ تۆش باش دہزانی دین دوژمنان چہند لہو قورعانہ دہترسن۔ دہسا وەرہ تۆیش بیزانہ ئەوہی دوژمن لی ترساوہ، چی تیدایہ؟ ہیچ نہبی لیت حالی دہبی کہ قورعان بۆ ناردراوہ و چۆن دہردیکی پی دراوہ؟ ئەو قورعانہی کہ دہبواہ لہ ژیاندا بہرنامہ و پئی نمونمان بی و تی بگہین و دہکاری کہین، کرا

به نوشته و فالنامه؛ خهونی پی لیک ده‌ده‌نه‌وه؛ له‌سه‌ر سفره‌ی ژن ماره‌کردن داده‌نری؛ به لانکه‌وه هه‌لداوه‌سری. ئەو که‌سه‌ی به‌سه‌فه‌ر ده‌چی گه‌ره‌ک به‌بنیا رابیری. جادوو‌گه‌ر جادووی پی‌ده‌که‌ن؛ جنۆکه و دپوی پی‌ده‌گرن؛ ئاله و شه‌وه‌ی پی‌ده‌ده‌که‌ن؛ ده‌می گورگی پی‌ده‌به‌ستن. مانگای بی‌شیر وه‌شیر ده‌خا؛ به‌ره‌که‌ت وه‌هه‌ویر ده‌دا. له‌جیاتی ده‌رمان و دوکتور ده‌کار ده‌کری. ده‌رمانه‌ بو‌ده‌ده‌داران؛ زه‌نجیره‌ بو‌شیت و هاران. به‌بی‌ئه‌وه‌هیچ له‌ماناکه‌ی تی‌بگه‌ن، هه‌موو کاریکی پی‌ده‌که‌ن. ئەوا وتمان قورعان فه‌رمووده‌ی خودایه‌ و ئەگه‌ر نه‌شزانین چی‌تیندا، هه‌ر به‌پیت و به‌ره‌که‌ته. به‌لام بو‌دو‌عا چی‌بلین؟ زور که‌س له‌ئیمه‌ی لای وایه‌ و ده‌و‌عایانه‌ی مه‌لایان له‌کتیبانیاندا نووسیه‌ - بو‌ته‌نگانه - له‌قورعان فریاره‌ستن.

براده‌ریکم پی‌گوتم: له‌زیندانا هه‌فتا که‌س بو‌وین له‌سه‌ر سیاسه‌ت گیرابو‌وین. گشمان ده‌ره‌به‌ستی مه‌زب بو‌وین. رۆژیک ویستم بو‌ئایه‌تیک چاوم به‌قورعان بکه‌وی، له‌هه‌ر کامم پرسی نه‌یوو. به‌لام ئەم هه‌فتا که‌سه‌مان سه‌د کتیبی نووشته‌ و زمان له‌لا بو!

نرخاندن و لی‌نه‌زانین!

برام! برای رۆشنی‌برم! کاکای خوینده‌وار و نووسه‌ر! مامۆستای ئازادیخوازم که‌پیت وایه‌ موسولمانگه‌ل له‌داوی کۆنه‌په‌رستی گرفتار و بی‌ئاگا له‌رۆژگاران و تاوانه‌که‌ش ده‌خه‌نه‌سه‌ر قورعانه‌که‌! ئاخ‌خۆت قورعان ده‌زانی؟ تیگه‌یشتووی چی‌تیندایه‌؟ یان هه‌ر به‌وه‌نده‌ی که‌هیندی‌ک کۆلکه‌ئاخوندی بی‌ئاگا له‌قورعانه‌که‌ بو‌ی گوتووی، وا قوشقی بو‌ی و دلت له‌قورعان بی‌زاوه‌؟ ئیستا ئەگه‌ر کابرایه‌کی نه‌خوینده‌وار ئەمه‌بلێ، لۆمه‌ی ناکه‌م. به‌لام تۆی پر له‌زانست و هونه‌ر ناشی نه‌دیده‌ حوکم ده‌ی. هه‌ول‌ده‌ قورعان بزانی تا زور باش بو‌ت روون بیته‌وه‌ که‌ئه‌وانه‌ی وه‌ده‌م خویان ئیژن موسولمانین، چه‌ندی راسته‌؟ ئەمانه‌ به‌ناوی ئاین پرپووشی پرپووشیان ده‌میشک و دل‌ئاخناوه‌. بو‌ونه‌سه‌ده‌سته، سه‌د تیره‌ و

ھەمووشیان بە ناوی قورعان یە کتر بە کافر دەزانن. لەناو خۆیاندا شەپیانە. نە ژینیان ھەس نە دینیان ھەس. تۆ ھیچ نەبێ میژووی پێشوو بخوینەووە تا بزانی ئەم قورعانە لە دنیادا چی کردووە. لەولاووە فەلسەفەی یونان خاوەرزەوینی تەنبوو؛ لەم لاووە شارستانیەتی و دەسەلاتی ساسانییەکان بۆ بەسەر خویندەواری و ژیری دنیا کیشابوو. گەلی عەرەب لەو ناویدا بۆ ناو، بۆ نان، بۆ کەس، بۆ دەر، پڕژ و بۆ لاو، چۆل پەرەستی دەوارنشین، نەخویندەواری کۆلەوار، بەرباری پۆمان و ئیران، خوا بەسەریان دەکاتەووە. پیاویکیان لێ ھەلدەکوێ دەبیتە ئەسپاردەیی خودا؛ قورعانی بۆ بە خەلات دی. پاپەرپیتیک پادەپەری کە لە مەودایەکی کەمدا میژوو ھەلدەگەرپیتەووە و گەلی چەوساوە و ژیردەستی دەبیتە دەسەلاتدار و تەخت و بەختی زۆردار سەرەونخون دەکا و حوکمی زەمین و دەست دینێ. ئەگەر کە یفت بە میژووی لە میژیش نایە، وەرە شۆرشێ جەزایر شی کەینەووە کە من و تۆش لەبیرمانە چۆن سەرکەوت. فەرحات عەبباس - کە سەرکردەیی بەناوبانگی جەزایرە - لەمەر شۆرشەووە دەلی: «خەلکی باکووری ئەفریقا زۆر بە زبونی و زەلیلی لە ژیر دەستی داگیرکەری بۆ بەزەبیدا دەژان. خودا کردی شیخ موحەممەد عەبدەیی میسری - کە شاگردی بەئیمانی سەید جەمالەدینی ئەفغانی بوو - ھاتە ناومان؛ بوو بە ھۆی پرووناک بوونەووەی دل و چاومان. حالی کردین کە لەباتی نوقم بوون لەناو کتیبی دۆعا و نووشتە، ئەو گشتە باسی دەسنوێژ و مردوشۆری و تارەت گرتنە و ھەزاران جەر و جۆنگی وا - کە وە ناوی حیکمەت و کەلام و ئوسول خەریکیانین - ئاوپ دەینەووە سەر قورعان و ھەرچی فەرموویە وا بکەین. ئەم مەزەببازی و شەپسەزی بە ناوی ئایینداریەووە، لەناو بەرین و بە دەستی گەل خەبات بکەین تا لە ژیر باری بیگاری داگیرکەران پزگار ببین» .

فەرحات عەبباس لەسەر وتارەکی دەروا و دەلی: «پەندی شیخ موحەممەد عەبدەمان دەگوێ گرت و بامان داوہ سەر قورعان و بە ماناوە دەمانخویند و مەلاکان دەچوونە لادی و مانای ئایەتی قورعانیان بە خویندەوارانیش دەگوت. لە

ماوهیه کی زور که مدا قورعان زانین کردیه کاری هه مه پرسه! بهرگی مه زه ب مه زه بینه له بهر پوچانی فیلباز و له بهر مه لای فریو خواردووی به سته زمانوکه دامالی. ئاومالک و لیته و چلپاوی پوپوچ و خهرافاتی له میشک و دلان رامالی. هه مووی کردینه یه ک هیژ و به دهستی گه ل ده گز فه رانسه راجووین و کامپه ووا بووین. به لئێ ئه و هه زاره زیله ی دیله ی که له باکووری ئه فریقا به خویمان ده گوت موسولمان، سه تان سال بوو له ژیر چه کمه ی بیگانه دا ده یاننانا لاند، له بهر خواش ده پارانه وه که له ئاگری جه هه نده م به دووریان کا. که س له بیر نه بوو بیژی له سه ر دنیا ش له جه هه نده می داگیر که ر پزگارم که!

ژه نه پالی فه رانسه وی (ئارگو) ده لئێ: سالان سه رانسه ری جه زایر و توونس و مووریتانیا و مه راکشیان تالان ده کرد. به لام تالان کراوان له بهر زیاره تی قه بران و له ترسی جه هه نده م گریان، وا سر بیوون، هه ست و خوستیان لی برابوو.

ژه نه پال سوستیل له ویوه نامه ی بو ژنی نووسیوه؛ که ژن له فه رانسه بووه. بو ی ده نووسی: وا من له ناو لیپه واری ته لمه سان خه ریکی راوم. وا کوره که شمان فیر ده که م تفه نگ باوی و بیته نیشانه هه نگیو. تا ئیستا چه ند عه ره بیکی هه نگاوتوو. چه ز ده که م تو به ده ماغ بی. ئیمه لیپه زور به شادی راده بویرین. زور به که یفم. سه گه کانیشم به که یفن؛ عاره به کانیشم باشن. زور بیده نگ و به سته زمانن. سوستیل دروی نه نووسیوو. عاره به موسولمانه کان - که بهر تیری به چه که ژه نه پال ده که وتن و وه کوو که رویشک راو ده کران - له بهر نوێژ و پارانه وه و خیرکردن و پوژووگرتن، له ترسی چوونه جه هه نده م، نه یانده کرا بیر له دنیا بکه نه وه. دنیا که یان دوژمنی کافر ده ببرد و ئه وان خویمان به به هه شتی پاش مردنیان دلخوش ده کرد.

له و پوژوه که پیاوانی زانای دینی و ئازادخوای وه کوو موحه مه مه ده عه بده و یارانای، له خه ونی خووشی به هه شتیان راپه راندن و له مانای فه رموو ده ی خویان تی گه یاندن، ئیتر ئه و ساویلکه نه مان که وه کوو ریوی راو بکرین و له دنیا گزوفت بدرین. تیگه یشتن که ئه م دینه ئیسلامه پا که بو یه نه هات که موسولمان

به تهنه‌لی پال دهنه‌وه و ههر به هومیدی دواى مردن ده‌سته‌وئه ژنو دابنیشن و ئاور وه ژیان نه‌ده‌نه‌وه. خه‌زاکردن له‌پرای خوادا و خو‌رزگار کردن له‌چنگی سته‌مکار و داگیرکه‌ران، ئه‌و په‌ری خوداناسینه. پیغه‌مبه‌ری موسولمانان چه‌ک به‌ده‌ست ده‌چووه مه‌یدان و به‌گژ دوژمناندا ده‌چوو. ئه‌وی گوتوو یه پیوسته له‌به‌رانبه‌ر ده‌ست‌دریژکه‌ر ملت کز که‌ی، پیغه‌مبه‌ری فه‌له‌کان بوو که‌هه‌رگیز به‌قسه‌شیان نه‌کرد. ئه‌گه‌ر قورعان له‌مه‌ر ته‌رازووی خیر و شه‌ر خه‌به‌ر ده‌دا، ده‌رباره‌ی ئاسنیش ده‌دوی. منه‌ت له‌سه‌ر به‌نده ده‌کا که‌ئه‌م شته به‌نرخه‌ی پی‌ناساندوو. ئاسن واتا شمشیر و تیر؛ ئاسن واتا ئه‌سپابی ئاسووده ژیان له‌دنیا‌دا.

قورعان ده‌لی: موسولمانان له‌سه‌ر کافر توند و تیژن؛ خاوه‌ن به‌زه‌ن له‌ناو خو‌دا. تی‌گه‌یشتن که‌ئه‌و هه‌موو گیره و نیره و هه‌را و پیک هه‌لپه‌رانه‌یان له‌سه‌ر جه‌بر و ئیختیار و فتوای فلان و فیسار و هه‌لوا بو‌مردوو لینان و زیاره‌تی چاک و پیران و ده‌ستووری تاره‌ت گرتن و ئاوی ده‌سنوژ هه‌لگرتن و مردوو شوتن، فه‌ری به‌سه‌ر دینه‌راسته‌قینه‌که‌وه نه‌داوه و هه‌ر که‌سیش ئه‌م جو‌ره‌کاره‌ی به‌کو‌له‌که‌ی دین زانیوه، نو‌ژ و چه‌ج و زه‌کاتیشی به‌هه‌ره‌ی نه‌بووه.

له‌سایه‌ی زانینی قورئان نامو‌یی و هه‌رکه‌بو‌خو‌یی له‌نیوانیاندا باری کرد. یه‌کد‌ل و ده‌ست و شان به‌شان - وه‌کوو دیواریکی پو‌لا - له‌پرووی داگیرکه‌ر و یستان و بانگه‌وازی ئازادیخوازی به‌رز بوو. داگیرکه‌ری فه‌رانسه‌یان له‌ولاته‌که‌یان ده‌ر کرد و بوونه ده‌وله‌ت.

زو‌ر له‌پیاوانی زو‌ر زانای جه‌زایری که‌دیندارییان زو‌ر به‌هیچ و پو‌چ ده‌زانین و لایان وابوو ئاین ته‌فیوونی گه‌لانه و تریاک کیش بو‌خه‌بات نابی، بایان دایه‌وه سه‌ر دین و په‌گه‌ل موسولمانان که‌وتن. بو‌نموونه: عومه‌ر ئوزغان - که‌له‌زانستی فه‌لسه‌فه‌ی مارکسیدا به‌ناوبانگ و سه‌روکی حیزبی شیوعی جه‌زایر بوو - شو‌رشی شو‌رشیگه‌پیرانی موسولمانی زو‌ر به‌د‌ل بوو؛ مه‌زه‌به‌که‌ی خو‌ی وی‌ل کرد و بوو به‌هاوبه‌ش له‌شو‌رشدا. کتیبیکی له‌ژیر ناوی به‌رزترین په‌له‌ی خه‌بات

دەربارەى شۆرش نووسىيە. سەرەتاكەى فەرمايشتى پىغەمبەرە كە فەرموويە: «بە قسەش بە دەم، زۆلمكەران دادەيەوۋە كىردارىكى خواپەسندە». جگە لە عومەر ئوزغانىش، يەكپەتەى خويندكارانى نىشتمانى لە جەزاير - كە چەپى بوو - ھاتە ناو رىزى شۆرش و ناوى خۆى نا: يەكپەتەى خويندكارانى موسولمان لە جەزايردا. تەنانت رۆشنىرانى ئوروپايش كە لەو ناوۋەدا دەژيان و دەياندى شۆرشى قورئان چەند لە كارە، دليان بۆ ئىسلام دەكوركا و لە خەباتى شۆرشگىران بەشدار دەبوون. بۆ نموونە: ھەنرى ئالگ، كە لە رۆژنامەى بەناوى كۆمارى ئەلجەزايردا - زوانى ھالى كۆمۇنىستى جەزاير - سەرنوسەر بوو، وازى لە حىزبەكەى ھىنا و ھاتە رىزى موسولمانانى شۆرشگىر. پوليسى فەرانسى گرتى و لە زىنداندا زۆريان جەزىرە و ئازاردا. لە بىرەوۋەرى رۆژانەى گرتووخانەدا دەنوسىت: «زۆريان چەرمەسەرە داوم؛ بەلام شەرمە كە دەربارەى خۆم ھىچ بلىم. چونكە ئەوۋى بەسەر ئەو موسولمانانەى دىنن ئەو بەجەرگى و نەترسانەى كە لەوانىيەوۋە دەبىنم، ئازارى من، ئازايەتىم، خۆ نانويىن. ھەر ساعەتە شۆرشگىرپكى موسولمان لە بەرزاى چەند قاتەوۋە ھەلدەدېرن. ھىچ كامىكىان ئامادە نىن قسەى دليان لەلاى دوژمن بدركىنن؛ سووريش دەزانن دەكوژرىن. ھەريەكە لەو نەبەردانە كە ئاوا ھەليان دەدېرن، لەو كاتەدا بە دەمى پر لە خوينەوۋە شتىك دەلېن كە ھىچ دەمانەكەى ناگەم. بەلام ئەوۋەندە دەزانم ئەو سىروودە لە ھەموو سىروودىكى لە دىيادا بۆ ھانەدانى شۆرشگىر بەھىزترە. بەو سىروودە كە زۆر كورتە و لە چەند وشە تىنپەرەى، ئەوۋەندە دەگەشىمەوۋە كە مەپرسە!^{۱۷}

بەلى نىزىكەى دوو چەرخ داگىركەرى ئوروپاىي دوولىنگەيان وەكوو دۆلپا لە گەردنى موسولمانى ئەفرىقاىي ھالاند. وەكوو گەنە خوينى دەمژىن و كەس نەبوو ھاوارىك بكا. تا ئەوسا كە تىگەيەندران قورعان كىتپىان خوينى دىن و نىئاوۋەرۆك

به کار بردن نه بو موفه رک و سویند خواردن. ناموژگاری رای ژیا نه ودمی جادووگه رانه و درمانی سپل کوتان و قولنج و ژانی ناوشانه. به هاسانی داگیرکهریان پاره دوو نا و و دین و دنیای خویمان پاراست. خوا فهرموویه: کاتی قورعان ده خویندری، بیده نگ بن و گوی رادیرن. واتا تی بگه چی تیدا. نه و که سه ی مانای نه زانی به هره ی له و بیسته چیه؟

له سه ره تای ئیسلامه تی، قورعان نوشتی پی نه ده کرا؛ ده خویندرا و تی ده گه ی و ده کار ده کرا. دیمان چهند زوو ده وله تی ئیران و رومی له به ریه ک برد. له م چهره شدا له ئه فریقا قورعان زانان په ت په تینیان به داگیرکهری کافر کرد.

ژنه رال سوستیل نه و گورگه ی که پاره هره بی ده کرد، له ده فته ری بیره وهریدا نووسیویه: «قورعان کتیبی ثابینی موسولمانان شه نامه یه. هیچ وه ک کتیبی دین ناچی. کتیبی پیروزی خومان پیمان ده لی: نابی دنیاتان خوش بو؛ ناشتی خواز بن! نه گهر جه زره به شتان بدنه گله مه که ن! پرک و کینه ده دل مه گرن! تو له له که س مه ستینه وه! که چی نه م قورعانه ی نه وان موسولمانان دنه ده دا ههرچی کافره بیکوژن! ژن و مندالیشیان به رن! له تالانی دوژمنانتان رانه وهستن! له راستیدا نه م قورعانه بو نه و پروت و په جالانه شه ر و هه را هه لگیرسینه. پر کراوه له گفتمی جادووگه رانه و به دننگ و سوژیک ده یخوینن که گوینگر ده هارووژینی و دلی به ره و خوی ده رفینی. موسولمانان که قورعانه که ده بیسن، کرژ ده بن و لیمان ده بن به ناگر و به هیچ باری چاریان نایه».

گلاستون، جووله که به ناوبانگه که ی سهروه زیری ئینگلیزه کان - که له دنیا داگیرکردن به ناوبانگ بوو - جاریک له کوری نوینه ران له جه نگی و تاردانیدا قورعانی به میزدا کوتا و به تووره ییه وه نه راندی: «هه تا نه م قورعانه ماوه موسولمانگه ل بومان نایه نه به ربار و ناتوانین ولاته کانیان به هاسانی داگیر بکه ین».

من ئیستا له و بروایه دام دین دوژمنان، نه وانیه ی چاوایان برپوه ته ئیسلام خواردن، زور له میژ ساله تیگه یون که به یه خی قورعان چنه نده و زانیویانه نه گهر

ئىمە لە ماناكانى سەر دەرکەين و بىكەينه دەستوورى ژيان، ھەرگىز ناتوان بمانخۆن. بگرە لەوانەشە ئىمە پەلامارى ئەوان بدەين و بەردەستيان کەين. جاکەوايە، بە ھەموو ھىز و توانايان کارىكى وايان کردووہ کە تى نەگەين چى تىدايە. کاکلمان لى بشارنەوہ و لە دوورەوہ بە ديمەنى تىکۆلەکەى بمانخاڤلینن.

جا ھىچ بە دوورى نازانم ئەو شتانەى ھىندىک لە کۆلکەمەلايان خستووينا تە ناو دىن و ھىچ فرىشى بەسەر دىنەکەوہ نييە، دەلاوى مېشكى گلاوى کافرى موسولمان خۆر بى. تۆ بپروانە ئەوا چەند سأل و زەمانە مەلاکانمان پيمان دەلین کە ھەر دەرد و بەلايەكى بەسەرمان دى لە خواوہيە. بەلاش خەلاتى خودايە دەمانداتى. دەبى سوپاسگوزارى بين و ھەرکەس لە ھەموو حالىکدا شوکرى خودا نەکا کافرە. دنيا لاکى بۆگەنيوہ. ئەوانەى دنيا دەخوازن سەگەليکن لە دەورى مشت و مپريانە. دنيا تا سەر بۆ کەس نابى؛ دەبى ھۆشمان ھەر لەولا بى. ئەگەر بەھەشتت گەرەکە، گەرەک لە دنيا واز بينى. دوو گوندۆرە لە دەستىکدا ھەلناگيرين.

کەچى دىن دوژمنى زاناي ئاگا لە قورعان دەزانن دەستوورى ئىسلام وا نييە. قورعان دەلى: بەگژ داگيرکەردا بچن! دىن دوژمنانتان بکوژن! بۆ ھىچ ھىزىک لە دنيادا - جگە لە خوا - سەر کز مەکەن! ئازاد ھاتوونە تە دنياوہ؛ ئازاد بژين!

قورعان دەلى: «ئەو کەسانەى فەرمانى خوا بەجى دینن، نوپژان دەکەن، بۆ کارى خۆ پراويز بە يەکتري دەکەن، لە رۆزيەكى کە ئىمە پيمان بەخشيون ئەوانيش لەپراھى خودا دەبيەخشن، ئەوانەيش کە تۆلەى خۆيان لە زۆرکاران دەسیننەوہ، لە بەرانبەر خراپەى خراپەکاردا خراپە دەگەل دەست دريژکەر دەکەنەوہ، خوا گازندەيان لى ناکات.»

ويل دوران ئەو نووسەرەى کتیبە بەناوبانگەکەى ميژووى تەمەدونی دنيای بۆ نووسیوين، لە شوپيىکدا نووسیويەتى ئەم ئايەتە: «ھەرکەس تەعەداى لى کردن ئيوەش بار تەقاي تەعەداى تۆلەى خۆتان بکەنەوہ»، دەگەل ئەو ئ

ئىنجىل: «ئەگەر كەسنىڭ زىللىسى لە لاروومەتى راست دا، تۆ پروومەتى لاي چەپشى بۆ راگرە. ئەگەر كەوايان داوا كرد، تۆ عەباكەشتيان بدەرى.» بەرانبەر بە يەكيان بكەين، زوو تىدەگەين ئايەتى قورعان دەرسىكە بۆ پياوۋەتى و ئازايەتى؛ ئايەتى ئىنجىل ئاكارى ژنانە فىرى پياو دەكا.

برای زانای پۆشنىرم!

ببوره كە عەرزت بكەم تۆ كە لە دواكەوتنى كۆمەلگات پەرىشانى و لات وايە خەتاي قورعانە كە توشى ئەو توشىيەى كردووين، بە ھەلە چووى. تۆ مەرۋانە ئەو ئاپۆرى رەمەكيانە كە ھىچ دە قورعان نەگەيون چى تيايە و ھەر چاويان لە دەم مەلايە و مەلاش يان لە گزىكارى، يان لە ساويلكەيى و كەمزانى واي فىر كردوون كە لايان وايى قورعانىش ھەر وەك ناننى تەكيە وايە بۆ متفەرك نەبى نايى؛ وەك كىلى كۆنەقەبرانە ھەر بۆ چلدانە گرتەوۋە بەھرى ھەيە و ھىچى تر نا. ئەو فىل بە قورعان كردنە لە مېژووى ئىسلامەتيدا زۆر كۆن و لە مېژىنەيە. پياوى وەكوو ئەبووزەرى غىفارى پى لەناوبرا. چونكە دەيگوت قورعان چۆن دەلى، واكەن. قورعان كرا بە ئامرازى دەستى فىلباز بە نووكەرمبان داكرا.

بەر لە ھەر شت پىويستە بۆخۆت ماناي قورعانەكە باش بزانى! ئەوسا بۆت پروون دەبىتەوۋە كە ئاخۆ ماپەي نەگبەتە يان سەرمايەى سەرکەوتنە؟ بۆ نموونە كەربەلات وەبىر دىنمەوۋە:

كەربەلا - وەك مەلا دەلى و دەناو مېشكى خەلكى ناوہ - دەشتىكە پۆژىك لە پۆژان بووۋتە شەرگە. جەنگىكى بەسام پرووى داوہ؛ چەند كەسى تىدا كوژراوہ. ئىمە دەبى بۆ ئەو كوژراوانە بگرين و لە گريان و شىن بەولاوہ ھىچ لەو بارەوۋە نەزانين.

كەچى ئەگەر زانايانە وەبەر محەكى بىرى دەين، تىدەگەين كە ئەم پرووداوہ چەند گرینگە. كارەساتەكەي كەربەلا، نىمامەى ئازادى گەلانە كە بە خىويى ئال

ئەگەر مەبەست لە شەپرى دەشتى كەربەلا بەلای خۆياندا نەگۆرن. باسى شۆرش دژى زالم و خوینمژان، بەگژداچوونى پياوكوژان، ئازادبوونى دەستەى هەژار لە بىگار و چەوسانەوہ - كە مەبەستى هەرە گرینگى حوسین بوو - بن لیچ درا و حوسینیان وەك سەرسۆفیلکەى مەنسورى هەللاج ئاسایى یان مەسیحى خاچپەرستان لە قەلەمدا.

خاچپەرستان دەلین مەسیح هەر بۆیە پەيدا بوو خۆى بە جوولەكە بە كوشت دا و تاوانى پەپرەوہكانى پى بەخشن. كۆلكە ئاخوندى مەش دەلین حوسین ویستی لە كەربەلايە بىكوژن تا لە پوژى قیامەتا خۆى بكاتە تەكاكارمان. لەوہ پێوہ كارى نەبووہ. دەئیستا ئەگەر ئەو كەسەى ناویان لى ناوہ پوژننیر وەك ئەو نەخویندەوارانەى كە بە شات و شووتى مەلای نەزان یان حیلەباز لە راستەپرى بازدراون، بىر لە عاشورا و كەربەلا بكاتەوہ، چۆن من پى دەلیم پوژننیر؟ بە پروای من هەزار بارىش خویندەوار بى، لە نەخویندەواران زۆر پتر زەین كویر و كۆلەوارە. ئەویش هەر مێشكى تەزیوہ؛ بەلام بە بارىكى تردا با بزانین لەبەرچى و بۆچى؟

كۆنەپەرست و پوژننیر

وەك دەزانین ئیمە ئەمپو بەو كەسانەى كە پروایان بە قسەى پروپوچ و بن شپر هەیه و بە ئافاتی خەرافاتەوہ گیرۆدەن، ئیژین دەسەى كۆنەپەرست كە من بەراستى نازانم. بە پروای من بەو پروپوچپەرستانە، دەبى بیژین: دوورەهەست و گوپرەكەى گىژ. ئەو كەسانەش كە دوژمنى خەرافات و پروپوچن، تینگەیشتوون كە خەرافات كۆمەلگا لەبەر یەك دەبا و زیانى ژيانە و گەرەکیانە بتۆژنەوہ كە ئەم ئاھۆ مرۆكوژە كەى هاتۆتە ناو كۆمەل و چۆن جیگەى خۆى كردۆتەوہ و چۆنى بىر لە راستەقانى لەبىر خەلك بردۆتەوہ؟ چۆن توانیوہ سەرچاوہى روونى دینەكە شلوى بكا و سەر لە مەردم بشیوینى؟ بە زانایى، دەراوہكان روون كەنەوہ و سەرچاوہ بەسەر كەنەوہ و بزانی ئایین لە پێشدا كە پەيدا بووہ، چۆن بووہ و

بۆچی وای به سهر هاتووه؟ تی بکۆشن جه ماوه ری خاییندراو حالی بکهن. واتا دهر دیش بناسن و دهرمانیسی بدۆزنه وه و دهر دی نه زانین چاره کهن، ده توانین به وانه بیژین رۆشنفکری خاوهن به هره. که چی ئیستا له ناوماندا دهسته یه ک هه ن هیچ ئاگایان له رابردووی ئیسلام نییه؛ نازانن قورعان چی تیدا یه. هه و لایان نه داوه بزائن سه ره تای ئه و پر و پووچ و خه رافات ه له کوپوه سه ری هه لداوه. هه ر ده زانن گالته به و مه ردمه بکهن که باوه ریان به و پر و پووچانه هه یه. لایان وایه به گه مه و گالته به و مه ردمه بکهن که باوه ریان به و پر و پووچانه هه یه. لایان وایه به گه مه و گالته پی کردن ده برپته وه. به خو شیان ئیژن رۆشنبیر! ده یسا من ئه م ته رزه که سه زۆر به تاریکین ده زانم و ده گه ل کابرای ساویلکه ی به سه ته زماندا فه رقی ناکه م. هه کیان وه ک یه ک بیچاره ن و ه ییچ کارکیان له ده ست نایه. ساویلکه ی نه خوینده واریش وه ک ئه و له قورعان نازانی و نازانی خوا چی فه رموو ه. هه ر له وساوه ساوا بووه و تازه زمانی گرتوو ه و گوپی بۆ قسه و باس گرتوو ه، پی گوتراوه ری و شوینی ئیسلامه تی، پروا به خوا و به قورعان و حه ج کردن و زه کات دان و عه لی و حوسین خو ش ویستن و چاوه نۆری ئیمامی زه مان کردن و په نا بردن به مه رقه دی ئیمام زادانه. بیچاره تیگه یه ندراره که پیاو با موسولمانیش بی، با هه رچی فه رمانی خوا شه پیکی بینی، دیسان له باره گای خودا وه ک چله پوو شیک نانۆنی و زۆر هه سه ته مه ده نگی به خودا رابگا. ریگای چاره ی هه ر ئه وه یه په نا به ری به یه کیک له و پیاو چاکانه ی که له خوداوه نزیکن. ئه وان بۆی بینه تکا کار کاری چاکه و له ژیر سایه ی ئه و گه و ره سایه چه و رانه پاروو ده رۆن هه لده کیشی! له م باره وه هینده ی ده گوئ ئاختراره که ئه و نه زانه لای وایه هه ر ده ستیکی له دامینی تکا کاریکی وا گیر بی، ئیتر به سیه. با سه ریچی له فه رمانی خوا کرد بی، با مالی خه لکی خوارد بی، با هه رچی ده لین له شه رع و قورعاندا یه نه یکرد بی، گرینگ نییه؛ تکای ئیمام و پیاو چاکان ده فریای دی؛ ریگه نادا به رپرس و حساب بکه وی و عه داله ت شوینی خو ی بگری.

ئه گه ر فلانه ئیماندار له خه زادا به کوشه ت چوو ه و شه هیده و ده چی ته

به ههشت، ئەم - که تکاکاری هیهه - به بی شهپر و خو به کوشت دان ده توانی پلهی چهند شههید به دهست بینتی. وهک له مه و به ریش لیی داوین به فه رمایشتی مام ئاخوند فرمیسک پرشتن بو حوسین به سه بوچوونی به ههشت و دهره جهی شههید ساندن و خودزینه وه له سزا و لپرسینه وه. جا به و پینه هه روا توژیک سه رنج بده و ئەم دیمه نه بینه بهرچاو:

رۆژی زیندوو بوونه وهیه. هه موو گیاندار له مه حشه ر کۆبوونه ته وه. چاک و خراب هاویر ده کرین. بانگ له شههیدان کراوه ریز به ستن؛ هه تا چاکه ی سه رد نیایان بیتته وه ری و پاداش له خودا وه رگرن.

شههیدانی خه زای به در، عه لی، حوسین، هه مزه، عه بیاس، حور، جه عفه ری ته ییار، ئەنه س، خه باب، یاسری عه ممار و هیکه له ریز یه که وه ویستاون. چهند کۆنه حاجی خو مالی ره زاگرانی خو یتالی که چه لی زگ دهر په ریوی به له ره له بهر به ز و پیو، ته زبیح به دهست به ته نیشتیانه وه ویستاون، چاوه چاون که نگه میدالی شه هادهت له فرشته کان وه رده گرن.

وامن به خه یال حاجیه کی هه لده بزیرم که هه ر به زه ی سمیلیه تی و گالته به کلکی خو ی ده کا. ده چمه ته کیه وه و ده یدوینم:

- سه لام، حاجیاغا گیان، خیره؟ چۆنه ته شریفه لیره یه؟!

- پاداشی شههید وه رده گرم.

- تو له کام خه زا به شدار بووی؟ ده گه ل کی را شههید کرای؟

- ئای بابا وازمان لی بینه! خه زای چی و شههید بوونی چی؟ شهویک هیندهم فه سه نجون خوارد، گرفتم پی کرد و مردم!

- بمبووره ئە گه ر لیت پرسم چۆن ده فه رمووی پاداشی شههید وه رده گرم؟

- وه للا په رژین بی له رووتا؛ بیلامانی. ئەو شه وهی که تیندا مردم یه کشه مه بو. شه وه که ی هه ینوی رابردوو عوسلم کرد و چومه ناو جی. دوعایه ک هه یه مه لایه ک فیتری کردووم و ده یفه رموو هه رکه س له شهوی هه ییندا هه فتا جارانی بخوینی، خوا له قیامهت دهره جهی هه فتا شههیدی خه زای به دری خه لات ده کا.

به پروای من تا وا بین و روشنیبرمان کرده و ئاکاریان ئەمه بچ، ههزار سالی دیش لهم شوینەیی که ئیستای تیداین چه قیوین. نهزانه کان ههروا نهزان دەمیننهوه. له جیاتی ئاوردانهوه سه ر ئیسلامی راسته قینه و قورعان خویندن به ماناوه، دۆعای مه لا ده خویننهوه. لایان وایه دنیا هه ر ئەمه ی تیدایه و سه رمایه ی دوا ی مردینشیان دهنگی به خودا راناگا؛ گه ره که داژداریکی بی که خوۆشه ویستی خودایه تا بیاته باره گاهه. ئەو په نا و تکا و ره جایه ش چه ند پله یه: تو له بهر ئاخوند وه پارئ! ئەویش دۆعات بو له ئیمام بکا، ئیمام به خوات بنا سینئ و تکات بو بکا و بجیه به هه شت.

تا ئاخوندیش دپته سه ربار که ئەم کاره ئەنجام بدا، ئەشی توژیک خوۆت بوخرینئ و دیاری و میاریه کی بو بهری. قیامه تیش که باباخانه یه! چه ندی بده ی هینده ده خوئی.

توی روشنیبر که له سه رته ئەم کابرا نه خوینده واره تی بگه یه نی: خودای گه وره له قورعاندا ری و شوینئیکئ بو داناوین؛ هه رکه س توژیک لئی لابدا، سزای ده دا. ئیتر به رتیل و تکا کار هه یچ کاریک له خودا ناکه ن، لۆمه ی ده که ی؟ بهر ته شه ر و تانه ی ئەده ی؟ سورمه ی ده چاوان ناکیشی، کویری ده که ی؟! ده رسی داده! ئازا و پووکی پی نیشانده! با ئەو بیچاره تی بگا ریگای رزگاری کامه یه؛ چونا و چون ده ستی براوه و ژیانی به فیرو دراوه. مه سه ل ده لی: تو سکه ی زیوی خوۆت ده رখে! گالته به قوۆشه ی من بکه.

له پاش مردن هه ستانه وه

به داخه وه ئەو چینه سه ره به میزه ری ناومان لی ناون روۆحانی، ده ستیان دم کاره ش وه دراوه و به قازانج و به هره ی خوئیان، چه رخیان داوه. بوخوئیان که زور خوۆش برین، قهیدی نییه! به لام وایان بردۆته میشکی ئیمه وه که ئەگه ر دنیا مان ده وی، گه ره که ئەولا مان نه وی. ئەبی ژینی سه ر دنیا مان جه هه نده م بی تا له و دنیا چاومان وه به هه شت بکه وی. با به ورکه نانی ره ق و که پروو هه لئناو خوۆ تیر که یین؛

به تالی و سویری رابویرین هه تا ده مرین. ئەوسا پینخۆری چهور و زۆر مه زهدار و تورش و شیرین له به ههشت چاوه نۆرمانه. ئەم قسه یه ش دژی ئایه تی قورعانه که فەرموویه: «بیژه! کییه ئەو شته جوانانهی خودا بۆ بندهی خۆی داهیناوه و ئەو رزقه خۆش و به تامه ی ده تانداتی، پیتان ده لێ ناره وایه؟ بیژه! ئەو هه موو خوشیک و خۆشه خوا بۆ ئەوانه ی داناوه که له ژینی سه رزه میندا باوه ریان به خوا هیناوه و له رۆژی هه ستانه وه شدا هه ر ده یانبی.»

پینغه مبه ری خوا فەرموویه: «وا کۆشش بکه بۆ دنیات لات وابی هه رگیز نامری! واش بۆ ئەولاش خه بات بکه وه بزانه هه ر سۆزی ده رۆی!».

دینی ئیسلام دنه ی موسولمانان دها زه وی و زاری زۆر بکێلن؛ باغ بێژن؛ له به ره مه می شان و باهۆی ماندووی خۆیان به ری بچن. چاویان له ده سته ی که س نه بی. په یدا که ن و له رای خودا لپی به خشن. ئەوانه ی ده لێن هه ر که سه ی له دنیا دا به ره به لای بی له رۆژی هه ستانه وه دا که یفی سازه، حیله بازن؛ بۆ خۆیان له دنیا سازن و نایانه وی که س بیانگاتی. لیت پروون بی خۆ په رستن و هیچیان خودا ناپه رستن.

پارانه وه

پارانه وه و نزا و دوعاش له لایه ن به دیمه ن زانای که مزانه وه له ریگه ی خۆی لادراوه. ده لێن به نده له سه ری ته ی خۆی وه ک پوو شیکیش نه زانی. هه رگیز نابی بروای وابی که هیچ کاریکی له ده س دی. ئەشه ی بۆ هه موو ئاواتان ده سته و دامانی خودا بی. که چی به راوه ژوو بۆی چوون و تی نه گه یون.

نزا ئەسپۆن و ئاو نییه په له ی پیسی بشواته وه. که س به دوعا و پارانه وه ناتوانی قانونی خودا به ره به ست بکا و سه ره رای گونا به خشینیش خه لات و پاداش وه رگری.

هه ر له م شاری تارانه دا، له م ریزه و تارانه دا، رۆژی که له کۆنفرانسیکدا سه به ره ت به ئیمام سه جاد و دوعا کانی باس یکم کرد. له جه نه گه ی و تاره که م

ئىمانى خاچپەرستانەيە و دەگەل دۆعاى موسولمانان جىاوازى تايىبە تى ھەيە.

دۆعا لە لای خاچپەرستان بۆ دوو شتە: يەكی راز و سكالای دلدارانەيە دەگەل خودا، دووھەم داواى پىكھىنانى ئەو ئاوات و دلخوازەيە كە خۆى دەستى پىن راناگا و بۆى بە عەزەرت و تاسەيە. واتا نزا و پارانەوہى لە دوو بناوانەوہيە: يەك دلدارى؛ دوو نەدارى. بەلام نزا لە ئىسلامدا جگە لەم دەراوانە چەند سەرچاوەى تریشى ھەس؛ بەتايبە تى لە لای شیعە. شیعە لە دريژايى ميژوو ژيژچەپۆكە و ئازاردراو و چاوترساو بوون. نەيانويپراوہ رازى دل بە ئاشكرا بدرکينن. ناچار بوون خويان، مەبەستيان لە نەھييدا بەھيئن و لە ژيژ سەرپوشا بکۆشن. ئەم رازى دل پۆشینە شيان ناو لىناوہ: تەقيە كردن كە مانای خۆپارازتە. پارانەوہكانى شیعە - وپراى راز و نيازى دلدارانە شيان - لەبارى كۆمەلایە تى و چەرخانى بارى راميارى بەرەو باشى و زۆر مەبەستى تری تىدا. نموونەى ئەو نزيانە لە «سەحيفەى سەجادیە» كۆبوونەوہ و بە رۆشنى دینە بەرچاو.

زۆر بەي زۆريان بە سوپاس و ستایش و پەسنى خودا دەس پیندەكەن. ئەوسا پەيوەندى نيوانى خواوہند و ئافەرىدەكانى دپتە گۆرئى. وردەوردە باس دپتە سەر ئەرکى سەرشانى خواپەرست بەرانبەر بە كردگارى. لەوہ بەولا دەربرىنى ھەستى دلە و نیشاندانى زەبوونى و دەرد و ئازارى كۆمەلئى ژيژدەست و ھەژار و بەئازار و دەردەدارە كە زۆرداران بى بەزەيى رەفتاريان دەگەل دەكەن و لە ناپەوا جەزەبە و ئازاريان دەدەن. پیندەسان دەچەوسيننەوہ؛ بيكەسان دەكرووسيننەوہ.

ئەوسا داواى يارمە تى و ھيژ و بوپرى لە خوا دەكا كە بتوانى بەرەي زۆردار لەناو بەرئى و چينى ھەژار و چەوساوە لە چنگ بەدەفەرى خوانەناس رزگار بكا.

بۆ نموونە: يەك لە نزاكان ئەمەيە: «خوايە! مەمكە بە يارىدەرى زۆرداران. كارپك بكە لە دەستم بى دەھانای ليقەوماوان و ھەژار و زۆرليكراوان بيم و دلپان خویش كەم.»

وا دەبينن ئەم بابەتە نزيانە فەلسەفەشن؛ باسى ئاكارى چاكيشن؛ بەرنامەى كاروباريشن. بەپروای من پىاو ئەگەر لەو شەو و رۆژدا چەند جارپك ئەممانە بيژئى،

دووسه ره به هره ده بینی: یه کیان بیر له خوا کر نه وه، دوو ههم له فیزوبایی بوون و خو پهرستی ته کینه وه.

خو نه خوازه وتنی ئەم راز و نیازه و ئەم داخوازیانه له خودا، له چەند وهخت و چەند شوپۆتیککی تایبه تیدا وه کوو تهنگی نوپۆی شیوان، نیوه شهوان، به ره به یان، پۆژی ههینی، په مه زانان، پۆژی جیژنان، له گۆرستان، که پیاو زۆر دلی ناسکه و له ته هی دل دۆعا ده کا، له پارانه وهی ده می تر کاری ترن.

به لام با له بیرمان نه چی من که وتم دۆعای شیعه، مه به ستم شیعه ی پیشین بوو. نیازم نزای ئەوانه بوو که وهک سه جاد خوا په رست بوون. نهک ئەو دۆعا په رپووتانه ی که ئیستا ئاخونده کانمان ناویان ناون دۆعای شیعه و له راستیشدا ده بوو ناویان بنین: «ته پکه بو به سته زمانی ساویلکه».

حه شاماتی به سه زمانی نه خوینده وار فیر کراون به عاره بیه کی رهق و تهق ئەو چەند نزایه بخوین و به ههشت له خودا بستین. له هه زاران یه ک نازانی ئەوی ده یلی مانای چیه؛ ئەم نزایه چی تیا به و خوینهر چی له خوا گه ره که. به لام پیاو له هه ق لانه دا؛ ئەم دۆعا تاشراوانه ی له م پۆژگارهدا بوونه باو، دوو کاری زۆر گرینگ ده که ن: یه که م بازاری ده سپری دۆعانوسان وه به ره و ده خەن، دوو ههم قورعان له بیر خه لک ده به نه وه و کهس ئاویری وی ناداته وه.

کا برای نه خوینده واری هیچ نه زان دۆعایه کی فیر کراوه ده بی ره شوپۆن له به ری کا و هه رگیز نه پرسی مانای چی؟ ده یخوینی ده ستیش هه لدینی. لای وایه خودا ده دوینی و داوای به هه شتی لی ده کا. ناشزانی راست باسی به ره و به هه شت چوونه یان نا. به لام ئەوه ونده ده زانی له هه موو کو لانی شاران له هه موو شوپۆن و ئاقاران هه روا به دیمه ن ئاخوونده و به بار دۆعای نووسراوی خو ی به و دیندارانه ده فرۆشی.

جا ئە گه ر پۆشنبیره کان به م جۆره بۆره دۆعایه پی ده که نن، لیمان ناگرم. به لام ناشی و بزانی دۆعای موسولمانی پیشووش هه ره ئەوه یه و موسولمانه تی به راستی له م جرو جۆنگانه ی تیدا. ئەو خوینده واره ی گه ره ک

یه له پرووی زانس

راسته وه پرووداوی ده ووروبه ری خوئی هه لسه نگینج، ئه وسا بریار له سه ر سووک و سه نگینجی شت بدا و بکری پی بیژن روشنیر، پیویسته بهر له گالته کردن به دین، بزانی داخو ئه م دینه له پیشودا چلۆن بووه؟ چهند ده ستاودهستی کردووه؟ چنده ده سکاری کراوه؟ تا گه یشتۆته ئه مپۆکه، لای چهند وه ستای ناشی رهنگ کراوه و تیک دراوه؟

لیم پروونه ئه گهر ئه وانیه ئیستا به دین پیده که نن، بزانی قورعان ده لئی چی، بزانی پیشه واکانی سه ره تایی ئیسلام چلۆن بوون، پی ناکه نن؛ ده توانم بلیم بۆی ده گرین. ده زانی ته نانه ت نرای موسولمانانی پیشینه هه رگیز باسی خوئیانه بووه و پارانه وه ش جو یه ک بووه له قورعان هه لبه ستراوه. عه لی، فاتم، حوسین، زینه ب، یاسری عه ممار، ئه بووزهر، له وه ختی نزا کردنا بۆ هه ژاران پاراونه وه که له ده ست چه وسینه ره وان بیته ده ری. تووکیان له زۆردار کردووه که یاخوا ته رت و توونا بی! موسولمانه کانی پیشوو هیه چ کامیان لایان وا نه بوو ته نه ل ته نه ل له ماله خو پالده نه وه و دوعا بکه ن، خوا هه موو کاریان بۆ ده کا. نه خیر؛ هه موو ره نجیان ده دا، کۆششیان بی پسانه وه بوو. ماندوو ده بوون، ئه وسا له بهر قاپی خودای خوئیانه لاره مل ده پارانه وه که له و کاره ی ده ستیان داوه تی سه ریان خات.

پیغه مبه ر - هه زاران دروودی خوای له سه ر - له جه نگیه ی جه نگیه که ی ئو خود، وه ک زاناترین فه رمانده له دنیا دا له شکری راهیندرای فیرکرای مه یدانداری به ریز ده کا. ده پروانیه ته چه ک و ئه سپاباتی شه ریان داخو که م و کورته هیه؟ ته واوی کا. ئه م جار ده پروانیه ته شه رگه؛ که له بهر و جی سه نگر و خه ل و چه په ری دوژمن و شوینی بۆسه دانانه وه و هیرش بردن، که م و زۆر ده به رچاو ده گری؛ هه موو شت لیک ده داته وه. ئه گهر شه ر دریه ی کیشا به کویدا ئازوو خه ی بۆ بی؟ چۆن ده ستی به ئاو رابگا؟ چۆن ریگه ی ئازوو خه ی دوژمن به ره به ست بکا؟ چۆن ری نه دا بگه نه ئاو، له توونیان ته نگه تاو ببن؟ پاش ئه و هه موو کاروباره، ئه وسا ده ستی پارانه وه به ره و عاسمان بلند ده کا و له بهر خوا ده پاریه ته وه: «چیای ئو خود

له چياکانی به هه شته؛ خوشمان دهوئ. ئه ویش ئيمه ی خوش گه ره که. خوايه! کارئکی واکه ی کيو ی ئو حود به سوودمان شايه تی بدا نه له دژمان».

ئيتر نه يفه رموو «خودايه! ئەم چەند سوڤيلکەي تەنبەل و ئەسپيەن و لاگوپ کولکني بي هونەر و جه وه ره م کو کردۆته وه، که قهت شهريان نه کردوو و بو ژيڤدهستي گوش کراون و به بي ههستي و خوڤه رستي ژياون؛ به گه وره يی خوٽ سویند ده دم له سه ر دوژمنی پرچه کی ریک و پیکي پسپور له جه ننگ و خاوه ن هیز زالیان بکه ی! خوايه ئيمه ی که هر پیکه وه شه رمانه و گه رمه بازاری گه رمانه و هر که سيک پیمان دلسۆزه و نیازی وایه پيشمان بخا، به رله وه هه نگاوه هه ليني خو مان قاچی ده برينه وه، به رله وه دوژمن بگاتی خو مان چوار نيخه ی ده کيشين و که وئی ده که ين، بي که به خاتر حوسين و مناله ورديله کانی له به لای ئه و بيدينه نه بنپاريزه!».

عه لی له پيش سوپای لایه نگرانيه وه - که ئاماده ی چوونه جه ننگ - دؤعا ده کا: «ئه گه ر ئيمه ت به سه ر دوژمناندا زال کرد، ده دل مان ني که له خو بايي نه بين و زولم له ژيرکه وتوو نه که ين. ئه گه ر ده رۆستي دوژمنيش نه هاتين و ئيمه شکاين، به شه هيدمان له قه له م ده!». حوسين که بو ره زای خودا، بو پاريزگاری له مافی ره وای بيچاره و نزاران، بو بووژانه وه ی رۆ و شويني راسته قينه ی ئيسلامه تی ده گژ زورداران راده چی و گیانی خو ی و خزم و کهس و خاو و خيزانی به خت ئه کا، له دواده ما، له کاتی ئاويلکه دانا، لاويچيک له خويني گه شی له شی به ره و هه و ده پرژيني و به نزاوه خودای بانی سه ر ده دويني: «خودايه! من له ربي تودا گیانی خو م دا؛ به هوميدم قبولی که ی.»

به لي برای رۆشنيرم! خوشکی زانام! ئه وانه چەند نمونە يه ک بوون له دؤعا ی ئيسلامی پيشين. نزا ی ئه وان خشت و خالی ناهومیدی راده مالي؛ خه و خه و ی وه خه به ر دينا؛ دلی سيسي پاراو ده کرد؛ خه باتی به ره و ئاواتی فيری به ره ی داماو ده کرد. نه ک له و توخمه ويردانه بوون که ئيستا بو مان دنووسن: هه رکه س له بن ليوانه وه ئەم چەند رەستە يه وه خويني، خوا ده ره جه ی چل شه هیدی وه ک شه هيدانی

به درى پى ده به خشى.

بيينه وه سهر قهزا و قهدهر

ليتان پروون بى قهزا و قهدهر - وهك باوك و باپير و ئيمه و كۆلكه مه لاي لى حالى بوون - ههر هيچ فرى به سهر ئيسلامه وه نيه؛ پيچه وانه ي فه زمانه كانى قورعانه. ئه گهر ماناي قهزا و قهدهر وهك ئه مانه ئيژن و ابى، ههرچى له ژيان به سه زمان دى، ههر كۆسپيكي ديت به زمان، به رله وه له دايك بين له چاره نووسمان نووسرابى و خويمان به بهرد و داردا دهين نه كرى خويمانى لى لادهين، خوا پيغه مبهرى بو ناردوون؟ بو پيى سپاردوون كه مهردم هانه بدن چاكه بكا و له خراپه به پاريز بيت؟ بوچه ئيژن گوناھ بكه ي خوا به ئاگر داغت ئه كا و ئه گهر له راسته پرى پرؤى له پاش مردن بيستان و باغت پى ئه دا؟ ئه گهر خوّم له دهستم نيه ريبارى راست هه لئيريم و قهزا و قهدهر خوى بزاني بو كوى ده چم، ئيتر په ند و ئامؤژگارى و ترساندن و مزگينى داني بو چيه؟

ئو ته رزه قهزا و قهدهرى كه ئه مرؤ ده ميشكى ئيمه خزير او، ئه گهر سه رچاوه كه ي وه دهين، ده مانباته سهر ئه فسانه ي ئايينى جووله كه كان و چيروكه كانى كه و ناراي يونانين و چله كيشانى هيندوستان. خه ليفه كانى ئه مه وى به هوى مه لا كلكه كانين خستوويانه ته كتيب و ده گه ل دينه پاكه كه دا ليكيان داوه؛ ويستوويانه ژيرده ستانين و نه زانن ده توانن به خه بات كردن له چنگ زوردار رزگار بن. قهزا و قهدهر كردوونى به ژيرچه پۆكه و نابى بزوون. ئه شى به زه بوونى بژين. ورده ورده ئه و هزر و بيره بى بيره په رهى سه ند و له ناو كۆمه لگاي ئيسلاما ته شه نه ي كرد. زور كه س له و ته وه زه لانه ي له شى كار كردنيان نه بوو، ئه م بيرى هه وسار به ده ستى قهزا و قهدهر سپاردنه يان كه يف گرتى به ناوى دين، به ناوى سؤفيگه ريه تى، له ناوياندا بلاوى كرد. گو تيان ههرچى به سه رتان دى سووچى گه ردوونى چه پگه رده! كه سيش به بيريدا نه هات كه پيغه مبه ر فه رموويه تى: «قهدهرىه كان، مه جووسى ئومه تى من». كه س نه يگوت خودا فه رموويه: «رؤژى كه هه ركه س ههر ئه وه ي دي ته به رچ ته او كه كـردوويه».

قورعان دەلى: «ھەموو گيانىك بارمتهى كردهى خوئيهتى». خوا فەرموويه: «ھەر گەلىك، ھەر كۆمەلگايەك كە لەمەوبەر سەرنخون بوون، ھەر بۆيە بوو خۆيان زولمیان لەخۆ دەکرد». خوا فەرموويه: «پاۋ ھەرچى بۆى تىنەكۆشى، گىرى نايە». تەنانەت بە پىچەوانەى ماتريالىسى دىالكىك و ماركسىزم كە لای وايە: پىشكەوتن و دواكەوتن و سىسى و گەشى كۆمەلگايان بە ئالگوڭورى ئابوورى و ھۆى بژيوى مەردمەو بەستراو و دەگەل گۆرانى كەرستەى بژيودەر و بەرھەمھىنانى ئابوورى بىر و باوەرپىش دەگۆرى و بىرى نوئىر دىتە گۆرى، قورعان دەلى: «خوا لە ھىچ گەلىك ناگۆرى تا خۆيان دليان نەگۆرن». واتا گۆرانى كۆمەلگاش ھەركارى بە پروا و بىرە نەك ئابوورى و ماكى ژيان.

ئىستا ئىمە لە شوئىنكىن سى رىگەى لى دەبىتەو. ئاخۆ بە كامياندا بپۆين؟ يەك ئەو قەزا و قەدەرەيە كە ئەمرو لەناومان باو و ئىمەى لى تىگەيەنراو. ھەر وەك پىشوو ئەو رى خۆشكراو بگىرن و ھەتا دەمرىن دەستە و ئەنۆ چاومان دەعاسمان بپرىن و دەس لە رەش و سى نەدەين. لامان وابى ھەرچى بەسەرمان ھاتوو و بەسەرمان دى، زۆر لە مئزە لە چارەنووسمان نووسراو و تەقەلامان خۆپايە.

يان بدەينە سەر شوپى ئەو خوئىندەوارە تازانەمان كە بە بوختان ناومان لى ناون رۆشنىر. كاروبارمان ھەر ئەو بەى بە ئاپۆرى فريودراو بخەين و بە كەللەى كۆنيان ناو بەرىن و ھەولئىش نەدەين ھۆى نەگەتيان نىشان دەين و بەرەو پرووناكى سەريان خەين. كە من بەبىر و پرواى خۆم ئەو دەستەيە چەپيان دەبەر قەزا و قەدەر زەدەكاندا نىيە. ھەر دووك لا ھىچ كارىك ناكەن كە بۆ كۆمەل بەھرى ھەبى.

يان با دەينەو سەر رىگەى ئىسلامە راستەقىنەكەى پىشینهكان و پروانىن ئەوان چيان كرد، ئىمەش بىكەين. ئاخۆ ئەوانىش وەك ئىمە ھەر چوار پەليان بە گولمىخى قەزا و قەدەر داکوترابوو؟ ھىز و بپرستيان پرابوو؟ دامابوون و تووشى ھەر دەردىك دەھاتن، خەتاكەيان دەخستە سەر قەزا و قەدەر؟ سەربارى بە لا و

ئازارېش، سوپاسى عاسمانيان دەکرد؟ چونکه قەزا و بەلای بۆ ناردبوون!

كەسپك ھەر تۆزىك شارەزای پابردووی موسولمانانى بەرى بى، دەزانى ئەوان چلۆن بوون. پىروایان بە قەزا و قەدەر ھەر بۆ چوونە مەيدانى جەنگ دەكار دینا. دەیانگوت لە چى بترسىن؟ خودا مەودای ھەودای ژيانى ھەموومانى داناوە كەى بپسێ و بمرین. ھەتا وەختى خۆمان نەيە، ھەودای ژینمان ھەر لە دوو دى و ئەگەر وەختى مردنیش ھات. بە لەناو قەلای پتەویش خۆ وەشیرین. دەمانگاتى. واتا ھەر بۆ مەيدانى جەنگ، بۆ سلل نەکردن لە دوژمن، قەزا و قەدەریان دەناسى. بەلام وەكى دى لە ژياندا بۆ لابردنى كەساسى، بۆ بەرانبەرى زۆرداران، بۆ پزگارى و بەختەوهرى لە دنیادا بە باھۆى خۆيان دەنازین. ئاگانان لە قورعان ھەبوو؛ دەیانزانى تا خۆيان تەقەلا نەدەن، تىنەكۆشپین و كار نەكەن، قەزا و قەدەر ھىچ كاریان بۆ ئەنجام نادا. نان دەبێ نان دەبێ لە زەوى دەرخەى؛ لە عاسمانەوہ نابارى. بەلێ ئەم قەزا و قەدەرەى كە ئەمرو لە ناومان باوہ و چینی بەستەزمانى سادەى نەخویندەوار تەواو بىروای پى ھیناوە، زۆر لەدوای سەرەتای ئىسلام پەيدا بووہ. لە چىرۆكى یۆنان و ھىندوكانەوہ راگويزراوہ و بۆ پىك ھىنانى ئارەزووى فەرمانپەرەيانى لاسار دەناو كىتب ئاخىراوہ و پەنگى ئىسلامى لىدراوہ. دەستەلاتدارى خوانەناس وىستووینە گەلى ژێردەست ھەستى بەرەبەرەكانى كردنى لانەمىنى. بۆ بىنگار و سەراندان بەربار بى و مل دابنۆنى و قەرەبەختى و نالەبارى كار و بارى لە قەزا و قەدەر بزانی و گلە نەكا. وردەوردە ئەو بىروایە لە لایەن فەیلەسووفان و سۆفیانەوہ وای پەرە ساندا كە ناویان لىنا فەلسەفەى زانستى موسولمانەتى و كرا بە فێرگەى دیندارى؛ ھەرچەند كە قورعانى پىرۆز پىچەوانەى ئەم بىرەيە.

قورعان ئىنسان بەرانبەر بە كەدەوى خۆى، لەخۆى لە كۆمەلەى دەورى بە لىپرساوەدانى. نەك ھەر ئىنسان خۆى بە تەنیا بگەرە ئەندامى لە شىشى دەكەونە بەر پىرسینەوہ. «گووى، چاوى، دل، ھەموو ئەوانە بەرپىسارن».

سارتر دەربارەى پەيوەندى ھەرخۆى (و جودى) و پەسەنايەتى مرو (اصالت

انسان) پیدودانیکى وای داناوہ کہ بہراستی بیرى وا ژیرانہ و پەسند ھەرلەخۆی دەوہشیتەوہ. بۆ مرۆ لە کۆمەلگادا کردەوہی چاک ھەلبژاردن یان خۆ بە کارى ناپەسند ھەلپەساردن، پڕى و شوینتیکى ھیندە روشن نیشان دەدا کہ تا ئە مرۆ ھیچ فیرگەیینکى دنیاىى نەیتوانیوہ بە قولەقاہەشى رابگات. سارتر دەلی: بۆ گەشەدان بە کۆمەلگا یان بۆ کەنەفت کردنى، ئاکارى تاک لە کۆمەلدا، لە باوہر بە دیار و نەدیار، لە گۆرانى کەرستەى بەرھەم ھینان و بلند بوونى پەلەى ئابوورى و کزبوونى، لە ھەموو یاسا و دەستوورى بە زۆر سەپاو کارترە. ئەمجار دیتە سەر شى کرنەوہى مەبەست و پیمان ئیژئى: تاک ئازادە. ھەر کارى خۆی گەرەمى بێ ئەوہ دەکا. ئەمجار ئەو تاکە ئازادە ئەگەر دل و دەروون پاک بێ، ئاکارى چاک دەکار دەکا و بەھرە بە کۆمەلگا دەدا.

- چۆن بتوانین ئەو ئاکار چاکى تۆ دەلی لە ناپاکى جوئ کەینەوہ؟

سارتر و ھرام دەداتەوہ: ھەر بابایەک لەو کۆمەلگا گوشادەدا کە تیدایە چارى ناچار کاریکى رەچاو کردوہ گوزەرانى پیوہ دەکا. ئەو کابرایە زۆر بە ھاسانى دەتوانێ بەدى و باشى ئاکارەکەى بەر محەكى ھەستى دەروونى خۆى بدا و بۆی دەرکەوئ. ئەگەر لە دلدا حەز بکا لەو کارەدا کە ئەو دەیکا ھەموو ھاوپیئە و ھاوکاران وەک ئەو بکەن و بە لاسا کرنەوہ کەیان کەیفى ساز بێ، دەرەدەکەوئ ئەو مرۆیە خواوہنى ئاکارى چاکە و قازانجى بۆ کۆمەل ھەبە. دزیشى لە دژەکەى بگرە. بۆ نموونە: قەسبیکە ئیژئى گوشت بەرخ دەفرۆشم؛ بەلام لە جياتى گوشت بەرخ، گوشتى بزنى رەشوکی و موو بە کرپارەکان دەفرۆشى. حەز ناکا ھیچ قەسابى تر پەى بەو گەندەل فیلەى بەرن و چاو لەو بکەن. واتا ئەم حەز نەکردنە نیشانەى کە ئەو قەساوہ خەراوہ و بێ ئاکارە. بەلام ئەگەر ئەو قەسابە بە گوشتى زۆر باش لەو نرخەى کە شارەدارى بۆى داناوہ کەمیک ھەرزاتر بفرۆشى، حەز دەکا ھەموو گوشت فرۆشانى شار وەک ئەو بکەن. وەک ئەوہیە کە دەیەوئ پڕى و شوینتیک بۆ ھەموان دانێ و ئەو ئارەزووہ پاکە و چاکەى بکاتە یاساییک بۆ گەل. جا ئیستا بەو پیودانە دەتوانین بیژئین ھەرکەسێک کەردەوہیەک رەچاوە دەکا،

گه ره که لیکی داته وه که ناخو ئەم کرده وه یه ئە گەر له ناو ئاپۆره ته شه نه بکا، به قازانجی کۆمه لگایه یان زیانه؟ ئە گەر ئەو تاکه ته نیایه و ده زانی کهس به ناچاری ده مه لاسکه ی ناکاته وه و له خو ی به ده ر کهس ئاویری وی ناداته وه، ناکری گزنده ی لی بکری؛ وا پکه وا مه که ی پی ناوی. تاک ئازاده و با به ئازادی رایبویری. تاکیکی وایش - خراپیش بی - زیانی بو کۆمه ل زور که مه. به لام ئە گەر ته نیا هه ر خو ی بو خو ی نییه و سه روکی حه شاماتیکه و ده زانی هه رچی ئەو بیکا، ئەوانیش ده دهنه شوینی و لاسای سه روک ده که نه وه، له سه ریته ی بو دوزینه وه ی کاری خو ی، بو ئاکاری له کۆمه لدا تا زور به وردی و زانایی سه روبه ری پیک نه هینی، بریار نه دا. ئەم توژینه وه و بریاره له فه لسه فه ی هه ر خو ییدا ناو نراوه: «دلّه ته پی»؛ چونکه ئەو تاکه ده زانی هه رچی بیکا بو په یه وه ان ده بیته یاسا و ری و شوین و ده رس و فیرگه، نابی وێژدانی ری بدا که جگه له کاری چاکه و به هه ره ر بو کۆمه لگاکه ی لی رووبدا.

ده بروان ئەم شیرینکاری سارتره ده گه ل فه رمووده ی پیغه مبه ر چۆن ته واو وه ک یه ک دینه وه که فه رموویه: «هه ری که له ئیوه شوانیکه و هه ری که تان ئەرکی به رده ستانی خو تان له سه ر شانه».

چهند چهل و ملیکی دیکه

وهک وتمان چاره نووسه که ئیمان کرا به قرنوو، گه نه و نووسه که و چنگی له گیانی زیندوو مان گیر کرد و هه ر بهرمان نادا. چهند شتیکی تریش هه یه له ئیسلامی ئەمرو ی ئیمه بوونه قیلی که واسپی و به پشت ملیه وه نووساون؛ وه کوو زوهد و قه ناعت و سه بر و ته وه کول و چه ندی تریش؛ که ده پیشوودا باش بوون و له دواییدا له شوین خو یان ترازاون. ئەمانه له سه ره تادا له ناو ئیسلامه راسته کان ریشانده ری به رزی گیانی ئاده می بوون و به ره و خودایان سه ر ده خست؛ که چی ئیستا وا له مانا سه ره که یه که هه لته کاون و تیکدراون و لیکدراون که هه ری که ی بو ته سه رمایه ی به دبه ختی و هیز و پیز له پیاو ده ستینی و به ره و

تهنبه لی و بیکاری دهیره تینی.

به لی ئەم رسته و وشانه - که ئەمڕۆ لەناو ئیمه دا بناغهی چاره پره شین و بوونه ئامیانی بی به شی - له
رۆژگاری سه ره تای ئیسلامه تیدا - وه ک قورعان و پیغه مبه ر باسیان کردوو و وه ک خه با تکه رانی ئیسلام
حالی ببوون - ده گه ل ئەو مانای ئیستاکه ده گوئی ئیمه ئاخراون، نیوانیان عه رز و عاسمانه .

به داخه وه ئەو که سانه ی که خۆیان لیمان گۆریوه و به پیشه وای دینی خۆمانیان ده زانین، له راستیشدا بوونه
ئەو ئەلخه ناسانه ی به ئاشکرا و به نهیینی دلان ده خه نه وه سه وه سه و جادوو گه رن؛ گری له تالی ژین ده ده ن؛
به ده م و دل فوو له گری ئاگری دین سووتین ده که ن. ئەو چه ند ناوه جوانانه یان که بۆ واتای پر له بایه خ
داندرابوون، له ناوه رۆک ته کاندوو. به ئاره زووی دلی ره شیان خشت و خال و په رۆ و پالیان تی ئاخنیوه .
بروای راستی ئیسلامه تی - که سه رمایه ی گه شان وه ی ژیان و گیانه - کردوو یانه ته هۆی مه رگ و به
که ساسی و دیلی ژیان. به رگی جوان و دل په سندی ئیسلامه تیان به ره و ئاوه ژوو پۆشیوه و تیکۆشیون هینده
دزیو بیته به رچاو که زه نده قی خه لکی به ری و هه موو که س له به ری هه لی.

دینه کانی دیکه ی دنیا ش وه نه بی وه ک خۆیان مابن و ده سکاریان تیدا نه کرابی، به لام ئەوان هه ره ئەوه نده
ده ستیان له دینه که داوه که زۆر به هیدی و هیمنی له بیر خه لکیان بردۆته وه و له باتی دین به ماندوو بوون بۆ
دنیا خافلانددوو یانن. که چی - به ناشکوری نالیم - فیلباز و ده سپرانی مه دینه که یان بۆ به هره ی دنیا که ی
خۆیان چه رخ داوه. ئەم فیله ش له ناو شیعه دا به تایبه تی له مه زبه کانی ناشیعه! پتر به وه ی ساندوو. با
بزانی چۆن؟ له بروای شیعه گه ریدا و پرای بروا به عه داله ت و ئیمامه ت، هانا بردن، تکا کردن، پاریزگاری،
تۆبه، مشت و مالی گیاندان (ترکیه ی نفس)، شوینه ونکه کردن که ناومان لیناوه ته قیه، به ده ره سه ته خو به
مه لایه ک ســـــــــــــــــپاردن واتـــــــــــــــــا: ته قلیـــــــــــــــــدیش هه ن که ئەوانه زۆر هاســـــــــــــــــانه پـــــــــــــــــاوی

فیلباز به هه‌وای خۆی چه‌رخیان بدا و به‌که‌یفی خۆی بامان بدا و رامان بدا و گوردی خۆی له‌نه‌زان بگری. که‌گرتیشیان هه‌ر جار که‌سیک یان که‌سانیک ویستویانه هۆی به‌دبه‌ختی بدۆزنه‌وه و بۆ به‌ربه‌ره‌کانی کردنی ده‌س به‌کار بن؛ دژایه‌تی و فه‌رق و فره‌وق له‌ناو کۆمه‌لدا نه‌هیلن، ئەو به‌ناو گه‌وره‌ی دینانه، به‌ ناوی ته‌قیه یان ته‌قلید یان پارێزگاری و قه‌ناعه‌ت و چمی و چمی ده‌ستیان به‌ ده‌مدا گرتوون و نووکه و جووکه‌یان بریون.

له‌ لایه‌کی تریشه‌وه میژووی شیعه زۆر رووداوی لیک جیای تیدا قه‌وماوه. ئیمامه‌کان هه‌ر یه‌که‌یان به‌پیتی باری کۆمه‌لایه‌تی و رامیاری ئەو پۆزگارهی تیدا ژیاون، په‌وشتیکی سه‌ربه‌خۆیان گرتۆته‌ به‌ر؛ که‌م وایه‌ وه‌کوو یه‌ک بووبن و به‌ ئاکار وه‌کوو یه‌ک چووبن.

بۆ نمونه‌وه: ئیمام سه‌سه‌ن سوڵحی ده‌کا؛ ئیمام حوسین شو‌رشگێره. ئیمام سه‌جاد سه‌رگه‌رمی نو‌یژ و دۆعایه؛ ئیمام سادق ده‌رسی به‌ فه‌قینان ده‌لی. ئیمام مووسا له‌ زیندانی هارووندا گیرۆده‌ بووه و تازه‌ لیتی ده‌رنه‌که‌وتوووه؛ ئیمام په‌زا به‌ پو‌الله‌ت به‌ جی‌نشینی مه‌ئموونی رازی ده‌بی. ئیمامه‌کانی دیکه‌مان خۆپارێزن. راپه‌رینی چه‌کدارانه و رامیارانه‌ی به‌ ئاشکرا به‌ په‌نجی بیوه‌ ده‌زانن و لایان وایه‌ مایه‌ی زیانن. واتا هه‌ر یه‌ک له‌ ئیمامان به‌رانه‌ر به‌ زه‌مانی خۆی نه‌ریت و ری و شو‌ینیکی تایبه‌تی و سه‌ربه‌خۆی هه‌لبژاردوووه؛ خۆی له‌ کاری ئیمامانی پێشتر له‌ خۆی هه‌لبواردوووه. له‌ سو‌نگه‌ی ئەم جیاوازیه‌ له‌ ئاکاری ئیماماندا، ریگه‌ی ئەو گزیکارانهی که‌ هه‌وساری بیر و برۆی کۆمه‌لی ساده و هه‌ژاریان له‌ ده‌ستایه‌ و به‌ره‌و قازانجی خۆیانی راده‌کێشن، زۆر ته‌خت و خو‌ش و بیگری خۆ ده‌نوین. ده‌یانکرا له‌ کام لاره‌، له‌ چا‌ولیکه‌ری کام ئیمام پتر قازانج و سوود ئەبه‌ن، په‌یره‌وانیان به‌ره‌و ئەولایه‌ لیخو‌رن. بۆ نمونه‌ ده‌یانتوانی بلین: هیم و بنچی نه‌ی شـ یعه‌تی له‌ جیگـ ای داد و ئـ یمامه‌ت

خۆپاریزی و عیباده ته. یان له باتی شوږشی که ره به لای حوسین، ناشتی خوازی ئیمام حه سه نیان پانابا و بیر و پروای ئاپۆره ی نه خوینده واریان به لای حه سه ندا رادابا. هه موو سالییک له بیره وه ری ئه و پۆژه ی حه سه ن ده ستی له خه لیفه تی به رداوه و به و هۆیه وه نیوان ناخۆشی نه ماوه، به زم و ئاهه نگ بگیریابا و مه لایان له سه ر به رزه کان باسی ئه و کاره چاکه یان بکردایه و بیان بردایه ته میشکی گه ل که ناشتی ده گه ل دوژمن و پیکه اتن ده گه ل زۆردار و چاوپۆشین له کاروباری ناره وای ده سه لات داری ناله بار و خۆپارازتن له کیشه و هه را و کوشتار و ئاگره سووره له خۆم دووره - که ئیمام حه سه ن کردوویه و قازانجی خۆی تیدا دیوه - زۆر ره وشتیکی پیرۆزه و هه رکه س شیعه ی به راستی بی، گه ره که وه ک ئه و ئیمامه نه رم و نیان خۆی له کیشه بدزیته وه. بۆچ وایان نه کرد؟ نازانم.

رێبه ره کانی دینیمان ئه گه رچی ته قیه و ته قلیدیان کرده شاره گی شیعه تی، به لām به وه نده نه وه ستاون و رایانگه یانده که له نگه ری شیعه یه تی به نده به عه دآله ت و ئیمامه ته وه. وه ک ده شزانین له عه لی را ئیمامه ته که دامه زرا. له دوای عه لی حه سه ن ئیمامی دووه مه. حوسین له دوای عه لی و حه سه ن بۆ ته ئیمام. ماوه یه کی چه ندین ساله ش له ته مه نی گوزه راوه تا له که ره لا شه هید بوو. زانایانی دینی ئیمه که ده بوایه میژووی سه ره تای ئیمامه ت بگیری نه وه بۆ سه ر عه لی، یان ه یچ نه بی پۆژی ئاشت بوونه وه ی حه سه ن بکه ن به سه ره تای میژووی شیعه یان ته نانه ت پۆژگاری ژیا نی حوسین به رله چوونی بۆ که ره لا بکه ن به پروانگه ی مه زه ب، هاتوون پۆژی عاشورایان کردۆ ته سه ره تای میژووی جیگه ی شانازی شیعه. واتا بناغه ی مه زه بمان بوو به سه شت: ئیمامه ت و عه دآله ت و یادی عاشورای که ره لا. پیاو به سه رچلی پروانی واده زانی کاریکی زۆر باش کراوه. مه زه به که زۆر له پیشوو به پیزتر و جیگیر بووه؛ چونکه جاران که هه ر له سه ر دوو پیاوه ی داد و ئیمامه ت دامه زرابوو، به تیکه ل بـووونی که ره لا دوو

چوكله بۆته سىچ چوكله و بهرۆش له سههر سىچ كوچكه بىچ، كه متر ده بزوى و ده له رزى.
به لام ته گهر به وردى لىي بتۆژينه وه، ده رده كه وى كه فيلبازان چۆن توانيو يانه سهركهون و چهند به زيتى و
زانايانه توانيو يانه ئەم هه رسى ئاگردانانه به يه كجارى سارد كه نه وه. ئەم سىچ سه رچاوه پۆشنه ي كه ژين و
دين و خهبات و راپه رپينيان لى هه لده قولى، شلوى كه ن و رهنگ و چيژه و بهرامه كه ي وا بگۆرن كه نه ك
هه ر نه خوئنده وارى ساده، بگره به ره ي پۆشنبيري زانا و ژيريش - كه ريبه رى دادپه روه ر و راپه رپينى دژى
زۆردارى و لاسارى و خه لك چه وساندنه وه و چينى هه ژار پارازتنيان به دل ده وى و ئەو په رى ئاره زوو يانه
- له و تىكه ل بوونى سىچ هيمه وه هايان سه ر ليشيو اوه كه مه زه به سه ره كيه كه ناسنه وه و لايان وايه بووته
مايه ي داكه وتن و ميشك ته زين و زه بوونى. ئۆبال به سه تۆشم راست ده كه ن تىكيان داوه.
له وه رگيران و تىكدانى دينه كه شدا زۆر كارامه و به راپه ر بوون. توانيو يانه به تىكرايى ئيسلامه تى و به تاييه تى
شيعه گه رى وا سه ره ونخوون نيشانده ن كه به و ئەندازه ي له پيشدا دنه ده ر و وه كارخه ر و به هره دار و
دل پاكيشه رى كۆمه ل بوون، پتر بيكه نه گه پجار و دژى كار و مايه ي زه بوونى كۆمه لگا و به روا و بيري
ئيسلامه تى، قيزى خه لك هه لستينى و دنيا لىي به كىته وه.

چاوه نۆرى

يار له دانشكه ده ي ئابادان و چهند شه و پيشيش له حوسينيه ي ئيرشادا له و باره وه وتارم دا و به هره له
چاوه رى بوونى ده رچوونى ئيمام زه مانم شى كرده وه و تيم گه ياندىن كه ئەم چاوه رى كردنه پينچه وانه ي بير و
به رواي ئەوانه يه كه لايان وايه بى گومان ئيمام رۆژيىك له به رپيوارى ده ره دچى و به كارى دنيا پاده گا.
پينچه وانه ي خه يالى ئەو كه سانه شه كه ده لىن ناگه رپيته وه؛ چونكه هه ردووك لا (چ بى باوه ر، چ به باوه ر) وا
ده زانن ئەم چاوه نۆرى كـردنه چـارى ناچار سه رده كيشى بـۆ بـيـكـارى و

تەوہزەلی.

زۆر لەوانەى كە باوەرپیان بەو گەپانەوہى ئىمامى نەدیو ھىناوہ، لایان وایە كۆشش و ھەولدانى پىاو بۆ لە تەنگانە رزگار بوون، بۆ بەرەو ئاسوودەبى چوون، ئاو لە ئاونگدا كوتانە. دەبى راوہستى تا ئىمام خۆى دى و كارى بۆ پىنك دىنى. كە بىگومان ئەم تەرزە بىر و باورە، گيان سىس دەكا و پىاو دەكاتە كۆلكەدارىك كە ھەر بۆ سووتان دەست ئەدا.

تۆ دەستەوستان دانىشى و دەست لەبان دەست چاو بىرپە ئاسۆى خەيال و لات وابى بۆ خۆت ھىچت لەدەست ناىە و بەتەما بى كەسىك رۆژىك پەيدا دەبى و چىت گەرەكە ئەو بۆت دەكا، ھەرگىز ناگەیتە مراد و بەو پەرى ھەناسەساردى و دەم لە پووشى دەژى و دەمرى.

چاوہنۆرى ئىمام كردن - بەراوہزووى بروای ئەم جۆرە كەسانە - نابى ماىەى داھىزان و تەنبەلى بى. دەبى ھۆى چوست و چالاكى و نەبەزىن و پركارى بى. بزانىن چۆن؟

گەلىك، كۆمەلىك، يان تاكىك كە دەبىنى دنيا پرە لە زولم و كارى نارەوا، دەستەلاتدارانى لاسار ھەزاران دەكرووسىننەوہ، بىچاران ھەر لە نارەوا ئازار دەدەن، تارىكى زولم و زۆردارى دنياى كردۆتە شەوہزەنگ، بەلام دىسان داوینى ھومىد بەرنادا و بروای وایە ئەو زولمە ھەتا سەر نابى و پۆژىك ھەر دى كە دنيا بە ئارەزووى ئەو بە ئارەزووى لىقەوماوانى ئاوالى بوخلىتەوہ. پرووناكايى دادپەرورەى و پەواكارى لە ئاسۆى ناديارەوہ پەيدا بى و خوا رىبەرىك بۆ ھەزاران بەرى بكا كە بتوانى پىشيان كەوى و بە گۆ زۆردارىاندا بكا و رزگار بىن. جا دەبى بەو چاوہنۆرى كردنە خووسازدانى بۆ ئەو رۆژە - كە رىبەر دى و بەگۆ زالمىدا دەكا - لەبىر نەچى؛ تەواو ئامادە و تەيار بى؛ زۆر وشيار بى لە تەنبەلى و خەو بىزار بى؛ ئەوہندە چوست و بەكار بى كە لەژىر بەيداخى ئىمامدا - ھەر كاتى ھات - خۆى بنوینى و بە شانازى بە سەربازىكى زۆر ئازا

وهربگیری و له تیکدانی دهزگای زولم و له دامهزرانی عهدالته له سهزهمین، وهک پالهی چاک، کهرخه دروینهی دیاری بی.

له میژوو دهخویننهوه که له رۆزگارانی پیشین له زۆر شوینان سهرهپای خه لکی په مهکی، ته نانهت پیاوانی دینیش هه موو پاش نیوه پۆی ههینی دهچوونه گریوه و غار و تیره نندازی و خو بان فیری ههنگیوهیی و چاپک سواری ده کرد. گه مه و یاری له سهه دراو، که له ئیسلامدا هه رانه، بو گریوه غاری ته سپ و تیره نندازی پری دراوه. زاناکانی موسولمانان، موسولمانیان دنه ده دان که سوارچاک و نهنگیوه بن. خو شیان - وپرای خه لکی دیکه - توندوتۆل و به گورد و گورج و گۆل ده کرد که بتوانن له به رانه ر دوژمناندا دهسته وه که هری بکه ن و له ش خاو و خلیسک نه بن.

ئه وساکه ئه گه ر بیانگوتا چاوه نو پین ئیمامی زه مان په یدایی و پیشمان که وئ و له ژیر سهه رکرده یی ئه وا مهردانه خه بات بکه یین و توخم و تۆوی زولم و زه لاله ت نه هیلین و هینده عهدالته دامه زری که گورگ و مه ر پینکه وه ئاو بخۆنه وه، ده مانگوت ریگه ی تی ده چی که بتوانن. به لام ئیستا به رانه بهر و ریبه رانه ی که دینداری له ته نه لیدا ده بینن ده بی چۆن بین؟

زۆر له و ریبه رانه ی دینی - با به گورد و تاقه تیش بن - لایان وایه ده بی خه لک وانه زانن هیه چ تین و تابشتیان هه یه. با وانه بزانه مام مه لاله بهر که مخۆری و کهم خه وتن و نوێژ و پۆژووی فره و زۆری، ئه و هیز و گورده ی نه ماوه له پری پۆیشتن، له سواری، له راپه رین و داپه رین بارته قای هه رزه کاران بیت.

مه لام دیوه خه په و قه له و، لاروومه تی دوو کولیره چه ور ده کا. له ژه میکیش به ده ئه ستورکان خو رینه. مست له ورچ بدا ده یخا. به لام کاتی له ده رگای مال ده چیته ده ر، به هه نگاوی ورد و بچووک، به نرکه و

زەمىنە كەلەپوورە بۆ پياوچاكان.» عەلى لەم بارەو دەلى: «ئەگەر پتر لە يەك رۆژيش تەمەنى دىنا نە مابى، خوا ھىندەى مەودا دەداتى كە ئەم ئاواتە بىتە جى».

چاوەنۆرى و ھومىد بە ئايندەى خۆشتر، جگە لەوەى كە لە ھەموو ئاينە عاسمانىيە كاندا - بەتايەتى لە قورعاندا - باس كراو، لەناو غەيرە دىنانىشدا، لەناو دىن دوژمنانىشدا، باوى ھەبوو و باوى ھەيە.

ماك پەرستانى كۆمۆنىست لايان واىە مېژوو بىھوئى و نەيەوئى ئەو پەوتى رۆژگارە: چىنى چەوساوەى كرىكار سەرمايەدار لەناو دەبا و خۆى ئەبىتە فەرمانرەوا لەسەر زەمىن. بەلام ئايا ھەر بە ھومىدى ئەو رۆژە ھىچ كار ناكەن و چاوەنۆرن بى ماندوو بوون ئەم ئاواتەيان بىتە دى؟ نەخىر. دەزانن بەر بەرەكانى و خەباتى بى پسانەو و پەنج كىشانى خۆيان نەبى ھەرگىز بەو ئاواتە ناگەن.

خوشكم! برام!

وەك زانىمان چاوەنۆرى بۆ دوا رۆژىكى رووناكتەر، ھانەدەرى چالاكىە. بەو مەرچە فىلېباز و دەسپر تىكى نەدەن. تەوەكول، ھەج، قەناعەت و سەبرىش لەو بابەتەن. ھەج بىجگە لە كۆبوونەوەى موسولمانان لە شوپىنكىدا و ئاگادارى لە بەسەرھاتى يەكترى سى پەندى زۆر پرباىە خمان دەخاتە بىر: با زۆر لە تەنگانەشدا بىن، دلّسارد و ناھومىد نەبىن؛ دەس لە تەقەلا و كۆشش و داواكارىمان بەرنەدەين؛ چاومان لە بەزەى خوداش بى و لامان وابى خودا كەسى بىكەسانە و فريارەسى بىدەسانە. ھات و چۆى ھاجەر لەنيوان سەفا و مەروا كە ھەلۆھەدا بوو لە شوپىن ئا، شەش جار ئەو ناوەى پشكنى، ھىچى نەدى. دىسان ھەر ناھومىد نەبوو؛ لە كۆشش و چانى نەدا. ھەوسارى چارەنووسى خۆى، رۆلەى ساواى بەجى ھىشتووى، بە بەزەى خوا سپاردبوو. كۆششى بى پسانەو، ھىواى بەھىز، ئەوسا تەوەكول بە خودا ھەموو ئاواتى پىكھىنا و لە ھەوتەمىن ھاتوچۆدا ھەم ئا، ھەم ئاوەدانى پەيدا كرد.

عهلی له گهرمه ی شه پریدا په نندی پړولې خوی دانه دا: «کیویش بیزوون، ئەتۆ مه بزوو! ددان به سهه یه کدا بیینه! سهه رت به خودا بسپیږه! پیټ له زوی بچه قینه! چاو بېره ئەوپه پری شه پرگه! هیچ بیر له خوت مه که ره وه! سهه رکه وتن له خوا بزانه!».

له م نامۆزگاریه ی عه لیدا کۆشش و سهه بر و ته وه کول - وهک بۆ موسولمان پیویسته - خۆ ده نوینن. ته وه کول مانای وا نییه تۆ هیچ مه که و هه موو کارت به خوا بسپیږه و پالده وه. عاره بیگ له لای پیغه مبهه ر گوتی: من وشته که ی خۆم به ته مای خوا به ره ه لدا ی بیابان ده که م. فه رموی نا. ئەژنۆی ببه سته و ئەوسا به خودای بسپیږه!

سهه بره کهش - هه ر وهک ته وه کول - له واتا به به هره که ی خوی لادراوه. زۆر هه له ین که پیمان وابی ته گه ر زولمیشمان لی بکری، ئازادیمان له ناو بیری، مافی ره وای خوا پیداومان به ری بدری، له سهه رمانه سهه بر بکه ین؛ بۆ رزگار بوون هه ول نه ده ین. خوا که فه رموی سهه برتان بی، نیازی ته و او پیچه وانه ی ئەم فکریه. قورعان ده لی: «ئهی ئەوانه ی باوه ریتان به ئیسلامه! سهه برتان بی و له یه کتری جوئ مه بنه وه!» ئەم ئایه ته بۆ خه زاکه ران هاتووه که له مه ی دانا بچه قن و هاریکاری یه کتر بکه ن. له شوینیکی تر فه رموویه: «ئهی پیغه مبهه ر! هانه ی موسولمانان بده با شه ر بکه ن. بیست له ئیوه ی خاوه ن سهه بر به سهه ر دووسه تا زال ده بن. سهه ت له ئیوه هه زار له وانه ده شکینی که باوه ریان به خوا نییه؛ چونکه ئەوان ده هیچ ناگه ن. ئیستا خودا که ده زانی سستیان ده ناو ده که وئ، ئەرکی سهه رشانتان سووک ده کا. ئەگه ر سهه تی پشوو له سهه ر خوتان هه بی، به سهه ر دووسه تا زال ده بن. هه زاریشتان به ره نگاری دووهه زار بن، به ئیزی خوا سهه رده که ون. خوا ده گه ل خاوه ن سهه برانه».

ئەم نامۆزگاری و فه رمانه خودا له جه نگی به دردا بۆ پیغه مبهه ری ناردووه. ئەو سهه به ی خودا ویستویه واتا: له شه ر پیداگرتن، واتا به ره نگاری کردن، واتا که میش - که هه ق خواز بی - نابج له بهر زۆری نا په واخواز و خوانه ن

اس ده س

دانه وینى و ببه زى.

قه ناعهت

له مانای ئەم وشە یەشدا بە هەلە چووین؛ وا حالى بووین که قه ناعهت واتا: نه دارى و هه ژارى. ئە گەر پيخۆريک شک نابهى، ئە گەر ده ستت به نانى گهنم راناگا، به نانى وشكى جو و هه رزن بساچينه و مه بۆلينه و کو شش مه که و ماندوو مه به له ريگای ژينى خو شتردا و به به شى خودا رازى به! ئە گەر ده بينى زگ زلى پاروورفينى مروخۆر ده تچه وسينن، هه رچى هه ته ليت ده ستينن، نقهت نه يه! کارى خوايه و ئە شى شوکرانه بژير بى!

زۆر بهى زۆرمان لامان وابه ئيماندارى راست که سيکه به پينج سیر نانى تافتوونى و په رداخیک ئاو، ده مه ژمى ده ر باز بکا و ئە و په رى به خته وه ريشيان له وه دايه نانیک ده شو رباو پیک بوکشن. پاش تير خو اردن ده بن ليفه کورسى خزین؛ سوپاسيشيان له بير نه چى. سوپاس بو خوا که رۆزى و ددانى داوه. سوپاس بو ئە و ئاغيانهى که له سایه ئه وانه وه په نا و پيخۆرى ده سکه وت.

راستت ده وى ئە و قه ناعهت و ساچانه ته و او ژيانى سه گانه يه و لى لانا دات. هه ستيارى کى لا وه کى هه لبه سته يه کى پاراوى له و باره وه هۆندۆ ته وه که ئە مه مانا که يه تى:

شه ويکه توف و سه رما. سى سه گ له کو خته يه کان. شه و چه له شى شه ونشينييه که، گيرانه وه ي به سه رهاتى رۆژانه يه:

ده مه ته قه ي سه گانه

ورچه: چهن د خو شه خه وتن له ده وه لانى

گورزه: چزه ي گو شت بيستن له ئاشپه زخان ي

شيره: کور يژگه ي ئاغا کلکت بکيشى

به ناز بم رينى يان يها ديشى

ورچه: دهنگی کوچ کوچی که بیانوو له گویم

خوم لی ده گوری، نازانم من کیم

گورزه: سهوله ی که په کی له سهر سیل برژاو

شیره: بهرماوی میوان، نانی تی گووشر او

ورچه: ئیسکم بو هه لدهن، هه لی قوزمه وه

چه وراپی بلکی به سهر پوزمه وه

راستی زور خوشه ژیانی سه گانه

گورزه: ئاخ له دهست قه مچی، چه نده به ژانه!

شیره: ناشکوری مه که! سپله باش نییه

سهوله و ئیسک و نان خو به لاش نییه

جارو باره یه ک دار لیدانیش ههس

له گه ل هه نگوینا پیوه دانیش ههس

ورچه: ئای که هه جار ی له پاش لیدانم

ده به ژن و بالای ئاغام ده پروانم

وه قرو ووسکه ی من به زه ی دیته وه

گش زامی له شم ده بر ژیته وه

ئه گهر ئیمه ئه م گفتوگو سه گانه یه به وردی لیک بدهینه وه و ده گه ل ژینی نه مرنه ژی هاوولاتیانی خو ماندا

له بهر یه کتریان را گرین، تیده گه یین ئه وه ی پی ده لین قه ناعهت و بی نیازی و سه بر و شوکرانه بژی، ده گه ل

سه بر و له ئیش و ئازاری قامچی و دلخوشی به ده وه لان و شانازی به به زه ی ئاغا و بهرماو خواردنی

سه گانه بهرانبه رن.

کۆمەلناسە پەسپۆرەکانی لاوەکی لەو باوەرەن ئەوەی ئیمە ناومان ناوە شارستانیەتی گەشەدار، وەکوو بەردە تراویلکە لە دوور وەکوو ئاو دەبروو سکی؛ بەلام تینوێتی ناشکینی. هەر کەسیکی تۆ دەبینی پۆژ و شەوی لەبەر نییە، تێدەکۆشی بەرھەم زۆر کا تا بتوانی زۆر خەرج کا. بەرھەمی زۆر - کە پەنجی لە پێدا ئەدەی - بە چی ئەدەی؟ بە کەل و پەل و کەرستەیی تازە داھاتووی پیشەسازانی ھەندەران.

سەتا نەو دەدی ئەو خەلکە دەستیان بە دەمیان راناگا. ھەر ئەو ھەندە پێی رادەگەن پەوڵ پەیدا کەن و بەختی کەن. ھەر کەس رادیۆ دەکاتەو یان تەلەفزیۆن دەبینی یان لە پۆژنامە دەروانی، سەر و بن و پوخت و پاراوی مەبەستان باسی شتی تازە داھاتووی سەمەر و دراو قووت دەری پیاو ووتکەرە. دەچی دەکری. نەغدە کەیی پیشەکی دەدا، ساڵ و دوو ساڵ لە قیست و سفتە دەرنایچی. ھیشتا لە وامیک دەرنەچوو، شەشی تری ھاتۆتە سەر. پەیدا کردن لە پێی خەرج، خەرج کردن بۆ پەیدا بوون، ھەو دایە کە دوایی نایە و بنەتاکەیی لە بەردی گۆرپە بەندە. بە دەردی گای کۆلوبیر چوون. لە ھەر کۆپۆ دەس پێدە کەن تا ئیوارە ھەر لەو شوێنەن. ماندوو بوونە کەشیان سەربار.

کتیبە ھێژاکەیی سارتر لە ژێر ناوی پەشانەو لە داستانی سزیفدا ئەم ژینە دەخاتە بەرچاوی: «زئوس خودای خوداکانی یۆنان لە خێویک بە ناوی «سزیف» رقی ھەستا؛ بێگاریکی بۆ برپەو. سزیف دەبوو ھەموو پۆژی بەرەبەیان، گابەردیک لە سەر شان دان، لە کێویکی بەرزی سەرخا، تا ئیوارە بە نیخەنیخ گابەردی دەبردە سەر کێو. ھەر دایە نا گاشەیی لی خلوور دەبوو و دەھاتەو شوینی دوینی. دیسان دەبوو بیاتەو سەر ترۆپیک و دیسان لی گلۆر بیتەو ھەتا... ھەتا».

ئەو کەسەیی بە قەرز و قۆلە خۆی ساز دەکا، و اتا تەمەنی ئایندەیی دەگرەو دەنی. بۆچی دەبی پیاو تەمەنی ھیشتا نەھا تووی بفرۆشی؟ فرۆشتوو یە چی کریو؟

ئەو شتانەیی سەرمایەداری دنیاخۆر بۆ گیرفان داتەکاندنی حەشاماتی

بهسته زمانى ئەركدەرى خاكەسەرى به خۆنەزانیان ساز داوه، به شات وشوت و چاپ و گوپ وایان له بهرچاو رهنگاندوون كه بیچاره لایان وایه تا ئه و شتانه یان نه بی ناین به مال؛ ناین به پیای نه جیمی شارستانی. كه چی ئه گهر باش پروانی له سه د یه کیان له وانه نین په کیان له سه ری كه وتبی و نه یانبی نه توانن بژین. زۆر به یان ئه و كه له و په له ن كه ناویان لیناون لۆكس و ته نیا دیمهن و دیکۆرن. ههر به ینا به ییتیکی كه میش ئه مانه له داب ده كه ون؛ ئه شی سه رله نوئی بیگۆرن. تازه هات كۆنه خه لاتن! ئه م لۆكس بازی و گۆرینه، پوول و پاره ی زۆری ده وی. كابرناچاره و یكه وی، لیرو له وی خوی ده گره وی شیركه ت و سوتخۆران بنی. سوتیش به ده ردی ده به گلوو، هه تا دی ههر زۆرتر ده بی. ئیتر تا به خوی ده زانی له سونگهی خه رجی بیهووده، بووه ته كۆیله ی ئالقه به گوئی.

پیشوو كۆیله یان ده فروشتن. ئه وانه ی به دیل ده گیران له بازاران ده فروشران؛ ده بوونه مالی كریاران. کاریان ده كرد به ره مه می كار بو ئاغا بوو. ئاغاش نان و ئه نوا و ده رمان و به رگی له سه ر بوو كه بیاندا تی. ئیستا دلمان به وه خۆشه كۆیله فروشی نه ماوه و هه موو كه س وه ك یه ك ئازاده و به و ئازادبوونه دلشادین. كه چی ئه گهر هه روا تۆزیک بیر له خۆمان بكه ینه وه، ده زانین ئیمه له و كۆیله ی پیشوو هه بوون كۆلترین. كار ده كه یین و په نجه كه مان ده چیته گیرفانی ئاغا و كه سیش ئاورمان وی نادا مایه ی ژیانمان دابین كا. ئه گهر كۆیله كانی به ری به زۆرداری ده خرا نه سارد و سه وداوه و له ناچاری ملیان ده دا، ئیمه ههر به خۆشی خۆمان خۆ ده فروشین! به پارانه وه و تكاكار تی ده كۆشین خاوه ن شرکه ت بمانكرن! نرخه كه مان برکه برکه و به سووته وه لی وه ستینین. ئیمه ش له ژیر باری وامیان بچه مین و ماندوو بین و هه موو رۆزیش تازه داها توویکی له نوئی گزوفتی چاومان بدا. له جیاتى سووك بوونی بارمان ده قات كارمان لی زیاد بیی و به ده ردی سزیفه كه چین كه سارتر بۆمان باس ده كا، ههر سه رو كه وین و داکه وین. ئاینده و ته مه ن فروشتن

ئازادى بىر و باوەرپىش لەناو دەبا. ئەو كەسەى لەپراى ديمەنى زەرق و بەرقى سواغى خانووى، لەپىناو شىوى ناو قوتووى - بە گەفتى خۆى نەجيمانە - كەوتۆتە ژىر بارى قەرز و بە هيچ تەرزى پزگار نابى، چ خوا بەردارە لای و ابى ئازادى لە دەست نەداو. ئەو بابايەى كە شەو و پوژى بۆ نىيە و نازانى سەنەو چىيە و هۆش و گۆشى بە دەربەستە دەبەردەستى ورگى ناو و لەبەر سفته ئيمزاكردن پى پاناگا سەر بوخريئى، كوا هەلى ئەوەى دەمىنى ئاو و سەر دى و دەروون بداتەو و پلە و پياوەتى خۆى وەك مرۆ بەسەر كاتەو. بە گەفتى برادر «جەلال» ئەو كەسانە لە پياوەتى داتەكاون و ئامپاى ئازەلى خەساون.

جا ئەو جۆرە خۆفروشانە بە دنيا، لە سۆنگەى گەندەخۆريەو - كە هەرچى بەردەستيان كەوى دە ورگەبۆرى داخن - زۆر پى ناچى دەبنە مالۆسى دابەستە: ملىكى قولە و ئەستور و لووت وەك چەوئەندەرى سوور و چەنەكورت و بەرچىلە بە گنج و شوپ و تووكەپيشەسەرورەيوى ورگ و پاشل دەرپەريوى گەد و گىپالى شل و ول، هەميشە پشووسوار و فل. تل دەدەن، گەلاوگەل دەپۆن. لە جوولانەو دەوئەستن؛ بە نەوسى خۆيان ناوئەستن. هەر هيندە دەزانن بخۆن؛ تا دەتوانن چاوچنۆك بن. بە فيل بە تەلەكەبازى، بە مەرايى و خوازەلۆكى پەيدا كەن و لە زگبازى و لە تۆلازى بەخت كەن و هيچ وەختىك چاويان تير نابى. ئەمانە گەر راستت دەوى بەدبەختى دنيا و قيامەتن.

جا ليرەدا قەناعەتى ئىسلامەتى ئەو قەناعەتى قورعان و خوداى قورعان فەرموويانە - نەك ئەوەى بە ئيمەيان گوت - دەردەكەوى چەند هينايە.

ئىسلام دەلى: تۆ بەو بەشەى خودا دەتداتى پازى بە. چاوت لە ئەم و ئەو نەبى. چاويلكەرى و چاوچنۆكى و ئيرەيى بە خەلك بردن لە مېشك و هۆشت دەراوى. نەيفەرموو دەبى نەدار بيت. دەلى دارا يان هەژار

بى

پىي بەقەد بەرەي خۆت رابكىشە. خۆت خىوى پياوۋەتى خۆت بە. ھەسارى خۆت مەدە دەستى ئارەزووى نەوسى چنۆكت. تۆ بە ئازادى خولقاوى؛ خۆت بە ورگى ھەلمساو و بەرگى رەنگاوپرەنگ مەفرۆشە. بە پىي توانا بخۆ! بنۆشە! بپۆشە! بە ھەژارانىش بېخشە! ئەندازەش دەبەرچاۋ گرە! خودا لە زمان لوقمانەۋە بە پىغەمبەرى فەرموۋە: «دەستەكانت مەكە بە تۆقى گەردنت! تەۋاۋىش پانىان مەكەۋە، بكەۋىە بەر تىر و تانە و بە خەمانەۋە دامىنى.» واتا نە رژد و چرووك بە لۆمەت بكەن؛ نە ئەۋەندە دەسبلاۋ بە بتخاتە سەر ساجى ەلى و چىت نەمىنى.

خوفا فەرموۋىە ۋەكوو خوا بەشى تۆى داۋە تۆش بەشى خەلكى لى بدە! بەشى خۆشت لە دنياۋا لەبىر مەكە! واتا ھەر ۋەك ژىنى خۆشى خۆت لەبىرە، كۆمەلگاگەشت لەبىرە! ھەر ۋەك قازانجى خۆت دەۋى، قازانجى خەلكىشت بوئ! ھەرۋەك ناتەۋى فېلبازان دەستت بېرن، لە دەسپىرنى بى نازان تى مەكۆشە! بە شوكرانى ئەۋ ھىزەي خودا داۋىە پىت، بۆ بەھىزبوونى لاۋازان خەبات بكە! ئىسلامەتى دوو رېگەي بۆ ديارى كرددوۋىن ئە گەر بىتتوۋ بەريان نەدەين بەختەۋەرى دنيا و دىنمانى تىدايە. يەكەم: دەلى ھىندە زىر و نەغدىنە ۋەسەرىەك مەنى و مەيشىرەۋە كە ھەر بە پاس لىكردن و بژاردنىيەۋە خەرىك بى و بىر لە چى تر نەكەيتەۋە. دوۋەھەمىنىش لە چاۋنەزىرى و چنۆكى و خوازەلۆكى بتەكەيەۋە. چونكە چنۆك و خوازەلۆك چارى ناچار بۆ نامەردان مل شۆر دەكا و سەر بۆ پياۋى خۆرى و تۆرى دەچەمىنى و پياۋەتى و قەدر و حورمەتى بۆ نامىنى و بە كورتى خۆى دەدۆرپىنى.

ئەم قەناعەتەي ئىسلامى راستەقىنە، ئەمپرۆش لەكن رۆشنىبرانى جىھانى شارستانىيەتى گەشەدار زۆر پەسندە. ئەم جۆرە قەناعەتەيان ناۋە ناۋە سۆفەتەي شۆرپىگىرانە (زۇھد انقلابى)! ئامۆزگارى مروۋ دەكەن كە ناشى _____ ى _____ ۆ زى _____ دەخەرجى و

لووکس بازی و زگ زل کردن خۆت و دوارۆژت بفرۆشی و ئاورووت له پرسی پاره و پاروودا برپێژی و پیاوه تی و ئازادی ژیانته له کیسه بدهی.

به لێ برام! ئیسلامیسه ههر ئه وهی ده ویسته که ئه مپروشه له لای زانیان زور به نرخیه. به داخه وه فیتلبازان و به پروه له ت زانی نه زانمان واتای قه ناعه تیان گۆری. گوتیان قه ناعه ت ئه مه سه به نان و به رگ و به پیلانو بژی و شوکرانه بژی بی! ته نانه ت ههر قه ناعه تیان به هه ژاری و به ئه نوایی مانا ده کرد. لایان ابوو هه رکه سه رووت و برسی نه بهی، خوا نانسعی. پرودون و مارکس، هه قیان بوو که ئه م زپه قه ناعه ته ناو بنین: بهی ده ره تانی فه لسه فه و فه لسه فه ی بهی ده ره تانی.

به لێ ئه وه هه له کارانه ی به خاپاندن خۆیان کرده پێشانده رمان و له سه رمان بوونه که یخودا، ههر به وه نده وه نه ویستان که برسیه تی و نه داریمان لی بکه ن به بناغه ی ئیمان؛ گوتیان هه رکه سه دوور له خۆمان، له دنیا خۆشی ببینی، له به زه ی خودا بهی به شه!

بۆ قه ناعه تی ئیسلامی سه ره تایی، پروداویکتان بۆ باس ده که م: له پۆژگاری خه لیفایه تی عه لیدا، عاسم ناویک کوری زیادی حارسی ببوو به گۆشه نشین و ده سته له دنیا به ردا بوو. کسپ و کاریکی نه ده کرد ههر خه ریکی نوێژ دابه ستن و دۆعا بوو. عه لی پۆژیک به تووره یه وه تیی خوری: تو شه یتان فریوی داوی کراوی به دوژمنی خۆت! تو ق و کوته له ملی ژن و مندالتدا. ئه گه ر به زه ت هه یچ به خۆتا نایه ته وه، به زه ت به مندالتدا بی! برۆ ره نج بده! په یدا که! تو چۆن ئه وه ی خودای گه وره په وای دیوه، له ده م خۆتی ده گریه وه؟ مام عاسمی سه رسۆفیلکه که به خه یال وایده زانی موسو لمانی راست ئه وه یه وه ک په به نانی خاچه په رسته گۆشه گیر بی و هه رگیز دنیای له بیر نه بی، له وه رامی عه لی ده لی: تو بۆچی باسی خۆت ناکه ی؟ جلک و به رگت کوئه و زوره؛ خۆراکت هه ژارانه یه. وا منیش چاو له تو ده که م! عه لی زور به رق هه ستاوی به ر ده بیته سه ر و گوێلاکی مام عاسم؛ پتی ده لی: هه ی نه فامی گێژ! من بۆ وه ک تو م؟ ئه گه ر ده به ر ن _____ اکه م، ن _____ اخۆم،

من فەرمانرەوای ئەو خەڵکەم. دەمەوی دەردی هەژاران هەست پێ بکەم؛ بزنام برسی و پرووت چۆن، بە دەرد و مەرگیان رابگەم. ئەگینا من نە تەنبەلم، نە لە کار خۆم دەدزمەو، نە لام وایە تیری و تەسەلی و پۆشته بوون پێچەوانەی دینەکەمە.

براکەم! کەس و کارەکەم!

ئەو خودایە من دەیناسم بەرتیل ناخوا. کاری بە تەکاکی و کویخا و گزیر و کاردار و باجگر و باج ئەستین نییە. نە بە دیاری بۆ پیر بردن نەرم ئەوی و نە ئەگەر تەکاکی نەوی، پێگەت نادا. تۆش و پیرت لە لای خودا وەکوو یەکن؛ وەکوو یەک دەنگتان دەیگاتی. خوا مائی خۆی بە مائی خەڵک ناو دەبا: «هەوێل مائیگە بۆ مەردم دامەزراوه».

خودا یاری ئەوانە یە کە یاریدە یە چینی بێ دەستەلات دەدەن؛ لەسەر هەژاران دینە جواو؛ دەگژ زۆرداران رادەچن. پێغەمبەری رادەسپیری خوار و بێ بار و بەدکاران بە دمه شمشیر راست کاتەو. بە دەردی رۆدنسۆن دەلی: پێغەمبەری بەچەکەو! جا ئەگەر ئەو فەلەزە بە تانەو ئەمە دەلی، من شانازی پێو دەکەم. چونکە پێغەمبەری ئیسلام وەک مەسیحی کاتۆلیکی رۆمی نییە بەینی کۆڵەدار و کۆیلە، زۆردار و ناهەقی لیکراو، داگیرکەرانی رۆمانی و زیدلی داگیرکەرانی فەلەستینی نەکا و بیژی: گەرەک گشتیان یەکتربان خۆشبو. مائی قەیسەر بۆ قەیسەر و مائی خودا بۆ خودایە. کەس نابێ وە کەس بکەو. هەرکەسی ئازارت ئەدا دۆعای بەخیری بۆ بکە تا سەرەنجام کاری دەگاتە رادەیهک دوو جەندرمە ی رۆمی بین و درکەزی دەسەر بپێچن و پەپێچی کەن بۆ پای سیدارە ی داگیرکار.

پێغەمبەری موسوڵمانان دەسەر دوژمنیەو ناچی؛ سزای غەیان دەداتەو. لەسەر غەدریک، جوولەکە ی بەنوو قەلچە ی هەیزە ی قەلاچۆ کورد. پینجسەت کەسی سەر

برین و لاشه‌کانی هه‌لداشته ناو که‌ندا‌له‌وه. وا ئیستاکی که ئەو شیرە له کالاندا ژەنگاوی بوو، دوژمانمان ئیمە به‌و دەرده‌دەبن و پینسه‌دپینسه‌د دەناو بودرمان داوژن.

ویل دۆرانت له نووسراویکیا دەربارە‌ی پیغه‌مبەر ده‌لی: «هیچ که‌سیک له پیغه‌مبەران په‌پره‌وانی بو به‌هیزبوون و ئازایی وه‌ک موحه‌مه‌د رانه‌هینا و هیچ پیغه‌مبەرێک جگه‌ له‌و نه‌یتوانیوه‌ له‌م مه‌به‌سته‌دا سه‌رکه‌وی».

پیغه‌مبەری موسولمانان بو ژیا‌نی پر به‌خته‌وه‌ری و دادپه‌روه‌ری له‌سه‌ر زه‌مین تیده‌کو‌شا. کاری زۆر و به‌ره‌م‌هینانی راده‌سپارد. له‌مالی گلیندا ده‌ژیا و گویی نه‌ئه‌دا به‌زه‌رق و به‌رقی بیهووده. هه‌موو ژیا‌نی ته‌رخانی خزمه‌ت به‌خه‌لک و لا‌بردنی بی‌ئا‌کاری و زۆرداری بوو. په‌پره‌وانی گوی به‌فرمانی پیغه‌مبەر - وه‌ک می‌وو و شایه‌تی ده‌دا - زۆر به‌ی زۆریان له‌به‌ره‌ره‌کانی زۆرداران نه‌ویستاون و گیا‌نی خۆیان له‌و ریگه‌یه‌دا به‌خشیوه؛ که‌عه‌لیش و رۆ‌له‌ی عه‌لیش له‌وانه‌بوون.

به‌لام قسه‌بو کی ده‌که‌ی؟

ئه‌و به‌ره‌ی له‌ئاین ته‌ره‌له‌ناوماندا - که‌چینیکی خوینده‌واره - بو په‌ره‌دانی بروای خۆی رۆژنامه‌ی هه‌س؛ گو‌فاری هه‌س؛ نووسه‌ری باش؛ کتیب و ه‌رگێری کارامه، خاوه‌نی زما‌نی پاراو، دیوانه‌شیعری چاپ‌کراو، چی‌رۆک و نومایشنامه و فیلم و سه‌تان له‌و باب‌ه‌ته‌ی ده‌به‌رده‌ستا، له‌په‌ستا هێرش ده‌که‌نه‌سه‌ر دینه‌که. ئەم که‌رسته‌دژه‌دین و په‌نگینه‌به‌نرخیکی که‌م و هه‌زاران له‌بازاردا ده‌س ده‌که‌وی. کو‌ر و کچمان به‌هاسانی ده‌یخویننه‌وه و هیدی هیدی له‌مه‌زه‌ب ده‌ته‌کینه‌وه.

له‌ولایشه‌وه‌ئه‌وانه‌ی خۆیان ناو‌ناوه‌موسولمانی خاوه‌ن‌ئیمان، وه‌ک می‌شیشیان میوان نه‌بی‌وايه. هه‌ر ته‌قه‌شیان له‌سه‌ر نایه. خه‌می چیا‌نه؟ هه‌زاران ته‌کیه و مزگه‌وت و به‌رزه‌ک و مینبه‌ریان هه‌یه. چیا‌ن گه‌ره‌که و چۆنیان ده‌وی، که‌رسته‌له‌به‌ر ده‌ستایه.

لهم ناوهدا كه سائتيكي كه ده گه‌ل مندا هاوبيرن، تيگيراون. نه نه‌نوايه كه بيچنچ نه ده‌توانن ئه‌وى له دلياندايه ده‌رى خهن. بچ‌ده‌ره‌تان و سه‌رگه‌ردان!

به هه‌زار ده‌رد و مه‌خسه‌ره و چه‌رمه‌سه‌ره، سپاره‌يه‌ك، ناميله‌كه‌يه‌ك له چاپ بدهم. له گش لاوه به‌رتانه و شالاو ده‌كه‌وم و تالاوم به ده‌مدا ده‌كهن. لاوان ده‌لين له‌م رۆزگارِه - كه له چه‌رخى بيسته‌مين داين - ديسان باسى ئايين ده‌كه‌ى؟ ديسان چيروكى ئه‌بووزهر؟! كۆنه‌كانيش تيژتر به گژمدا ديين: چۆن ناوى پيغه‌مبه‌ر نووسين سه‌لواتى نه‌بى په‌وايه؟ كوا ئه‌و كه‌سه‌ى سالاوته‌ى ته‌واوى بو نه‌نووسيوه؟ تا وه‌به‌ر دارى هه‌دى ده‌ين!

ئيمه‌ى كه به خۆمان ئيژين رۆشنيري خاوه‌ن ئايين، ئه‌بى چى بكه‌ين؟ ئيمه‌ بووينه ده‌نكه گه‌نم له‌نيوان دوو به‌رداشاندا قه‌تيس ماوين؟ هه‌ر ببزووينه‌وه هاراوين. نه هاراومان به كه‌س ده‌گا نه كه‌سيش ده‌هاوارمان دى. هه‌ر بنووسين، بنووسه‌كه‌مان ده‌شكئين. هاراو بكه‌ين، ده‌م و قورگمان ده‌درئين. بچينه به‌ر هه‌ر ئه‌نوايه‌ك ده‌پرووخين. عاسمان دوور و زه‌وى سه‌خت! چنچرووكمان له‌چى گير كه‌ين؟

دايه! باوه! براكه‌م! هاوولاتيه‌كه‌م!

هه‌ولده‌ن ده‌قورعان بگه‌ن! تا تيبگه‌ن كه ئه‌وه‌ى ئيسته لاتانه و لاتان وايه ئيمانه به خوا و به قورعان، درووس نيه. عه‌لى ئامۆزاي پيغه‌مبه‌ر نه قاره‌مانى چيروكه نه بتيشه بو په‌رستن. نايناسين و ده‌په‌رستين! عه‌لى موسولمانى راست و خواپه‌رستىكى بى‌خه‌ش بوو. دژى گه‌لخۆر و زالم بوو. بو پرزگارى چينى چه‌وساو تيده‌كو‌شا.

جا بو ئه‌وه كه نه‌ياران پيتان نه‌لين شيعه‌گه‌رى ده‌سكارى ئيرانيه‌كانه و دايان هينا تا ئيسلامى پى لا به‌رن، كارىك بكه‌ن كه شيعه‌تى - بى‌زياد و كه‌م - ده‌گه‌ل ماناي قورعانه‌كه به‌رانبه‌ر بى. ده‌گه‌ل پيشداچوونى دنيا گه‌شه‌ بكا و له هه‌م‌وو ده‌ور و زه‌مانى ك به‌ه‌ره‌ى بو

گەل و کۆمەل بێ. زانستی تازەبابەتی مایەیی پیشکەوتن بخوین و منالانتان بۆ پیشە و هونەری باش و بەهرەدەر بۆ گەل پابین. لە دین و ئایینە کەشیان تی بگەیهن. کە مەبەستم لە دینە کە، فەرموودەیی دەقی قورعانە؛ نە ک هەر شیوەن و گریانە و لەخۆدانە و هیچی تر نا.

پیاوی چابن! تۆزیک لە خۆتان وریا بن! ژیرانە بیر بکەنەوه! ئەوێ ئیستا ئیمە لێرە ناومان ناوه خواپەرستی، فری بەسەر خواوه نییه؛ بۆیە تازە لاوه کانمان پیتان دەلین: کۆنەپەرستی بیکارە و گەمە و گالته تان پیندە کەن. لاشتان وا نەبێ ئەوانەیی هەر چونکە چوونە ئوروپا و گەرانهوه و بە خۆیان دەلین رۆشنییر، پروناکییرن. نەخیر، بەشی زۆر لەوانیش - وە ک نەخویندەوارە کانمان - چاوبەستە و کویرانە دەژین. هەر ئەوەندەیی لێ دەزانن دەمە لاسکەیی پۆژاوییی بکەنەوه و خۆیان وە ک ئەوان نیشان دەن. لە بابەت زانستیشەوه، هیچیان دەباراندا نییه. واتا - بە ناشکوری نالیم - نە کەونە کانمان بە کار دین نە تازە کان. ئیمە فیرگەیه کمان دەوی کە باری ئیستا بگۆرێ. خویندەوارمان زیتانە تر لە کۆمە لگاکەیی بنۆرێ. هەم دینە کەیی - وە ک لە قورعاندا هاتوو - ئاگا لێ بێ، هەم لە زانست و هونەری خەلکی دنیا خە بەردار بێ.

ئیمە دەبێ ئازاد بیکرنەوه، ئازاد ژیان بخەینە میسکی خەلکەوه. کاریک بکەین لاوه کانمان و پیرای کاروانی شارستانییه تی گەشە داری ئەم زەمانە بخەینە پری و نە شهیلین دینە راستە کەیی - کە خوا و قورعان فەرموویانە - لە دەس بدەن. قورعانە کەش نە کەینە تەلیسمی دیوان؛ لامان وابی هیچ کە سینک ناشی بیزانی.

باوه! دايه!

ئەم دىنايە - كە ئۆيە لىيى بىخەبەرن - زۆر گۆرپاوه. دوژمنانمان زۆر بەھيژن. ئەگەر ئىمەش بەبىر و بىرواى تازەوہ خو نہ نوئين بەرگەى لىشاوى رۆژاواى زانا و چاوجنۆك ناگرين.

با پاپەرىن. پاپەرىنىكى شوپشگىپ. بە خویندن و بىرى ئازاد، ئىمەش خویمان وەك دوژمنەكان بەھيژ كەين.

تاھەل ماوہ ئەو تۆزە دىنە و ژىنەمان - كە لاماوہ - پاريزين. ئەگىناھىندەى پى ناچى ئەوہى ئىستا ناومان ناوہ دىن و ئايين دەتويئەوہ و شوينيشى كوئىر دەبىتەوہ. ئەوساھەزار حەيف و پەكوو بە پووليكە و پەشىمانى بەھرە نادا.